

Sabit Süreyya Sirer

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.10.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

30 Ağustos'un Destanı

I

Bir zamanlar yorgun, kırık bir millet vardı,
Her evde bir ağıt, her gönülde dert vardı.
Toprak işgal altındaydı, umutlar küllenmiş,
Gözlerdeki ışık bile kararmış, sönmüş.

Ama bir adam çıktı Samsun ufkunda,
Gözlerinde şimşek, sözlerinde fırtına.
"Bu millet esir olmaz!" dedi sertçe,
Ve yürüdü Anadolu'nun bağrına, sessizce.

II

Havada kurşun kokusu, yollarda açlık,
Her adımda sabır, her yürek dayanıklılık.
Bir avuç imanla kuruldu o meclis,
Millet, yeniden doğdu o güneşle biz.

Sakarya'da rüzgârı kırdı azim,
Her taşı, her toprağı savundu bizim.
"Her şey bitti" diyenler yanıldı,
Çünkü bu millet asla boyun eğmedi, kanıtladı.

III

Ve geldi o büyük gün, sabahın ilk ışığı,
Dağlar bile titredi, duyunca Türk'ün çığlığı.
Başkomutan Mustafa Kemal atının üstünde,
Bir milletin onuru vardı o bakışlarda, gözünde.

Top sesleri gökleri yırtarken,
Mehmetçik kaniyla tarih yazarken,
Bir emir yankılandı siperlerden dağlara:
"Ordular! İlk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!"

IV

Dumlupınar'da gök delinmişti,
Zaferin kokusu rüzgârla gelmişti.
Bir ulusun zinciri kırıldı o an,
Karanlık çöktü düşmanın bağrına, yanan.

O gün sadece bir zafer değildi kazanılan,
Bir milletin bağımsızlığıydı kurtarılan.
Ve o millet, bir daha asla eğilmedi,
Çünkü Mustafa Kemal adıyla dirildi.

V

Bugün biz hür göklerin altında yaşıyorsak,
Al bayrağımız özgürce dalgalanıyorsa,
Bil ki bu toprak, kanla yoğruldu,
Bir ulusun yüreğiyle korundu.

Ey Gazi Mustafa Kemal,
Senin izinde yürüyen biz evlatlar,

Her 30 Ağustos'ta söz veriyoruz:
O emaneti sonsuza dek taşıyacağız!

VI
Ne bir gün, ne bir yıl unutulmaz bu tarih,
30 Ağustos, milletin bağımsızlık şairi.
Her taşta, her yıldızda, her nefeste
Yankılanır adın sonsuza dek:
Mustafa Kemal Atatürk!

Sabit Süreyya Sirer

Aklım Bu Devirden, Bu şehirden Çok Uzakta

Aklım bu devirden,
bu şehirden çok uzakta.
Oysa ayaklarım hâlâ Bursa sokaklarında,
bir taş merdivene oturmuşum gibi,
üstümde sabahın ilk serinliği,
elimde ince belli, demli bir suskunluk.

Bir vakit Muradiye'den geçmişim,
çınarlar diz dize vermiş,
ben içlerinden en sessizini seçmişim.
Bir kabristan sessizliği değil bu,
yaşanmış her şeyin oturup soluklandığı
bir yorgunluk belki.

Bu şehri çok sevmiştim bir zaman,
daha çocuk sesleri, daha az telaş vardı.
Şimdi herkes bir yere yetişiyor,
ama nereye vardıklarını bilen yok.
Ben bir yere gitmiyorum artık,
çünkü gitmek de değişti.

Uludağ, hâlâ orada duruyor mu bilmem,
ama ben başımı kaldırmıyorum göğe,
çünkü bulutlar bile yorulmuş gibi.
İnsan her sabah aynı cama uyanınca
manzara da küser biraz.

Heykel'de durup insanları izlerdim,
şimdi insanlar birbirine bile bakmıyor.
Ben gözleriyle konuşan bir kalabalığı özlüyorum,
birinin yanına oturup, hiçbir şey demeden
aynı sessizlikte anlaşmayı mesela.

Aklım uzaklarda —
bir zaman değil, bir his gibi uzak.
Bir annenin ekmek sofrası kurduğu öğle vaktinde,
bir sevdanın daha ilk cümlesinde.
Ne cep var, ne çalar saat...
Sadece biraz rüzgâr,
bir de eski bir radyodan taşan türkü belki.

Tarihi evlerin arasında kaybolmak isterdim,
bir bahçeye dalıp,
"affedersiniz yanlış geldim," diye fısıldamak.
Ama içimden biri bilerek gelmiş gibi olurdu
her seferinde.

Bursa güzel şehir...
Ama ben artık yokum burada.
Sokağın bana benzeyen gölgesi kaybolmuş.
Bir zamanlar her köşe başında
kalbimi unuttuğum günler vardı,

şimdi nereye baksam
yağmurdan sonra silinmiş izler gibi.

Aklım bu şehirden uzak.
Ama bir gün dönerim belki,
taşların dili çözülürse,
ve rüzgâr hâlâ tanır sa ismimi.
O zamana dek,
içimde yitmiş bir sokak ismi gibi taşıyacağım Bursa'yı,
ama adını kimselere söylemeden.

Sabit Süreyya Sirer

Anlatamadığım

Hep mutluluk dilemişim tanrıdan,
ne para ne de pul
derdimi dökmüşüm sadece
içimde ne varsa anlatmışım, birer birer
ama bir şey eksikti anlatamadığım
kaybetmekten korktuğum;
Sevgide sendin tek aradığım...

31 Ocak 1995 Salı 22:55

Sabit Süreyya Sirer

Arıyorum

İkiden bir çıkınca
bir kaldığı yalan,
sen gidersen ben kalır mıyım
o zaman?

Gölgeler çarpıyor duvarlarıma,
suskun bir sokak gibi boş odalar...
Adını anarken
kelimelerim dökülüyor
birer birer, usulca,
içimdeki yalnızlığa.

Belki de senin yokluğun
benim varlığımdır,
ya da benim kalmam
senin gitmen...
Bir hesap değil,
sadece soru,
sadece bekleyiş.

Ve ben hâlâ
ikiden bir kalan yalanın
içinde seni arıyorum.

Sabit Süreyya Sirer

Asfaltın Altında Uykusuzluk

I.

Şehir, sabahı hep aynı sesle açar:
Çöp kamyonlarıyla, sirenlerle, borç hatırlatan mesajlarla.
Camdan dışarı baktığında bir yüz değil,
Bir istatistik görürsün -
Yürüyen bedenlerin birbirine çarpmadığı,
Ama kimsenin de kimseye bakmadığı bir caddede
Bilinmeyen bir isim gibi yaşarsın.

Gökyüzü kirli,
Ve martılar bile krediyle uçuyor sanki.
Çocukların oyun sesleri,
Artık sadece arşiv görüntülerinde var.
Şehrin damarlarında dolaşan bu kalabalık,
Ne zamandır insan olmayı unuttu?

II.

Bir zamanlar "komşu" derdik yan dairedesine,
Şimdi "gürültü yapan yabancı."
Bir zamanlar "sokak" bir nefes alma yeri idi,
Şimdi reklam panolarıyla dolu bir çerçeve.
İnsanı insana bağlayan ince ipler
Biraz biraz koptu da kimse duymadı.
Çünkü herkes kulaklıkla yürüyor artık,
Ve kimse kimseyi dinlemiyor.

Bizi birbirimize düşüren şey açlık değil,
Çünkü aç olan sadece midemiz değil,
Ruhumuz da aç,
Dokunulmaya, anlaşılmaya, seilmeye.
Ama kimse kimseye elini uzatmıyor.
Belki de en ucuzlayan şey,
Bir selam oldu bu çağda.

III.

Yalnızlık, artık bir seçim değil;
İhale yoluyla ruhumuza kiralanmış bir mülk gibi.
Kendimizi anlatmak için kelime değil,
Filtre seçiyoruz.
Gerçeği yaşamak yerine,
Taklit ediyoruz.

Ve işte o an -

Kendi hayatımıza yabancılaşıyoruz.
Kendi adımızı bir başkasının ağzından duyunca irkiliyoruz.
Çünkü artık hiçbir şey bize ait değil.
Ne düşüncemiz, ne duygumuz,
Ne de hayal ettiğimiz gelecek.

IV.

Şehir büyüyor.
Binalar gökyüzüne uzanıyor ama insanlar yere yaklaşıyor.

Yükseldikçe küçülüyor her şey.
Çünkü yüksek binaların gölgesinde
Vicdanlar boy veremiyor.

İçimizde bir boşluk var,
Sermaye ile doldurulamaz.
Bir çocuğun gülüşüyle susacak bir boşluk bu,
Ama o çocuk tablet başında büyüyor artık.
Bir dost omzuyla hafifleyecek bir ağırlık,
Ama dostluk da abonelik sistemiyle satılıyor.

V.
Toplum, kendine yabancı bir kalabalık artık:
Birbirini tanımayan milyonlar,
Aynı markayı giydiği için kardeş sanıyor birbirini.
Birbirine sarılamayan bedenler,
Aynı diziyi izlediği için yakın hissediyor.

Ve biz -
Kendi kurduğumuz düzenin mahkûmlarıyız.
Kendi icat ettiğimiz makineler,
Artık bizi yönetiyor.
İnsanı kurtaracak olan akıl dedik,
Ama akıl, vicdanını evde unuttu.

VI.
Belki de en büyük suçumuz,
Bu dünyaya alışmamız oldu.
Sistemin çarkları arasında sıkışmayı "normal" sandık,
Ve korkunç olanı "alışkanlık" diye adlandırdık.
Artık kimse soru sormuyor:
"Gerçekten yaşıyor muyuz?" diye.

Şehir konuşmuyor,
Sadece uğulduyor.
Ve biz, o uğultunun içinde
Kendimizi duymazdan geliyoruz.

VII.
Yine de, hâlâ umut var.
Çünkü betonun çatlağından çıkan bir ot gibi,
Direniyor insan olmanın ihtimali.
Çünkü bir gün, biri
Hiç tanımadığı birine el uzatacak.
Çünkü bir gün, biri
Karanlık bir caddede ışık yakacak.
Ve belki o gün -
Şehir, bir kez olsun insanı hatırlayacak.

Sabit Süreyya Sirer

Ayaz Umudu Öldüremez.

Ayaz geldi,
üstümde eski bir şarkı gibi durdu.
Sen sandın ki üşürüm,
ben köklerimle sarıldım toprağa.

Her soğuk,
bir daha doğmak için bahane
ve her kırık dal
yeni bir çığlık demek.

Ayaz umudu öldüremez!
Çünkü umut,
bazen en kirli sokakta
en suskun dudakta
bir çiçek açar.

Ben kazandım,
köklerimden kan,
köklerimden aşk akıyor hâlâ...

Sabit Süreyya Sirer

Ayrılık

Ayrılık...

Bir nokta mıdır, yoksa kapandığına inandıran bir sayfa mı?
Uzun sevdaların sonunda, usulca sönüp giden bir mum gibi,
kitabı kapamak mıdır henüz büyümeden?
Gelirsin bir deli rüzgar gibi,
savurursun her şeyi,
ve gidersin...

Ama bil ki, dalgalar hâlâ yüreğimde.
O mavi dalgalar,
yüreğimi kavuran,
kıyılara vurup köpüksüz giden...
Seni alıp götüren,
sessiz ama yakıcı dalgalar.

Bir tanem,
beni geleceğine göm ve yürü git.
Eteklerinde taşıdığın erken büyümenin acısıyla...
Her taş fısıldar bunu:
Yedi yıl bereketin ardından,
yedi yıl hüznün gelir.
Ve hiçbir aşk,
gözyaşı ile kutsanmadan,
tam anlamıyla yaşanmaz.

Senin gidişinle solan bahçemde,
her çiçek sende bir anı saklar,
her rüzgarın uğultusu senin sesin olur.
Ben, sessizliğin ortasında,
düşlerimi savururum göğşe...
O mavi dalgalar gibi,
sessiz ve köpüksüz,
ama yakıcı...

Her gece, yıldızların altında,
senin adını fısıldarım rüzgara,
ve beklerim dönüşünü,
gelmeyecek olsa da...
Çünkü seninle başlayan her sevda,
sensiz de devam eder.

Bir tanem, git...
Ama bil ki,
seninle yanan bu yürek,
sana dair bütün hüznleriyle
hep burada kalacak.
Gözlerimde izlerin,
yüreğimde hayalin,
ve her anımda seninle geçen zaman...
Her sevda, gözyaşıyla kutsanmalıdır,
ve hiçbir aşk,
sessiz kalmadan,

tam anlamıyla yaşanamaz.

Gidişinle dolup taşan bir denizim ben,
her dalgada sen, her köpüksüz dalgada sen...
Ve ben hâlâ seni beklerim,
her sessizlikte, her taşta, her mavi gökyüzünde...
Git...
Ama bil ki, aşkın gölgesinde
yaşayan ben,
hep seni anımsayacağım.

Sabit Süreyya Sirer

Ayrılık bir devrimdir bazen

ayrıldım
evet, ses etmeden çıktım aralarından
bir elveda bile etmedim çoğuna
çünkü biliyordum
bir insanın yüzüne veda edemiyorsan
o zaten çoktan gitmiştir senden

çok sürdü bu içli içli kandırılmalar
bir dostluk perdesi altında sinsilikler
öyle güzel gülümsüyorlardı ki
zehiri ancak yuttuktan sonra anlıyordun

şimdi sana söyleyeyim dostum
toksik insan falan değil onlar
bildiğin fesat, çıkarıcı, kemik gibi soğuk insanlar
her lafı ölçüp tartan
her duyguyu pazarlık eden
her adımı hesapla atan insanlar
yani açık konuşmak gerekirse
biraz suskun, biraz puslu, biraz da tehlikeli

onlara veda ettim
tıpkı bir şiirin son dizesi gibi
net, kararlı ve geri dönmeyecek şekilde

çünkü ben
yolumu; içten gülümseyenlerle,
sevdiğinde sevindiğini gizlemeyenlerle
ve en çok da
bir amacı, bir ülküsü olan insanlarla yürümek istiyorum

içinde aşk kadar devrim olan,
umut kadar gerçek olan insanlar bunlar
cebine dostluğu koymuş,
kalbine inancı işlemiş insanlar

çünkü hayat
o bildiğimiz sokak lambası değil dostum
yaklaştıkça sönen değil
yanında yürüyeni aydınlatan bir şey olmalı

artık biliyorum
her vedada biraz hafifliyorum
her yüzleşmede biraz büyüyorum
ve bu benim kişisel kurtuluşumdur
içimdeki karanlıktan bir kaçış değil,
kendi içime doğru bir yürüyüştür

adı da var:
özgürlük.

Sabit Süreyya Sirer

Babam ve Sivas'a

Babam ve Sivas'a...

Hayatımın en kıymetli kökleri, biri kalbimde, diğeri toprağımda...

Babam, bana doğruyu, dürüstlüğü, sabrı ve onurlu yaşamayı öğreten adam. Gölgesinde büyüdüğüm, sesiyle yolumu bulduğum en sağlam dağ.

Ve Sivas... Türkülerde yankılanan, yiğitliğiyle bilinen, tarih kokan memleketim. Her taşında, her rüzgarında bir parça çocukluğum, bir parça hatıram var.

İkinize de borçluyum...

Biri beni ben yapan insan, diğeri beni ben yapan şehir.

Minnetle, sevgiyle...

Sabit Süreyya Sirer

Balkonum ve Ben

Kararsız adımların yorgunluğu
yalnızlığımı sorgularken
terk edilmişliğin ezikliği
bir hançer gibi yaralıyor benliğimi...
Yalnızlığım ve sen
öyle bir an da yakalıyor ki beni
kaçamıyorum tatsız sevişlerden
her şey yapmacık geliyor tüm yaşananlardan sonra
kadere isyanımı susturuyor sevincin...

16.08.1998 Saat 02.41

Sabit Süreyya Sirer

Başla

Mükemmeli bekleme,
O, çoğu zaman gelmez.
Adım at, eksik de olsa,
Hareketsiz kalmak,
En büyük kusurdur.

Yalnızca yürümekle öğrenirsin
Taşların yerini, rüzgârın sesini.
Küçük bir adım,
Bazen bütün bir yol demektir.

Hata yap, düş, kalk, devam et,
Çünkü kusurlu eylem,
Mükemmeli yener...
Ve sen, yürümeye devam ettikçe,
Görürsün:
Hedef zaten seni bekliyormuş.

Sabit Süreyya Sirer

Belki de en çok karanlıkta büyür umut

Belki de en çok karanlıkta büyür umut,
Toprak susar, yıldız titrer gecede,
Ve biz, ıssız yolların yorgun yolcuları,
Gözlerimiz ufka kilitlenmiş,
Bir sabahın türküsünü bekleriz.

Geceyi koynuna alır sevda,
Ve biz, gövdemiz üşürken bile
İçimizde bir ateş saklarız,
Anamızdan emdiğimiz ninniler gibi sıcak,
İnce ince, yüreğin derin kuyusunda yanar.

Dağlar, ey dağlar,
Şize seslendiğim geceler gibi,
Üstüme kar, içime ateş yağarken
Bir çift göz hayaliyle tutundum hayata.
O gözler ki, güneşi bile utandırır,
O eller ki, yaralı bir kuşu sarar gibi sarar beni.

Belki de en çok karanlıkta büyür umut!
Diken üstünde, kurşun gölgesinde,
Her nefeste, her damarda
İsyân dolaşır bizim kanımızda.

Hangi gece çökmüş ki bu dağlara,
Sabahı boğmaya yetmiş?
Hangi zalim, hangi cellat
Sürgün etmiş ki türkülerimizi?
Biz varız!
Bir çift nasırlı el,
Bir yürek, koca bir yurt kadar sıcak.
Ve biz, bu toprağın alnında
Küfre karşı bir türkü söyleriz
Dizlerimiz kan içinde,
Ama sesimiz onurlu!

Varsın yarınlar geciksin,
Biz gene de yürürüz,
Omuz omuza, göz göze,
İnadına, inancına,
Ve bir gün
Gökyüzüne kaldırırız bu elleri,
Zincirler değil, güneş takarız bileklerimize.

Karanlık dediğin nedir ki,
Yorulmuş bir sabahın tereddüdü...
Her gece bir yemin eder içimdeki ateş,
Her yıldız bir işaret,
Her sessizlik bir nida olur.

Anılar gibi derin olur bazı sabahlar,
İçimde yankılanır atalarımın nefesi.
Toprak konuşur bazen,
Dağ susar,
Rüzgâr ağlar.
Ben duyarım, bilirim;
Gecenin en zifirinde bile
Bir ışık yürür bana doğru.

Ve o ışık,
Bir çocuğun gülüşü gibi saf,
Bir annenin ninnisi gibi derin,
Bir sevdanın gözleri gibi berrak.
İşte orada durur umut,
Ve biz ona varana dek
Karanlığı sırtımıza alır,
Kendi güneşimizi taşırız.

Varsın karanlık sandıklarımız
Bir bir aydınlığa çıksın.
Varsın bu yorgun eller
Güneşe uzansın.
Bizim yolumuz açık,
Bizim yolumuz onurlu,
Ve kalbimiz,
Kalbimiz şiir olsun...

Sabit Süreyya Sirer

Ben çok kalabalık bir yalnızım

Seslerin ortasındaayım – ama ben suskunum,
Binbir yüz çevremde – ama hiçbirini bana dönük değil.
Gölgeler için gülümsüyorum, hiç durmayan,
Ve duvarlarla konuşuyorum, hep sessiz kalan.

İsim dolu bir oda ama kimse benim adımlı bilmiyor,
Bardak dolu bir masa ama kadeh kaldıracak kimse yok.
Gülüştümü camdan bir maske gibi takıyorum,
Kırılgan, şeffaf – ama gerçeklikten yoksun.

Gidişimi görüyorlar ama fark etmiyor kimse,
Kalbim sessizce sıradan sözlerin ardında atıyor.
Ben özlenmeyen bir yankıyım –
Sabaha karışan, kimsenin öpmediğı bir sisim.

Sabit Süreyya Sirer

Bir Damla Gibi

Bir Damla Gibi
Sen, gökten inerken
sessiz bir ihtişamla,
ben içimdeki yankıyla
kendi yokluğuma çarpıyordum.

Bir damla bazen
okyanusu taşırır,
bir bakış bazen
koca bir hayatı siler.

Sensizlik,
gözlerime giren bir yağmur,
benliğim,
kendi gölgesini arayan
kırık bir ayna.

Sen yağdıkça
ben kuruyorum,
sen ısıldadıkça
ben kararıyorum.

Belki de aşk,
iki uçurumun arasında
tek bir damlanın
kendini bırakmasıdır.

Sabit Süreyya Sirer

Bir Masum Gölüş

Bir masum gülüştü belki beni sana bağlayan,
Bir başı mağrurdu duygularımın
Ser verir sır vermezdi
Soğuktu kimine göre
Hep önyargılı davrandılar
Dinlemediler
O hep dinledi, dinledi, dinledi
Ve bir gün patladı,
Patlayış ama ne patlayış
Gök gürültüsünü andırdı birden bire haykırışı
İsyanı insana değildi garibin
Çünkü severdi insanı, insanca yaşayanı
Ve birden seni gördü
Tozpembe oldu o an her şey
Şanki dünya durdu
İşte o an oldu ne olduysa,
Bir masum gülüştü beni sana bağlayan...
15.06.1997 – 04:00

Sabit Süreyya Sirer

Bir Sessizlik Tutturduk Gidiyoruz

bir sessizlik tutturduk
kenarından ısırılmış zaman gibi
duruyor öylece - ne ileri
ne geri
ne de bir gülüşün tam ortası

herkesin sustuğu şeyler vardır
bir de konuşamadıkları
biz ikisini karıştırdık biraz
biraz geceye, biraz da boşluğa bıraktık
belki o yüzden bu kadar ağır çekiyor sokaklar
belki o yüzden kapılar hep aralık
ve biz hiç girmiyoruz içeri

şimdi bir pencere düşün
hiç açılmamış
perdesi rüzgârla değil,
iç çekişlerle dalgalanıyor
orası benim tarafım mesela
seninkini bilmiyorum

çünkü sen de artık biraz
eski bir şarkı gibi çalyorsun içimde
bir tını var
kulağıma değil, ömrüme çarpıyor

bütün yolları denedik aslında
bazılarını yürüyemedik
bazılarını tanımadık
bazılarına bizden önce yalanlar varmış
onlara bastık
ve sustuk

bir huzur bulmadık belki
ama bir yön duygusu edindik
o da bir şeydir

bir harita gibi katlıyorsun kendini bazen
açtığımda hiçbir şehir tutmuyor
hiçbir yer sen olmuyor
ama yine de
o yolların hepsi seni arıyor
bu da yetiyor bazen

bazen...
bir bazenin içine düşüyoruz
yumuşak, ama derin
dibe varınca insanı gökyüzü unuttur sanıyorduk
meğer sessizlikmiş unutan

Gidiyoruz, çünkü kalmak başka bir acıydı

bir sabah gibi kırılıyoruz ama
akşam gibi toparlanıyoruz sonra
yani her gece doğuruyor kendini
gökyüzü boşuna değil bu kadar karanlık
bir ışık saklıyor içinde
bizim de gözümüz alışacak nasılsa

anladık ki:
kaybolmak bazen bulunmanın provası
bütün çıkmaz sokaklar
bir gün sessizliğe değil
bir tür neşeye varır

bir gülüş kadar sürsün istedik hayat
ama ağlamayı da öğrendik
bir çiçeğin topraktan korkmadığını gördük
ve kendimize biraz yer açtık

şimdi daha hafifiz
çünkü bazı yükleri bırakınca
insan ne çok yürüyebildiğini fark ediyor
yani umut dediğin
öyle büyük laflarla gelmiyor
bir pencerenin önünde büyüyen çiçek kadar
sessiz, sabırlı, sebatlı...

ve bir gün
öyle bir sabah olacak ki
biz artık beklemeyeceğiz
çünkü beklediğimiz şey
biz olmuşuz çoktan

ve son

bir sessizlik tutturduk gidiyoruz
gideceğimiz yer belli değil
ama gittiğimiz yol
artık bizden yana

her düşüş bir başka denge
her yalnızlık
bir başka birlikte olma biçimi

biz
yıkılmadık ama yıkıldık sandık
şimdi
toprağı tanıyan kökler gibiyiz
nerede duracağımızı değil
nerede yeşereceğimizi düşünüyoruz

çünkü

dinginliğe varan her iz kutsaldır
ve her sessizlik
bir gün
bir sevince dönüşebilir

Sabit Süreyya Sirer

Birkaç kırık sandalye

şöyle oldu:
bir sabah kalktım
ve karar verdim
artık boğazıma dizilen o dikenli kelimelere
oturmayacağım sofralarına
yorgun, kırık, içi sus pus insanlar vardı
gülümsüyorlardı, evet
ama içinde bir zehir sarkıyordu
karanlık, paslı, nemli bir şeydi bu

o yüzden gittim
elimi kalbimden çektim biraz
biraz da yalandan gülümsedim
sonra tamamen bıraktım

çünkü içten içe biliyordum
benim içimi içinden söküp alanlar
hep tanıdıklar
hep en yakınımnda susanlardı

şimdi
birkaç sağlam cümleyle yürüyorum
kendi yolumda
bir iki ışık insanla karşılaşıyorum bazen
gözü güneşe dönük
yüreği serin
aklı kendine yatkın insanlar

onlarla konuşmak
bir çay içmek gibi oluyor
daha sıcak, daha gerçek
daha az yalan

öyle ya
insan en çok kendini kandırıyor
ben artık inanmıyorum
artık istemiyorum
içini boşaltmış gülüşlerin
arada yokmuş gibi davrananların
yarı yolda sırtını dönenlerin sesini

ve bu şehir,
bu koca yalnızlık
artık bana küçük geliyor

ben büyüdüm, evet
kendi ellerimle söktüm o duvarları
yeni bir hayat koydum içime
daha duru
daha insanca

ve artık,

birkaç sağlam sandalye kaldı geriye
onlarla oturuyorum
gökyüzüne karşı
düşünmeden kimseyi
yalnızca kendime sorarak

olur mu?
olur.

Sabit Süreyya Sirer

Bitmemiş Senfoni

Karanlık dehlizlerde yol alan
Acımasızlığın ta kendisiydi kaderim
Mutluluk çok uzaklarda şimdi
İsyan bayrakları açmışken yüreğim
Korkusuz günahlarda o...!
Hani çıldırasıya haykırır ya insan en çaresi anında
Ölesiye bağırmak ister özgürce...

20.05.1995

Sabit Süreyya Sirer

Bu Dünyadan Gelip Geçtiniz

Bu dünyadan gelip geçtiniz
tınısı hâlâ içimde yankılanan bir rüzgâr gibi
ardınızda bir mevsim unuttu kendini
ardınızda gökyüzü eksik kaldı

Adınız artık zamanın gizli defterinde
bir su damlası kadar kırılgan bir harf
bir yılan derisi gibi soyulmuş bir eski çağdan
ve ben
gözlerimi kapatınca
Artemis'in ormanında sizi arıyorum hâlâ

Tininiz şad
durağınız uçmağ olsun
dedim kendi kendime
uçmak neydi ki?
bir Simurg'un kanadına tutunup
Anka'nın külleriyle yeniden doğmak mı?
yoksa Orfeus'un lirinden dökülen bir ezgiyle
ölülerin kıyısında yürümek mi?

Efkarımda da vardınız
sevincimde de
bir dostun adı nasıl kazınırsa içe
öyle kazındınız derinime
bazen bir şarkıda yakalıyorum sizi
sözleri Orfeus'tan kalma
ahengi Hermes'in kanatlı sandaletleriyle kaçmış
ve ben o şarkıya tutunuyorum
sizi geri getirmek için
ama nafîle
her ezgi biraz daha uzaklaştırıyor sizi

Bir fotoğraf değil bu anılar
daha çok Homeros'un dizelerinden düşen bir masal
ve ben
Troya kapılarında size sesleniyorum
ama sesim göğsü sivriliyor
Athena bile dönüp bakmıyor
çünkü tanrılar bile biliyor:
giden dönmez
söz yetmez
sessizlik büyür

Siz gittiniz
ama ben hâlâ bir patika düşüyorum içimde
adı size çıkan yollarla dolu
ve her yolun sonunda
Kaf Dağı'nın eteklerinde oturmuş
beni bekliyorsunuz sanıyorum
oysa bekleyen kimse yok
yalnızca rüzgâr var

ve rüzgârın sesinde
adınızın yorgun yankısı

Ben yazıyorum yine de
çünkü yazmazsam kaybolursunuz tamamen
ve yazdıkça
siz büyüyörsünüz kelimelerimde
bir Simurg kanadı kadar görkemli
bir Feniks'in küllerinden doğmuş kadar canlı

Var olun
var kalın
uçmağın serin korularında
Yunan efsanelerinin beyaz mermerlerinde
ve kadim masalların tütsü kokan odalarında
çünkü bu dünyadan gelip geçtiniz
ama iziniz
benim içimde sonsuz bir patika artık
ve ben
o patikada yürümeye devam ediyorum
sessizce
adımlarımı size adıyorum
her nefeste
her kelimede

Sabit Süreyya Sirer

Bütün Evlerin En Mükemmel Hatasıdır Baba

Bir evi düşün,
çatısı göğe bakan bir sığınak,
duvarları çocuk sesinden yapılmış.
Bir yanlışlıkla başlanmış dünyaya,
ve Tanrı aceleyle bırakmış elinden insanı.

Bütün evlerin en mükemmel hatasıdır baba.
Çünkü varlığıyla düzelmez hiçbir şey,
yokluğuyla da tamamlanmaz.

Ben bazen sabahı dinlerim -
kahve kokusuna karışmış suskunluğu.
Bir kapı kapanır,
sonra herkes eski haline döner,
yalnız bir oda hariç.

Kış, devletin en iyi fikridir der biri;
çünkü herkes içeri girer,
ve hiçbir şey konuşulmaz.
Babanın yüzü pencereye çarpar,
cam buğulanır,
ve dünya o anda biraz eksilir.

İnsan, dalgın bir belgedir kendisiyle hayat arasında.
İmzası okunmaz,
parmak izi ıslaktır.
Bir hata yapılır doğarken,
ve herkes onun sonucunu yaşar.

Yine de,
her şeyin sonunda bir çocuk kalır içeride,
dizlerinde yarasıyla,
duvarlara "dönerim" diye yazan.
Ama dönmek -
bazen mümkün değildir artık.

Sonra, babam öldü bir Sonbahar günü.
Yağmur yağmadı, ama hava onun gibiydi -
ağır, eksik, toprak kokusu.

Evde bir sandalye boş kaldı o günden beri.
Annem sustu,
ben büyüdüm sanıldı.
Oysa her sabah aynı kapıya bakıyorum hâlâ,
gelmeyen bir sesi bekler gibi.

Hayat eve dönmekmiş diyorlar,
ama hangi eve?
Bir sokak adını değiştirir,
bir insan gölgesini.
O ev, artık bir başkasının nefesiyle dolu.

Yine de, içimde bir masa hep hazır,
iki tabak, iki bardak,
birine su koymam hâlâ.
Belki gelir.
Belki hiçbir şey gelmez.

Devlet, kış kadar uzak bir kelime bana.
Tanrı, babamın yüzünde kaldı sanki -
hem sevgi, hem korku gibi.

Ve insan,
adını unutan bir çocuk kadar savunmasızdır.
Dönemez, affedemez, ama bekler.
Çünkü baba -
bütün evlerin en mükemmel hatasıdır.
Yanlış ama gerekli.
Eksik ama kalıcı.
Bir suskunluk kadar doğru,
bir fotoğraf kadar ölümsüz.

Sabit Süreyya Sirer

Çığlık ve Sessizlik Arasında

Kaybedilen umutların çığlığı
Derin kuyulardan gelir bazen,
Bir yankı olur göğsümde
Ve ben, kendi sesimi tanımaz olurum.

Gözlerimde sönmüş yıldızların külleri,
İçimde yorgun bir gökyüzü,
Ve rüzgârın bile üşüdüğü
İssiz bir akşam vaktiyim artık.

Bir zamanlar
Hayallerim vardı,
Bir keman sesi gibi ince
Ve bir ilkbahar gülü kadar kırılgan...
Şimdi?
Tel kopmuş,
Notalar sustu,
Gül, rüzgârın koynunda paramparça!

Sesini kaybeden bir tenor gibiyim,
Sahneler hâlâ ayakta,
Perdeler hâlâ kırmızı,
Ama alkış yok!
Ve ben,
Kendi alkışsızlığımda boğuluyorum.

Sordum kendime:
"Neden bu kadar yandın?"
Çünkü umutlar, sevgilim,
Denize düşen bir mendil kadar çabuk boğulur
Ve aşk,
En çok dalgaların bile unuttuğu
Kıyılarda ölür.

Yalnızlık mı?
Onu anlatamam sana...
Bir boş sokak gibi ıslak,
Bir eski şarkı gibi acı
Ve gecenin en kör saatinde
Sana benzeyen bir hayal kadar sahici.

Şimdi oturuyorum işte,
Dudaklarımda bir yangının küle dönmüş hatırası,
Ellerimde kırık bir aynanın kesikleri...
Ne ben kaldım eski ben,
Ne umutlarımın rengi hâlâ yeşil.

Ey hayat!
Ne yaptın bana?
Kırdın, döktün,
Biraz da unuttun.
Ama yine de yazıyorum sana

En siyah mürekkebimle:
"Ben hâlâ seviyorum!"
Evet, hâlâ...
Bir ihtimal için,
Bir gülüş için,
Belki de hiç gelmeyecek olan
O eski bahar için...

Ve biliyorum,
Sesini kaybeden tenorlar
Yine de şarkı söylemeyi düşler.
Benim de tek umudum bu:
Bir gün,
Belki bir gün,
Hayat yine ses verir bana
Ve ben yeniden
Kendi alkışlarımda
Dirilirim!

Sabit Süreyya Sirer

Çocuklarıma Nasihat

(Duru Ece'm ve Göktürk'üme)

I. Sevgiden Başlayın

Çocuklarım...
Hayat bir yol, bazen uzun, bazen kısa,
Yolun başında en güzel azık sevgidir.
Sevin insanları,
Sevin doğayı,
Sevin kendinizi...
Çünkü sevgi, kalbinizdeki güneştir,
O güneş olmasa, hiçbir çiçek açmaz.
Sevin ki insanlar size güvensin,
Sevin ki dostlarınız çoğalsın,
Sevin ki dünya bir parça daha güzelleşsin.
Bilin ki sevgiden doğar her erdem,
Ve sevgiyle beslenen kalp,
Hiçbir zaman kuramaz kötülüğün sofrasını.

II. İnançla Yürüyün

Bir hayal kurun,
Hem de büyük bir hayal...
Bir dağ düşünün, zirvesi bulutlarda,
Ve deyin ki: "Ben oraya çıkacağım."
Bilin ki,
İnanç, sizi taşıyan kanattır.
O kanatlar olmasa,
Bir adım bile ilerleyemezsiniz.
İnançla yürüyün,
Ama sabırla...
Çünkü sabır, yolun gizli kahramanıdır.
Ne kadar yavaş giderseniz gidin,
Yeter ki durmayın,
Durmak, hayalleri öldürür,
Ama inanç, onlara can verir.

III. Çalışmanın Bereketi

Hayat, emek ister çocuklarım,
Hiçbir tohum, toprağa düşmeden filiz vermez.
Ter dökün, alın teriniz
Bir gerdanlık gibi boynunuzda parlasın.
Çalışın ki başınız dik olsun,
Çalışın ki eliniz ekmek tutsun,
Çalışın ki gönlünüz huzur bulsun.
Unutmayın,
En tatlı uyku,
En çok yorulduğunuz günün gecesinde gelir.
Ve en büyük huzur,
Hak edilmiş bir lokmanın ardından.

IV. İyiliğin İzini Sürün

İyilik edin,
Bir damla su verin susuz kalmış bir çiçeğe,
Bir tebessüm verin kederli bir yüze,
Bir omuz olun yük taşıyan bir dosta.
İyilik, en güzel mirastır çocuklarım,
Onu bırakın ardınızda,
Ve görün ki,
İyilik çoğalarak size geri gelir.
Bilin ki,
Bir gün bile boş geçmesin iyilikten,
Bir gül kadar nazık olun,
Bir çınar kadar sağlam durun,
Ve gökyüzü kadar geniş olun insanlara.

V. Umudun Gücünü Unutmayın

Hayat bazen bulutlanır,
Gökler kararır, rüzgârlar sert eser,
Ama şunu bilin,
Her fırtınanın ardından güneş doğar.
Hiç umutsuz olmayın,
Umutsuzluk, yüreğin kapısını kapatır,
Ama umut...
Umuda sarılan insan,
Kendi içindeki gökyüzünü bulur.
Gözleriniz hep ışığı arasın,
Kalbiniz hep güzeli düşlesin,
Çünkü umut,
İnsanın en sadık dostudur.

VI. Değerlerinize Sarılın

Çocuklarım,
Hayatta sahip olduğunuz en büyük servet,
Kalbinizde taşıdığınız değerlerdir.
Onlar bir hazine sandığı gibi,
Ne kadar saklarsanız,
O kadar kıymet kazanır.
Saygıyı unutmayın,
Şükrü unutmayın,
Vefayı unutmayın...
Çünkü insan,
Ancak bu değerlerle büyür,
Bu değerlerle güzelleşir.

VII. İnsan Olmanın Şerefi

Ve en son sözüm şudur:
İnsan olun,
İnsan kalın,

İnsanca yaşayın.
Taşlar serttir,
Metaller parlaktır,
Ama hiçbir şey,
Bir insan kalbi kadar değerli değildir.
Unutmayın,
Güzel bir söz,
Bir ömür boyu yankılanır bir kulakta,
Ve içten bir selam,
Bin gönülde yer açar.
Çocuklarım...
Bu sözler belki bir gün size yol olur,
Belki bir gün bir dua olur dudaklarınızda.
Bilin ki,
En büyük mirasım size,
Bu satırlarda yazılıdır:
Sevin, inanın, çalışın, umut edin,
Ve her şeyden önce,
İnsan kalın...
Her zaman, her yerde, her şartta,
İnsan kalın!

Sabit Süreyya Sirer

Dünü Kirlettiniz

Yarınları bize bırakın efendiler,
Siz dün'ü kirlettiniz yeterince...
Bir ülkenin umutlarını kemirip durdunuz,
Her köşesine korku, her sokağına suskunluk ektiniz.
Şimdi utanmadan geleceğimize göz dikmişsiniz,
Şanki bu topraklar sizin tapulu malınız gibi.

Bırakın yakamızı artık.
Biz sizden ne alkış isteriz, ne aferin...
Yalnızca kendi ellerimizle kurduğumuz
Onurlu bir hayat isteriz.
Biz, sabrını yutmuş annelerin duasıyız,
Terk edilmiş meydanlarda hâlâ haykıran gençlerin sesiyiz.
Biz, kömür karası elleriyle toprağı tutan halkız...
Ve sizin ışığınızdansa, kendi karanlığımızda yürümeyi yeğleriz.

Hep aynı masalları anlattınız bize:
"Biz olmazsak batarsınız" dediniz,
Ama biz, sizinle birlikte batmaktan yorulduk.
Her sözünüz bir tuzak,
Her gülüşünüz ardında bir hesap saklar.
O yüzden ne vaatlerinize inanırız artık,
Ne de gölgemizi satacak kadar açız umutlara.

Çekin kirli ellerinizi ufkumuzdan.
O eller ki çoktan ceplerimize girmiş,
O gözler ki çocuklarımızın rüyalarına sızmış...
Artık yeter!
Bu halk ne uykusundan korkar, ne sabahından.
Çünkü bilir:
Gece ne kadar uzun sürerse sürsün,
Güneş yine doğar,
Ve doğduğu gün sizden geriye bir anı bile kalmaz.

Yarınlar artık sizin değil, efendiler...
Yarınlar, kendi alın teriyle yol çizenlerin,
Bir lokma ekmeğı bile paylaşanların,
Ve susmaktan vazgeçenlerin olacak.

Sabit Süreyya Sirer

Evlatlarıma Dair

EMEK VE MÜCADELE

Ben bu dünyaya boş gelmedim çocuklar,
Avuçlarımda nasır,
Alnımda güneşin yanığı,
Sırtımda yük,
Ama içimde tükenmez bir sevdâ vardı.
Bilin,
Benim hayatım kolay değildi,
Yolumda taşlar vardı,
Kimi taşları tekmeledim,
Kimi taşlara diz çöktüm,
Ama asla geri dönmedim.
Her sabah bir umutla kalktım,
Bir lokma ekmek için ter döktüm,
Ve o ekmeği bölüp paylaştım sizinle,
Çünkü ben biliyordum:
Bir ekmek ikiye bölünür,
Ama umut asla bölünmez,
Hep büyür, hep büyütür insanı.
Hayat bazen sırtıma bir kaya koydu,
Bazen önümde bir uçurum açtı,
Ama ben düşmedim,
Çünkü biliyordum:
Benim ardımda çocuklarım var,
Benim ardımda gelecek var.
Ben bir damla su buldumsa gölde,
Onu sizin için sakladım,
Ben bir lokma ekmek bulduysam açlıkta,
Onu sizin için çoğalttım.
Çünkü biliyordum,
Ben değil, siz yaşayacaksınız bu dünyanın en güzel sabahlarını.
Ve şimdi dönüp bakıyorum,
Dizlerimde yaralar, ellerimde çizikler,
Ama kalbimde çiçekler var,
Çünkü ben bu çiçekleri
Sizin bahçenize dikmek için büyüttüm.

SEVGİ VE İNANÇ

Evlatlarım,
Ben size yalnızca bir soyadı bırakmadım,
Ben size bir inanç bıraktım,
Ben size bir yürek bıraktım,
Ben size onurlu bir duruş bıraktım.
Her gece dua ettim,
Ellerim titrerken bile göğsü kaldırdım,
Ve bir yıldız kaydığında,
Ben dilek tuttum:
"Evlatlarım mutlu olsun,
Evlatlarım dimdik yürüsün."
Bilin ki,

Ben sizi yalnızca sevdim değil,
Ben sizi yaşadım.
Her nefesimde vardınız,
Her umudumda vardınız.
Ve bilirsiniz çocuklar,
Sevgi kolay bir iş değil,
Sevgi sabır ister, emek ister, çaba ister.
Ben bu sevgiyi size verirken
Bazen dizlerim çöktü,
Bazen yüreğim kırıldı,
Ama inancım kırılmadı.
Çünkü ben biliyordum:
Bir gün siz,
Benim yarım kalan türkümü tamamlayacaksınız.
Ben size altın saraylar kurmadım,
Ama kalbimde bir taht verdim,
Ve o tahtın üzerine yazdım:
"Sevgi en büyük mirastır."

GELECEK VE UMUT

Bir gün,
Gökyüzü daha mavi olacak çocuklar,
Toprak daha bereketli,
İnsan daha insan olacak.
Ben belki olmayacağım,
Ama bilin ki,
Her esen rüzgârda saçlarınıza değen esinti
Benim nefesimdir,
Her yağmur damlasında düşen su
Benim gözyaşımdır.
Bir gün,
Yollarınız taşlı da olsa,
Ellerinizi kanasa da,
Koşun çocuklar,
Koşun,
Çünkü sizi bekleyen bir güneş var ufukta.
Unutmayın,
Hayat bazen sizi yere vuracak,
Bazen elleriniz boş kalacak,
Ama içiniz boş kalmasın,
Çünkü umut,
Sizden doğacak.
Ve bilin ki,
Benim emeğim boşuna değil,
Çünkü siz varsınız,
Çünkü yarın var,
Çünkü umut bitmez.
Evlatlarım,
Ben dünyanın en güzel şiirini yazdım,
Ama kalem kâğıtta değil,
Sizsiniz o şiir.

Her heceniz umut,
Her dizede inanç,
Her kıtasında sevgi var.
Ve bu şiir
Asla bitmeyecek.

BİR BABADAN EVLATLARINA MEKTUP

"Çocuklarım,
Ben size büyük miraslar bırakmadım.
Ama alnımın terini,
Kalbimin sevgisini,
Yüreğimin duasını bıraktım.
Hayat zordur, bunu bilin.
Ama bir şey daha bilin:
Hayat, inananların, çalışanların,
Ve umut edenlerin yanında durur.
Ne olursa olsun,
Düşerseniz kalkın,
Yorulursanız dinlenin,
Ama asla vazgeçmeyin.
Çünkü sizin arkanızda ben varım,
Benim arkamda da siz.
Ve bu bağ
Hiç kopmayacak.
Her zaman sevecek,
Her zaman bekleyecek bir baba
Olduğunu unutmayın."

Sabit Süreyya Sirer

Fatura

Bir iyilik geldi kapına
kapkara bir niyetle süslenmiş beyaz kurdeleyle
dokundun sandın ki bahar
oysa ne çok kış gizlenmişti o avularda

bakışları hesaplı
gölüşü cüzdanlı
kulağına fısıldadığı "canım"
aslında taksitli bir borç senedi
ödersin gün gelir
kan ter içinde
bir onurla bir hayat arasında
bocalaya bocalaya

ben çok gördüm
iyiliğı maske yapmış akallar
sandın ki kardeş
meğeri seni zincirliyor
bir tebessümün gölgesinde

sakın el uzatma
eğer gözünde menfaatin aynası varsa
Çünkü en ağır bedel
dostluk sandığın şeyin
sana kestiğı fatura

Sabit Süreyya Sirer

Gece yarısı Baba özlemi

17 Kasım, gece yarısı...
Öyle bir an ki,
Zaman durdu, dünya sustu.
Babam, sen gittin,
O an kalbimde bir şey koptu,
Bir boşluk açıldı içimde,
Derin, karanlık, hiç dolmayacak gibi.

Özlemin sarar her yanıma,
Geceler daha uzun, günler daha soğuk.
Sesini duymak isterim bazen,
Ama rüzgar getirir yalnızca boşluğu,
Her anın içinde, her nefesin ardında,
Bir özlem var, yakıcı, bitmeyen.

Şivas'ın soğuk geceleri gibi,
İçimdeki hüznün üşütür ruhumu.
Yukarı Tekke'de bıraktım seni,
Ama her sabah seninle uyanırım,
Her gece seninle düşer gözlerim yollara.
Sensizliğin acısı hiç dinmiyor babam.

Her şey eksik şimdi, her şey yarım,
Bir yanıma hep sende kaldı,
O gece yarısında,
O son bakışında.
Nasıl sararım bu yarayı,
Nasıl dindiririm bu derin sızıyı?

Zaman geçer dediler,
Ama acı hep burada, içimde bir diken gibi.
Özlemin büyür her geçen gün,
Ve her an, seni biraz daha ararım.
Yalnızım artık, senin yokluğunda,
Sözlerin, nasihatlerin, o sıcak sesin yok.

Hüznle dolar geceler,
Sensiz her an acıtır canımı.
Bir boşluk var içimde,
Sanki hiçbir şey o eksikliği dolduramaz.
Sen gittin,
Ama özlemin hep buradaymış gibi kalır.

Babam, nasıl anlatılır bu acı?
Nasıl tarif edilir bir evladın en derin yarası?
Seninle birlikte gitti güvenim, huzurum,
Her nefeste, her rüzgar esişinde,
Özleminle yanarım,
Acının hüznle harman olduğu bu karanlıkta.

17 Kasım, gece yarısı...
O an bitmedi, sürüyor içimde,

Sensizlikle büyüyor bu eksiklik,
Ve ben her gün, her gece,
Acıyla, özlemle seni bekliyorum.

Sabit Süreyya Sirer

Sabit Süreyya Sirer

Gecenin Kıyısında Sen

Bir güvercin ürperişi gibiydi yüreğin,
Bir çocuk ürkekliği vardı gözlerinde,
Kapanırken gün, loş bir Bursa akşamında,
Bir an dokunur, bir an kaçar ellerin,
Ve dudakların... Korkuyla,
Ama ne kadar arzulu öpülürdü,
Sanki her öpüş, Tanrı'dan çalınmış yasak bir dua,
Her nefes, cehennemi bile göze almış bir günah gibi...

Benim yüreğimse...
Kazanova derlerdi bana yıllarca,
Kadehlerde boğulmuş bir haylaz,
Sokak lambalarıyla sevişen bir gece çocuğu...
Ama bir gün, işte böyle bir günde,
Diz çöktü o küçücük ellere...
O rimelli, rüya yüklü gözlere...
O kadın ki, Tanrıçaydı;
Kırpiklerinde şafak, saçlarında geceyi saklayan,
Ve her bakışında dünyayı susturan bir Tanrıça!

Ey sevgilim!
Al şu çırpınan yüreğimi, koy kendi yüreğinin yanına,
Bırak, orada üşümesin, bırak ısınsın senin nefesinle...
Zaten ikisi de aynı şarkıyı söylemiyor mu?
Aynı isyanla, aynı özlemle atmıyor mu?

Bil ki...
Bir ömür aradım seni; rüzgârda savrulan heveslerin ardında,
Şarap şişelerinin dibinde,
Gece yarılarında bir yalnızlığın koynunda...
Bin kadının gülüşünde aradım seni!
Ama hiçbirinde bulamadım bu ürkekliği,
Hiçbirinde böyle titremedi yüreğim,
Hiçbirinde böyle teslim olmadım!

Sen...
Yüreğimin en gizli hücrelerine kazınmış tek isim,
En sessiz gecelerimin en gürültülü hayali...
Ve ben...
Ne olursa olsun, artık dönmem bu yoldan,
Çünkü senin gözlerinde başladı bu yolculuk,
Ve senin gözlerinde bitecek son durak!

Dinle beni:
Sevda dediğin bir nehir, taşar bazen,
Ben sana taşmak istiyorum, köpürmek, çağlamak istiyorum!
Bir ömürlük susuzluğumu dindirecek tek denizsin sen,
Ve ben, bu denize kendimi bırakmaya geldim!

Al beni,
Bir aşkın bütün ihtişamıyla, bütün yaralarıyla al...
Yeter ki gitme!

Çünkü sen gidersen, bütün şehirler yıkılır içimde,
Ve ben, en çok kendi içimde ölürüm!

Bu gece Bursa'da rüzgâr deli gibi esiyor,
Uludağ'ın eteklerinde titriyor ayrılığın ayak sesleriyle,
Ve ben, Tophane'nin gölgesinde bir kadeh daha dolduruyorum,
Şarabın kırmızısı senin dudaklarının kıyısında,
Ve her yudumda seni içiyorum,
Senin kokunu, senin nefesini...

Sonra hayalim İznik kıyılarına kayıyor,
Gölün üstünde ay ışığı bir gümüş hançer gibi parlıyor,
Sular seni fısıldıyor gecenin koynunda,
Ve ben, gölün sessizliğinde bile senin adını duyuyorum.
Ey Tanrıça!
Beni içimdeki bu azgın yangınla baş başa bırakma,
Çünkü bu yangın, sensiz bir şehri bile kül eder!

Ah, sevgilim...
Bir gün, belki, bu dizeler kalır bizden geriye,
Bir de senin ürkek gözlerin...
Ama bil ki, ben seni sevdim;
En delice, en ölesiye, en isyan dolu haliyle sevdim!

Ve şimdi, bak, gece gidiyor...
Sabahın ilk ışıkları Ulucami'nin taşlarına düşmeden gel!
Belki sonra Yeşil Türbe'nin sessizliğinde anılır adımız,
Belki İznik'in gölü anlatır gizli hikâyemizi...
Ama sabah, sensiz bir mezar gibi üşüyor bana...
Gel ki bu şehir, bu gece, bu ömür
Seninle anlam kazansın!

Sabit Süreyya Sirer

Geceye Düşen Ses

Sesim yankılanır gecenin karanlığında,
Kendi derinliğimde kaybolmuş bir umut gibi.
Ansızın kulağındaysa eğer,
Sormamalıydın neden diye...
Çünkü her suskunluk bir cevaptır,
Ve her sessizlik, bir gerçeğin gölgesidir.

İnanmalı insan,
İnanmalı karanlığın ardındaki ışığa.
Gerçekler, suskun kaldığında bile parlar,
Ve yalnızca paylaşılanlar aşar engelleri
Korkusuzca, tereddütsüz...

Bazen düşerim kendime,
Bir taşın altında sıkışmış bir ses gibi.
Duyulmayı beklerim,
Ama beklemek de bir cesarettir,
Ve cesaret, yalnızca yürekle gelir.

Gecenin derinliğinde yürürüm,
Adımlarımın sesi, kalbimin ritmiyle birleşir.
Bir yabancıya kulağına ulaşır belki,
Bir dostun yüreğine dokunur belki...
Ama bilirim, her ses
Bir gün kendi yankısını bulur.

Yalnızlık da bir öğretmendir,
Sessizliğiyle konuşur,
Ve cesaretin ne olduğunu anlatır.
Gerçeklerin doğruluğu,
İnançla birleştiğinde anlam kazanır,
Ve insan, en karanlık anında bile
Kendi ışığını yaratır.

İşte bu yüzden, soramam sana neden diye...
Çünkü her şey, sessiz bir imanla başlar,
Ve yalnızca paylaşılanlar
Dünyayı, kendi dünyalarını aşar.

Sabit Süreyya Sirer

Gittin

Gittin.

Ve ben hâlâ senin adını fısıldıyorum boş sokak lambalarının altında.
Her adımım seni arıyor; bir kahve fincanının kenarında,
ya da parkta oturan bir kedinin gözlerinde...
Şehir sessiz, ama seninle dolu.
Gittiğin gün, rüzgarın omzuma değdiği anı hâlâ taşıyorum.

Büyüme dedikleri şey, sensiz öğrenilen acıymış.
Her köşe başında sen, her boş banka sığmayan bir anı.
Bir kuş gibi çırpınıyor kalbim;
ama sen uçmuşsun, uçurumun öte tarafına.
Ve ben, ellerim cebimde, seni bekliyorum.
Beklemek... belki de sensizliğin en ağır şekli.

Dalga sesi geliyor kulağıma.
Mavi, köpüksüz, bazen öfkeli, bazen suskun.
Seni hatırlatıyor bana, beni hatırlatıyor kendime.
Bir zamanlar seninle dolu olan odalarda
ve kahkahalarımızın arasında bir yankı gibi.
Bir tanem...
Git, ama unutma: seni her şehirde arayacağım.

Geceyi yutmuş şehir,
ve ben hâlâ yürürken sokaklarda,
sensizliğin sıcaklığını hissediyorum.
Her sessizlik, her boş oda, her soluk rüzgar
seni anlatıyor bana.
Ve ben hâlâ seni bekliyorum;
gittikçe çoğalan özlemle, gittikçe büyüyen senle.

Unutmak dedikleri bir şehri silmek gibiymiş.
Ama senin adın hâlâ duvarlarda,
hayalin hâlâ kahve fincanlarında,
gülüşün hâlâ rüzgarda...
Ben hâlâ sana dokunmak istiyorum,
ama elimde sadece sessizlik var
ve gözlerimde mavi dalgalar.

Her yürüyüş bir ritüel artık.
Her taşın altına saklanmış hüznün gibi,
her çim teli seninle dolu...
Büyüme dedikleri, erken öğrenilen acıymış.
Seninle öğrendiğim, seninle büyüdüğüm...
Ve şimdi sen başka gökyüzü altında yaşıyorsun.
Ben hâlâ burada, aynı gökyüzüne bakarken
seninle dolu dalgaları hissediyorum.

Bir tanem...

Git...

Ama bil ki, her şehirde, her taşta, her rüzgarda
ben seni arayacağım.

Seninle yanan yüreğimle,
her gece seni fısıldayacağım.

Ve aşkın gölgesinde yaşayan ben,
hep seni hatırlayacağım.

Ay doluyor.

Ve ben hâlâ seni bekliyorum,
her sessizlikte, her dalgada, her köpüksüz akışta...

Sessizliğin göğünde uçan yıldızlar gibi
her adımın bana bir ışık bırakıyor.

Ve ben, seni anlatacak kelimeleri biriktiriyorum
şehir sokaklarında, kahve fincanlarında,
sessizliğin ortasında...

Gittiğin yerde belki özgürsün,
ama ben hâlâ seni yaşıyorum.

Sabit Süreyya Sirer

Gölge gibi

Tozlu raflarda bekleyen...
Yıllanan sözler...

Kilit vurulan,
Anlatamayan...
Anlaşılamayan...
Sessiz... sedasız... haykırışlar...

Karanlık...
Karamsar...
Ve yılgın bakışlar...

İşte...
Hayatın bana getirdikleri...
Öğrettikleri...
Ama asla uygulatamadıkları...
Garip değerlendirmeler...

Anlayamayan ben miyim?
Yoksa anlatamayan onlar mı?
Bilemiyorum...

Arkama bakmadan...
Çekip gidiyorum...

Yollar...
Ardımda usulca kapanıyor...

Sözler mi eksik?..
Ben mi fazlayım?..
Bilmiyorum...

Yüreğimde yankı bulan sorular...
Sahipsiz bir kervan gibi geçip gidiyor...

Her durakta...
Biraz daha eksiliyorum...

Anılar...
Zamanın kör kuyularında...
Sesimi yutan taşlar gibi...

Kendime bile...
Yabancı kaldığım
Aynalar arasında...

Kayboluyorum...
Çogu zaman...

Ama yine de...
Susuyorum.

Çünkü bazen...
En ağır cümle,
Bir bakışta saklıdır...

Ve ben çok baktım...
Ama çok az gördüm...

Sabit Süreyya SİRER - Bursa
25.05.2025

Sabit Süreyya Sirer

Gölge Halkı

Bir şehir düşün,
Güneşi var ama kimsenin yüzüne vurmaz.
Gölgeler orada çoğalır,
İnsanlar düşlerini küçük ekmek parçalarına böler.

Bir kadın,
Pazarda domates seçerken ağlar,
Kızını hatırlar,
Düşlerindeki beyaz elbisenin dikişleri sökülmüştür.
Bir çocuk,
Okula gitmeden önce çöplerden düş toplar,
Belki biri, "yarın" kelimesini unutmuştur diye.

Ben o gölgelerin içinden geçtim -
Bir adam vardı,
Sigarasını yakarken "yaşamak kolay mı?" dedi.
Gülümsedi,
Ama dumanın içinde boğuldu sonra.

Sokak lambaları yanınca
Düşlerimiz toplu taşımaya biner,
Yorgun, uykusuz, borçlu.
Kimse fark etmez,
Bir gölgenin daha eksildiğini gece boyunca.

Ve sen düşün ki,
Bütün bunlar bir düşte oluyor,
Ya da düşümüzü birileri ipotek etmiş -
Bankalar, yasalar, susturulmuş sabahlar.

Bir gün,
Bir işçi ellerini yıkarken,
Sabunla birlikte hayallerini de temizler.
Kadınlar,
Perdeleri açar açmaz devrimi içeri alır.
O zaman,
Gölgeler birden insan olur,
Düşler - gerçeğe benzer.

Ama şimdilik,
Kentin kenarında bir otobüs bekliyorum ben.
Bütün gölgeler sıraya girmiş,
Herkes kendi yoksulluğunu taşır sırtında.

Bir çocuk dönüp soruyor bana:
"Amca, gölgen neden bu kadar uzun?"
"Çünkü," diyorum,
"Bu ülkede ışık hep yukarıdan vurur."

Sabit Süreyya Sirer

Gölgelerden Güneşe

Bir sabah kalkacağız kardeşim,
gölgeler dağılmış olacak sokaklardan.
Işık, alnımıza kadar inecek -
yikanmış, tertemiz bir umut gibi.

Şimdi daha gece,
ama biliyorum:
Her düş, biraz da geleceğin provasıdır.
Her yoksulun uykusunda
bir güneş büyütülür sessizce.

Bir kadın, sabahın dördünde kalkar,
elleri sabun kokar, yüreği demir.
O da biliyor -
bir çocuğun kahkahası,
bir ülkenin en büyük devrimidir.

Bir işçi, gölgesini alır yanına,
vagonlara taşır, presin altına,
ama bil ki, o gölge bile direnir
her darbenin, her susturulmuş sesin içinde.

Gök gri olabilir,
ama kalplerin altında bir kor yanar.
O kor, insanın inancıdır:
Ekmek gibi sade,
özgürlük gibi sıcak.

Bir gün,
herkesin gölgesi aynı uzunlukta olacak.
Hiç kimse kimsenin önünde eğilmeyecek.
Ve düşler,
bিরer gerçeğe dönüşecek -
yavaş yavaş, inatla,
bir çocuğun "yarın" demesi kadar berrak.

O zaman,
ellerimizi birbirine vereceğiz:
İşçiyle şair,
kadınla rüzgâr,
çocukla bayrak.

Gökyüzü mavi olacak,
ama bu defa gerçekten.

Ve ben o gün sana yazacağım, kardeşim:
"Bak," diyeceğim,
"Gölgeler bitti,
artık hepimiz ışığın halkıyız."

Sabit Süreyya Sirer

Gözümde Bir Yol Var

Gözümde bir yol var, kimse görmese de,
Adımladıkça büyür, taşsa da, çölse de.
Bir düş var içimde, suskun gecelerden,
Bir ışık yanar hâlâ, en karanlık yerden.

Tutunurum hayale, elimde tek kalan,
Bir çocuğun rüyası gibi saf ve yanan.
Gerçekle savaşıta, kırılırken içim,
Düşlerim kalkar ayağa, yeniler biçim biçim.

Mücadelem sessizdir, ama derindir de,
Bir kelimeye saklanır, bir bakışın perde.
Kimse bilmez belki, ama ben bilirim,
Her darbenin altında nasıl dirilirim.

Umut...
Ne kolay söylenir, ne zor taşınır,
Ama bendeki umut, zamanla yarışır.
Düşerim, kalkarım, yorgun da olsam,
Gözümde bir yol var ben oraya varsam.

Sabit Süreyya Sirer

Gölüm

Ümit ediyorum,
Yaşamımın ayrılmaz parçası olan sevgini
Yokluğunun soğuk teması sarıyor birden bedenimi
İsyân ediyor yalnızlığına.
Haykırıyor...
Haykırıyor...
Haykırıyor;
Ta ki sen duyana kadar,
Karşı konulamaz bir güce meydan okuyor sanki
İşte var olmak bu olsa gerek
Karşı koymak ne mümkün;
Senin sevgine, sevdana "Gölüm".

07 Ocak 1995 Cumartesi 15:30

Sabit Süreyya Sirer

Güneşe Doğru

Bir sokakta çocuklar oynuyor hâlâ,
ama sesleri paslı tenekeden çıkıyor.
Kadınlar, uykularında fiyat biçiyor hayallere,
erkekler, gölgelerini takas ediyor ekmekle.

Şehir yorgun,
ışık pahalı,
insan - ucuz.

Bir adam önümden geçiyor,
gölgesi sırtında kambur,
"Yaşamak kolay mı?" diyor,
"Bize hep karanlıktan pay düşüyor."

Ama ben biliyorum,
bir gün bir kadın perdeyi açacak
ve düşlerin rengi değişecek birden.
Çünkü her suskunun içinde
bir çılgılık büyüyor gizlice.

Ve sabah olacak kardeşim,
gölgeler kısalacak birer birer.
Bir çocuk "yarın" diyecek yüksek sesle,
ve hiçbir ses onu bastıramayacak.

Bir işçi ellerini yıkarken
yüzünü değil, yorgunluğunu silip atacak.
Bir kadın kahkaha atacak -
öyle bir kahkaha ki,
bütün duvarlar çatlayacak yeryüzünde.

O gün,
herkesin yüzü aydınlık olacak,
hiçbir düş ipotekli kalmayacak.
Ve gölgeler,
bir zamanlar kim olduğumuzu anlatan
birer hatıraya dönüşecek.

Çünkü gölge insandan doğar,
ve insan,
ışığa yürümeyi asla unutmaz.

Sabit Süreyya Sirer

Güneşin Karanlığı

(Nurcan'a...)

Güneşin karanlığı düştü omuzlarıma
Bir çiçek gibi kapandı gün, suskun ve ağır
Kırmızı bir sessizlik dolaşıyor avuçlarımda
Senin sesini aradım rüzgârın içinde,
Sanki giden bir trenin son vagonunda
Adını fısıldadım, sevgini unutmadım.

Bir çaba vardı parmak uçlarımda,
Tırnaklarımda büyüyen sabır
Bir yokuşu taş taş ördüm kendi içimde
Her kelimesi terle yazılmış bir mektuptu hayat
Ve bazen, bir sözcük bile yetiyordu
Senin gözlerinden doğan ışığı hatırlamaya.

Gökyüzüyle kavga ettim bu sabah,
Bulutların kapısını tekmeledim
Biliyordum, bütün karanlıklar
Bir gün ışığa öykünür
Ve her yenilgi, bir çocuk gibi
Büyür içimizde, ayağa kalkmayı öğrenir.

Ben umudu ekmek gibi bölüp yedim
Seninle, kendimle, bütün şehirle
İnanç, bir kırlangıç gibi kondu omzuma
Ve mücadele, ince bir çizgi gibi
Uzun uzun aktı damarlarımda.

Bazen gecenin en koyu yerinde
Bir çıkmak alevi gibi yanar bir kelime
Ve biz ona tutunuruz,
Düşeriz, kalkarız, yeniden düşeriz
Ama biliriz, yenilgiye rağmen
İçimizde hâlâ çırpınan bir güneş var.

Belki güneş,
En çok battığı yerde doğar
Ve biz,
En çok kırıldığımız anda
Gücümüzü hatırlarız.

Sen gel,
Ben karanlığa karşı elimde bir kibrit
Senin için sakladığım bütün sabırları yakayım
Bir gün yeniden başlasın her şey
Güneş, kendi karanlığını yenene kadar
Biz, birbirimize tutunalım.

Sabit Süreyya Sirer

Hiçliğin İçinde İnsan

Hiçliğin İçinde İnsan
Bir kez geldim dünyaya -
ne sebeple, ne amaçla bilmeden.
Beni buraya atan güç suskun,
ve sessizlik en büyük yanıt belki de.

Öğrendim ki insan,
önceden çizilmiş bir kaderin kuklası değil,
her adımında kendini yeniden kuran bir yapı ustasıdır.
Ve anılar...
Onlar, zamanın dişlilerinde aşınmış taşlar gibi,
ama bizi biz yapan tek tanıklık.

Bir gülüşün ardında yıllar yatar,
bir bakışta bir ömür gizlidir.
Geçmiş silemezsin,
ama yeniden tanımlayabilirsin onu.
Çünkü insanın özünü belirleyen şey
başına gelenler değil,
onları nasıl anlamlandırdığıdır.

Ve sonra sevgi...
Kutsal değildir, romantik hiç değil.
O, bir varlığın diğerine "sen varsın" deme biçimidir.
Sevmek, kendi yalnızlığını inkâr etmek değil,
onunla birlikte var olmaya razı olmaktır.
Sevmek, başka bir bilincin aynasında
kendi yüzünü ilk kez görmektir.

Küçük mutluluklar...
İşte evrenin büyük ironisi burada:
Sonsuzluğu arayan akıl,
bir damla kahvede huzur bulur.
Anlam arayan zihin,
bir dostun omzunda bulur cevabı.
Ve insan, yıldızlara ulaşmak isterken,
küçük bir tebessümde evini bulur.

Sonra gerçek gelir -
acı, soğuk ve inkâr edilemez:
Hayat bir defadır.
Ne tekrarı vardır ne provası.
Varoluş, bir çizgi gibi başlar ve biter,
arada kalan ise bizim seçimlerimizdir.

Bu yüzden korkma hiçlikten.
Çünkü hiçliğin ortasında bile
bir anlam yaratma kudretin var.
Kendini kur, yık, yeniden yap.
Sev, hatırla, sevin, yanıl.
Ve her sabah, yeni bir anlamla uyan.

Çünkü sonunda geriye kalacak olan
ne unvanlar, ne kurallar, ne itaatlerdir.
Geriye kalacak olan tek şey:
Senin nasıl yaşadığın...
ve bu tek, biricik hayatı
hangi anlamla doldurduğun.

Sabit Süreyya Sirer

Hiçliğin Nabzı

Zaman, bir tanrı değil...
Bir yargıç da değil...
O, sadece kayıtsızlığın başka bir adıdır.
Ve biz - onun dişleri arasında öğütülen geçici gölgeleriz.

Belirsizlik:
İnsan aklının en eski aynası.
Ne kadar uzağa bakarsan bak,
Kendinden başka bir şey göremezsin.
Çünkü insan, anlam arayışında hep kendi karanlığına çarpar.

Umut...
Kurtuluşun değil, unutmanın aracıdır.
Kendini kandırmanın en zarif biçimi.
Çünkü hakikat dayanılmazdır -
Ve umut, hakikatin üstüne atılan bir örtüden başka bir şey değildir.

Hayaller...
Boşluğun içinde yankılanan birer yalandır.
Biz onları göğe yazdıkça,
Gökyüzü sessizliğini derinleştirir.
Bir hedefe dönüştürdüğümüz her hayal,
Bizi kendi yokluğumuza biraz daha bağlar.

Tutku...
Bir alev gibi doğar ve bizi içten yakar.
Ama yakarken büyütmez - tüketir.
Her şeyin anlamı uğruna yanarken,
Aslında hiçbir şey için yandığımızı fark etmeyiz.

İnsan, kendi kurduğu hapishanenin mimarıdır.
Umut duvarları örer, hayallerle süsler, tutkuyla boyar...
Sonra da orada neden sıkıştığını anlamaya çalışır.

Zaman, bütün bunlara kayıtsızdır.
Ne dualarına kulak verir,
Ne çığlıklarına.
İlerler - ve sen, onun ardında kalan toza dönüşürsün.

En sonunda, geriye kalan tek şey olur:
Boşluğun içinde yankılanan şu düşünce:
"Var olmak, olmamaktan daha anlamlı değildi."

Sabit Süreyya Sirer

Huzur

Umutsuz anlarımın tam ortasında çıktın ansızın;
Gül yüzün ay gibi doğdu içime.
İsyanlarla kararmış yüreğim
Çiğ tanesi gibi berraktı
Yanımdayken her şey huzur doluydu.

26.06.1997

Sabit Süreyya Sirer

Işık ve Gölgenin Oyunu

Sahne dediğin, bir yanı ışık, bir yanı gölge,
Ve insan, hep bu çizgide yürür;
Bir replik unuttur, bir nefes hatırlar,
Çünkü hakikat ezberlenmez, yaşanır.

Doğaçlama...
Hayatın kendi dili değil midir zaten?
Planlanmış anlar yıkılır,
Ve o yıkıntıda doğar özgürlük.

Maskeler düşer kuliste,
Alkışlar kaybolur boşlukta,
Gerçek olan yalnızca şu an:
İnandığın ve oynadığın an.

Işık söner mi?
Söner elbet...
Ama sahne sensin,
Ve kendi karanlığında bile ışık olabilen
Bir tek varlık: İnsan.

Sabit Süreyya Sirer

İçimde Kalan

Biriktirdim sustuklarımı gecelere,
Kimi gözyaşı oldu, kimi kelime.
Kendime bile diyemediğim ne varsa,
Kaldı içimde, tortu gibi, sessizce.

Her şey yolunda mı, diye sorsalar,
Gülümserim, başımı sallarım usulca.
Oysa fırtına içimde, kopkoyu,
Kimse bilmez, ne çok yorulduğum yaşarken susunca.

Bazen kendime bile yabancı düşerim,
Aynaya bakar, "Bu kim?" der geçerim.
Yol uzun, evet, ama yalnız da değilim,
Çünkü içimde hâlâ umut denen bir yerim var benim.

Kimi hayalime tutundum, kimi kayboldu gitti,
Yine de yıkılmadım, her kırık beni büyüttü.
Kendimle savaşı kazandım her gece,
Gündüzlere yenik düşmeden, sessizce.

Şimdi bir adım daha atıyorum karanlığa,
Işık yoksa da olur, ben alışığım karanlığa.
Çünkü bilirim; içimde doğar en gerçek aydınlık,
Ve bazen en derin yara, en büyük şarkıdır aslında.

Sabit Süreyya Sirer

İkiden Bir Çıkınca

İkiden bir çıkınca
bir kaldığı yalan,
sen gidersen ben kalır mıyım
o zaman?

Gölgeler çarpıyor duvarlarıma,
suskun bir sokak gibi boş odalar...
Adını anarken
kelimelerim dökülüyor
birer birer, usulca,
içimdeki yalnızlığa.

Belki de senin yokluğun
benim varlığımdır,
ya da benim kalmam
senin gitmen...
Bir hesap değil,
sadece soru,
sadece bekleyiş.

Ve ben hâlâ
ikiden bir kalan yalanın
içinde seni arıyorum.

Sabit Süreyya Sirer

İkimiz de Aynı Toksinle Yandık Belki

artık hayatıma
üzmeyen insanlar alıyorum
– mürekkebi silinmiş sözleri değil –
daha çok,
gülüşü biraz çocuk kalanları

çünkü anladım
bazı insanlar
yanında değil,
yakınındaymış

ve evet,
adını koydum o şeyin
“zehirli bir sevgi biçimi”
hani seversin ama
eksilirsin...

bir gün kalktım
ve kendime dedim ki:
“bu yalnızlık değil,
bu senin etrafındaki yanlışlık.”

bundan sonra
daha az küskünlük taşıyan
daha çok yürümek isteyen
insanlarla buluşacağım

üç beş kelimeyle dünyayı değiştiremeyiz belki
ama bir tebessümle
bir kalbi yerinden oynatabiliriz

bana oyun gibi bakanları
artık oyuna almıyorum
çünkü ben ciddi biriyim artık
(aşkta bile.)

ve biliyor musun?
birini hayatından çıkarmak
bazen birini sevmek kadar
incelik ister

ben artık inceliyorum
gülüşleri süzüyorum
kelimelerin altını çiziyorum
ve birini sevmeden önce
kendime bakıyorum

içim temiz mi?
evet
yer açtım
zehri döktüm
göğes astım kalbimi

şimdi,
gelsin iyi kalpli insanlar
ben hazırım
çay da var, şiir de
ama en çok
gerçeklik var elimde

çünkü öğrendim
hayat, sahte dostluklarla değil
gerçek vedalarla güzelleşiyor.

Sabit Süreyya Sirer

İnce Hesaplar

Bir iyilik,
Bir bardak su kadar masum görünür başta.
Ama sonra,
O bardağın kenarında çizikler,
İçinde bir tortu...
İçtikçe anlarsın:
Başka tatlar gizli o suda.

Kim bilir hangi hesaplar düştü içine?
Hangi sessiz menfaatler,
Hangi görünmez borçlar?
Gülüşleri bile taksitli,
Sözleri bir senet gibi.

Evler dolusu yalnızlık gördüm ben,
Bir iyiliğin ardından gelen kırgınlıklarla.
O yüzden,
Şimdi biri "al" deyince,
Korkarım elim uzanmaya,
Çünkü bilirim:
İyilik, bazı ellerde,
Bir zincir olur.

Ve zincirler
Hep sessiz çıkar sesini;
İyiliğin ardından gelir,
Geç kalmış bir gölge gibi.

Sabit Süreyya Sirer

İnsanın kendine Yazdığı mektup

İnsanın Kendine Yazdığı Mektup
Bir sabah daha doğdu -
güneş, bir kez daha inatla doğudan yükseldi.
Ne biz istedik diye,
ne de bir anlamı olduğu için.
O sadece doğdu...
Ve tam da bu yüzden umut verici.

Çünkü hayat, çoğu zaman açıklanmaz.
Ne bir planı vardır,
ne de bize söz verdiği bir gelecek.
Bizse yine de yürürüz -
taşların üstünde, rüzgârın içinde,
bazen korkarak, bazen severek,
ama hep devam ederek.

Anılar...
Belki de insanın kendine anlattığı en güzel masaldır.
Bir kahkahanın yankısı,
bir vedanın soğukluğu,
bir elin sıcaklığı...
Hepsi, "ben yaşadım" demenin bin bir biçimi.
Ve işte bu yüzden değerlidirler:
Çünkü geçmişini hatırlamak,
insanın kendine sarılmasıdır.

Sevgiye gelince...
O da tıpkı hayat gibi:
Bazen sebepsiz, bazen kırılğan,
ama hep gerçek.
Bir göz temasında, bir cümlede,
bir bekleyişte saklıdır tüm evren.
Sevmek, dünyaya rağmen dünyayı kabul etmektir.
Çünkü sevdiğinde, evrenin tüm saçmalığı bile
bir anlığına anlam kazanır.

Küçük mutlulukları da unutmamalı:
Bir bardak su içmenin ferahlığını,
Yağmurda yürürken saçına düşen damlayı,
Tanımadığın birinin sana gülümsemesini...
İşte tam da bu önemsiz gibi görünen anlarda
yaşamın gizli dili fısıldar:
"Buradasın. Ve bu yeter."

Ve sonra fark edersin ki...
Hayat bir defa.
Tek ve tekrarsız.
Belki hatalarla dolu, belki eksik.
Ama her adımında,
yeni bir anlamı inşa etme ihtimaliyle dolu.

İşte insan budur:

Taşı sonsuza dek dağa yuvarlayan Sisifos gibi,
bile isteye, tekrar tekrar,
ve her defasında gülümseyerek...
Çünkü anlam, doruğa ulaştığında değil,
taşı yukarı itmeye devam ettiğinde doğar.

Ve belki de en derin hakikat şudur:
Hayat, bir mucize olmak zorunda değildir.
Sadece yaşamak -
ve yaşarken anlam aramak -
baştan sona bir zaferdir.

Sabit Süreyya Sirer

İnsanlar

İnsanlar...
Güldüğünde yanında,
Ağladığında uzakta.

Ellerini tutar gibi yaparlar,
Ama çoğu zaman kendi ellerini silerler senin üstünde.
Bir söz söylerler,
Altında bin suskunluk gizlidir.

Bazen anlarsın,
Hiç kimse görüldüğü gibi değildir.
En yakın dediğin bile,
Yolun yarısında başka bir istikamete sapabilir.

Kırıldım çok...
Ama parçalara ayrılmadım.
Çünkü öğrendim:
İnsan kırıldıkça değil, unuttukça dağılır.

İnsanlara bakıyorum şimdi,
Kimisi bir aynadır,
Kimisi sadece sis.

Ama yine de selam veriyorum hepsine,
Çünkü ben ne olursa olsun
Kendi yolumdan,
Kendi kalbimden vazgeçmem.

Yorulduğum belki...
Ama hâlâ inancım var;
Bir yerlerde gerçek kalan, içten kalan,
Bozulmamış insanlar da var.

Ve ben onlara
Bir şiir kadar sessiz,
Bir bakış kadar derin bakıyorum artık.

Sabit Süreyya Sirer

İstikbal Göklerdedir

İlk kez yükseldiğimde Planörle göğ, yıl doksan,
İnönü'nün rüzgârı doldu ciğerime.
Planör sessizce süzülürken ufka,
Bir çocuk gibi hayran kaldım göklere.

Ne motor sesi vardı, ne gürültü,
Sadece gökyüzü ve ben vardık orada.
Tellere gerilmiş bir hayalin ucunda,
Bozkırdan kopup maviliğe karıştım sonsuza.

Bir çift kanat yetti bana,
Bir tutam cesaret, bir damla merak.
Yukarıda her şey mümkündü,
Aşağıda zor olan ne varsa, kolaydı havada.

İstikbal göklerdeydi, derdi Ata'mız,
Ben o gün anladım, neden böyle demiş.
Gökte insan, kendini unuttur önce,
Sonra yeniden bulur... hem de tertemiz.

O ilk süzülüş hâlâ içimdedir,
Ne zaman göğ baksam, kalbim orada kalır.
İnönü'nün tepelerinde yankılanır bir düş,
Bir planör geçer usulca... ve ben olurum yine o çocuk yaşımda.

Sabit Süreyya Sirer

İsyân

Savrulup kaybolan yıllarımın üzerime getirdiği ağır yük kâbus gibi içimde büyüse de sana olan hasretim duyarsızlığının altında ezilip hissiz bir varlık olmama sebep olsa da, sen bir yerlerde içimi ümitsiz de olsa zorluyorsun.

Bu garip ve tarifi zor acı bile sana olan sevgimi azaltmıyor, aksine körükleyip içimde yanardağ misali patlıyor.

Ama ilgisizliğin ve sevgisizliğin aklıma gelince
ne kadar da onursuz olduğumu hatırlayıp
kadere, kendime ve tabi ki sana isyan ediyorum...

Sabit Süreyya Sirer

Kalan Kazanır (dost dediğin)

dostluk bir kelime değil,
bir mesafe meselesi.
kim yanındaymış,
kim üstünde oturuyormuş —
zamanla anlıyorsun.

her “kanka” diyen,
yarana merhem olmuyor.
bazısı yaranın kendisi.

birileri giderse hayatından,
üzülme hemen.
belki de gerçek seni,
o yokluğun içinde bulacaksın.

bazı dostluklar boğar,
çünkü paylaşmaz - yarıştırır.
seni değil,
senin düştüğün anı bekler.

“ben senin hep yanındayım”
diyenler...
çoğu, ilk sendeleyeni adımında
arkanı dönüp giden oluyor.

sadakat, zor zamanla test edilir.
ama o teste kimse kalmak istemez.
çünkü gerçek dostluk,
karanlıkta belli olur.
ışıkta herkes parlak zaten.

insan bazen
kırılmaz;
açılır.
ve içinden çıkanlarla yüzleşir:
kim dosttu,
kim alışkanlık.
kim destekti,
kim yük.

bazı arkadaşlıklar,
banka hesabı gibidir:
sadece yatırdığında çalışır.
ama bir gün fark edersin:
sen hep yatıran olmuşsun.

ve bir gün silersin herkesi.
listeler kısalır,
sohbetler sadeleşir,
çevren küçülür ama...
kalbin büyür.

çünkü gerçek dost
sayılıdır.
çok olan,
genelde ses yapar;
değer değil.

artık sessizlikte yürüyorum.
yanımda koşan yok,
ama çelme atan da yok.
ve bu bir kayıp değil.
bu,
bir kazanım.

bazı arkadaşlıklar biter,
çünkü büyürsün.
onlarsa orada kalmak ister:
küçük hesaplar,
küçük planlar,
küçük düşünceler...

şunu unutma:
her terk ediliş
bir ihanet değildir.
bazen sen terk edersin,
çünkü fazla gelirsin.

fazla dürüst,
fazla net,
fazla "gerçek".

ve evet,
herkes gider.
ama herkes yokluğu fark ettirmez.
bazısı gider, iç ferahlar.
bazısı kalır, ruh daralır.

o yüzden:
giden değil,
kalan kazanır bazen.

çünkü kalan,
safını belli edendir.
yeri sağlam, yüreği temiz,
bakışı net olandır.

dostluk,
kiminle gülüp eğlendiğin değil.
kiminle sustuğundur bazen.

ve kimse kalmıyorsa geriye?

sor kendine:

"kimse yok mu,
yoksa ben herkesi fazla mı tanıdım?"

Sabit Süreyya Sirer

Karanlığın Hafızasında Bir Şehir

Şehir...

Bir varlık gibi düşün onu,
Kendi bilincine sahip, kendi hafızasını taşıyan bir beden.
Sokakları sinir damarlarıdır insanlığın,
Ve ışıkları - belki de Tanrı'nın unuttuğu yıldızlardır,
Dünyaya düşmüş, anlam arayan küçük kıvılcımlar.

Gecenin kalbinde akar hayat, ağır ve anlamsız.
Bir vitrinin camında parlayan ışık,
Belki bir hayalin sonudur,
Belki de hiç başlamamış bir yolculuğun yankısı.

Yağmur iner usulca,
Sanki gökyüzü, unutulmuş duaları yeryüzüne taşır.
Her damla bir düşüncedir:
Birinin gözünden süzülen pişmanlık,
Bir başkasının dudaklarından dökülen suskun itiraf...

Karanlık büyür, genişler, derinleşir.
O artık yokluğun değil, varlığın kendisidir.
Çünkü ışık sadece yüzeyde parlar,
Oysa karanlık, hakikatin çekirdeğini saklar içinde.
Biz gözlerimizi kapattığımızda bile o vardır,
Ve düşünceler, en çok orada - sessizliğin içinde - çoğalır.

Sessizlik...
Zannederiz ki bir eksikliktir,
Oysa o, varoluşun en eski dilidir.
İnsan konuşmadan önce sessizdi,
Ve evren doğmadan önce - evet - sessizlik hüküm sürerdi.
Şimdi şehirde yürürken, kalabalığın ortasında,
En yüksek çığlığı yine o taşır:
Hiçliğin sesini, hiçliğin kudretini...

Işıklar yanar birer birer,
Ama aydınlattıkları şey, çoğu zaman gölgemizdir.
Belki de insanlık, ışığı sevmekle yanıldı;
Çünkü ışık, bizi hakikatten saklar,
Ve karanlık - sessiz ve sabırlı - bizi kendimize döndürür.

Bir binanın altında yürürüm şimdi,
Yağmur saçlarıma dokunur, soğuk elleriyle düşüncelerimi uyandırır.
Kaldırımlarda biriken su birikintilerinde
Kendime bakarım:
Sadece bir suret...
Kentın aynasında çoğalmış bir hayalet gibi.

Belki de şehir de benim gibidir,
Var olmanın ne demek olduğunu hâlâ bilmiyor.
Belki ışıklar bu yüzden yanar her gece,
Belki yağmur bu yüzden hiç durmaz...
Çünkü her şey, kendini aramanın başka bir yoludur.

Ve karanlık...
O hiçbir zaman dűşman deęildir.
O, varlığın en dűrűst hâlidir:
Örtmez, göstermez, yargılamaz.
Sadece bekler...
Biz anlamı bulana kadar,
Ve anlam, sessizliğin derinliğinde doğana dek.

Sabit Süreyya Sirer

Karanlık Dehlizlerde

Karanlık dehlizlerde yol aldım ben,
el yordamıyla,
parmak uçlarımda biriken acıları sayarak.
Bir labirentin içinde kaybolmuş gibiyim,
her köşesinde başka bir hayal kırıklığı,
her çıkmazında gözlerin...

Acımasızlığın ta kendisiydi kaderim.
Bir ana gibi sarıp sarmalamadı beni,
bir baba gibi korumadı düşlerimi,
kendi elleriyle itti uçurumlara.
Ve ben,
her seferinde tutunacak bir dal ararken,
bir diken saplandı avuçlarıma.

Mutluluk...
Evet, mutluluk çok uzaklarda şimdi.
Ne bir şehirde,
ne bir gökyüzünde,
ne de herhangi bir insanın gözlerinde.
Belki bir şarkının yarım kalmış notasında,
belki bir çocuğun gülüşünde,
ama asla bana dokunamayacak kadar uzak.

İsyân bayrakları açmışken yüreğim,
içimde bir devrim var,
ama silahlarım suskunluk.
Ne bağırabiliyorum,
ne susabiliyorum.
Her kelime boğazıma düğümlemiş bir zincir,
her suskunluk,
yüreğimde patlamaya hazır bir bomba.

Korkusuz günahlarda o...
Ellerinde saklı bir cennet,
dudaklarında en eski yeminler.
Beni kendine çekiyor,
biliyorum,
ama bir uçuşumun kenarında bekliyor beni.
Sevda buysa eğer,
ben çoktan ölmeyi göze aldım.

Hani çıldırasıya haykırır ya insan,
en çaresiz anında,
öyle bir yerdeyim şimdi.
Dağlara çıkıp bağırarak istiyorum,
denizlere düşüp haykırmak,
bulutlara anlatmak istiyorum seni.
Ama kelimeler yetmiyor,
sesim yetmiyor,
nefesim yetmiyor artık.

Bir adını söylemek yetiyor bazen,
her şey susuyor.
Bir adını söylemek yetiyor bazen,
ben tükeniyorum.
Ve sen bilmiyorsun,
ben her gün içimde bin kere ölürken
adınla yeniden doğuyorum.

Bu şehir kalabalık,
ama ben yokum burada.
İnsanlar konuşuyor, gülüyor, koşuyor,
ama ben,
ben kendi gölgeme bile yabancıyım.
Sokak lambaları bile bana bakmıyor artık,
gece bile beni terk ediyor sabahlara.

Ve biliyorum,
gözlerini kapatsan bile duyarsın içimdeki yangını.
Ben sustukça daha çok bağıriyorum sana.
Ben sustukça daha çok var oluyorsun içimde.
Bir ses, bir nefes, bir dokunuş kadar yakınsın,
ama dokunamıyorum.
Çünkü sen gökyüzünde bir yıldızsın,
ben yerin dibinde bir karanlık.

Gel,
kurtar bu dehlizlerden beni.
Ellerini uzat,
bir çocuk gibi koşayım sana,
bütün acılarımı, bütün yorgunluklarımı
arkamda bırakıp...
Ama gelmezsen,
bırak, kendi karanlığımda kaybolayım sessizce.
Çünkü ben zaten çoktan ölmüşüm,
sadece yaşıyormuş gibi yapan bir bedende.

Ve bir gün,
adını son kez fısıldayacağım rüzgâra.
O rüzgâr seni bulursa,
bil ki,
bir adam seni ölesiye sevdi
ve bir kadın yüzünden bütün dünyayı unuttu.

Sabit Süreyya Sirer

Kararsız Adımların Yorgunluğu

Kararsız adımların yorgunluğu
yalnızlığımı sorgularken
terk edilmişliğin ezikliği
bir hançer gibi yaralıyor benliğimi...

Yalnızlığım ve sen,
öyle bir an yakalıyor ki beni,
kaçamıyorum tatsız sevişlerden,
her şey yapmacık geliyor,
tüm yaşananlardan sonra.

Gecenin sessizliğinde
ay ışığı titrek bir şüpheyle vuruyor yüzüme,
her anımda sen,
her solukta sen,
ve her hatıradada bir iz bırakıyorsun,
acıyla, tatlıyla karışık...

Kadere isyanımı susturuyor sevincin,
ama yine de kalbim yorgun,
dizlerim kırık,
düşlerim yarı yolda kalmış.
Kendi sessizliğimde kayboluyorum,
her "var" dediğim yerde
bir "yokluk" çığlığı yankılanıyor.

Zaman, ağır ve acımasız,
geçmişin gölgeleriyle sarıyor beni.
Ama yine de umutsuz değilim;
çünkü sen,
bu kırılğan gecelerin ortasında
bir ışık gibi belirliyorsun.
Ve ben,
kadere rağmen, yaralı benliğimle
seninle tamamlanmayı bekliyorum,
her yenilgimde, her düşüşümde
seninle yeniden doğmayı...

Sabit Süreyya Sirer

Kartal

Göklerde yerini aldı engin mavilerde süzülen,
Cesur ve yalnız bir Kartal.
Bilge ve gurur dolu keskin gözleriyle;
Düşmana korku, dosta güven verdi.
Amacı yurdunu korumaktı tehlikelerden.
Kanadı Çelikten,
Yüreği demirdendi,
Tek bir hedefi vardı vatana, bayrağa saygı.
Saygısızlığa karşı tek bir cevabı vardı "Ölüm"...

29.06.2005 – 13:30

Sabit Süreyya Sirer

Kaybolmuş Ruhun Haritası

Bir harita gizdim
hiç var olmamış sokaklarda
adım düşmediğinden taşların üzerine
ve zaman, düş kırıklarıyla dolu bir ırmak gibi
akıp geçti ellerimin arasından.

Kaybolmuş bir ruhun haritası bu,
yönünü bilmeyen yıldızlarla
ve gölgeleriyle konuşan duvarlarla.
Her köşe başında bir soru
her pencere önünde bir bekleyiş.

Ben, ben miyim hâlâ,
yoksa haritada bir nokta mıyım
yağmurdan kaçmış,
rüzgârın anlattığı masallara sığınmış?

Ve bir gece
ay, şehrin karnında parıldarken
haritayı tuttum ellerimde
bütün kaybolmuşluklarıyla
ve anladım:
ruh, haritada değil, yolculukta gizli.

Sabit Süreyya Sirer

Kendi İçimde Yankılar

Bir çığlık vardı, karanlığı yaran,
Sesini bulmaya çalışan bir yankı,
Bedenimin en sessiz odalarında,
Bir suskunluk masası kurmuştu kendine.

Ben,
Kalbimin en kırılgan harflerinden yapılmış bir cümleydim.
Kimseye okutamadığım,
Kimsenin ezberlemediği,
Kimsenin yazmadığı bir hikâyenin en zor kelimesi.

Gözlerimden geçen trenlere bakardım,
İçinde hiç binmediğim şehirler taşırdı,
Biletlerini yakardım bazen,
Gitmek için değil,
Kalmak için bahane arardım.

Ne çok sustum,
Sustum ki, suskunluğum bile konuşmaya başladı.
Geceler bana bir oda kiraladı,
Kapısında ismim yazılıydı:
"Burada kimse seni bulamaz."

Kalbimin sesi duyulacak diye korktum,
O yüzden en kalabalık yalnızlıkların ortasına oturdum.
Bir şehrin göbeğinde,
Bir insanın kıyısında,
Bir zamanın ortasında,
Kendi kenarımda bekledim.

Bir gün,
Bir gün olur dedim,
Bir kapı açılır,
Bir kelime dokunur,
Bir yüz, yüzümü tanır.
Ama olmadı.
Olmadı, çünkü bazı kapılar içeriden kilitlenir.
Anahtarı cebinde taşıyan bile.

Karanlıklar hep bir şeyler fısıldar bana,
Bazısı çocukluğumdan kalan masalları,
Bazısı annemin sesini,
Bazısı da kendi kendime söylediğim yalanları.
Hepsini dinledim,
Hepsine inandım,
Çünkü başka kimse inanmazdı bana.

Ve sonra anladım:
Kendi sesimi susturmak,
Kendi içimde bağırmakmış özgürlüğün ilk provası.
Bir tiyatro sahnesinde değil,
Bir meydanda değil,

Kendi içimde alkışlanan bir başkaldırı bu.

Bir çığlık daha yükseldi içimden,
Kendi ismimi söyledim,
Sadece kendime,
Kimsenin duymadığı kadar yüksek,
Kimsenin anlamadığı kadar derin.

Belki hayat böyledir:
Herkes bir yerinden eksik,
Herkes bir yerinden fazla,
Ve biz hep ortasını bulmaya çalışırken,
İçimizdeki sesler bize yol gösterir.

Ama yol uzun,
Gece daha uzun,
Ve ben hâlâ kendi sesimi dinliyorum,
Kendi yankılarımda kayboluyorum,
Belki buluyorum da kendimi,
Kayboldukça, çoğaldıkça,
Ve karanlıkta bir çığlık daha duyuldukça...

Sabit Süreyya Sirer

Kendi Küllerinden Doğan

Bir zamanlar dünyanın nabzını duyan bir yürek taşıdım,
Her gözyaşında bir anlam,
Her çığlıkta bir görev aradım.
İnsanlığın yükünü omuzladım -
Ve ne zaman dizlerimin titrediğini hatırlasam,
Bilir oldum: O yük bana ait değildi.

Beni öğretiler: "Anla, affet, taşı."
Ama kimse demedi: "Kendini kur."
Ben o sessiz buyruğu geç de olsa duydum
Ve nihayet anladım -
Merhamet, bazen zincirin adıdır.
Acı, bazen iradeyi unutturur.

Şimdi eski benliğim bir harabe gibi durur ardımda,
İçinde başkalarının korkuları saklı.
Onlara ait olmayan bir vicdanla yaşadım,
Onlara ait olmayan bir suçla cezalandırdım kendimi.
Artık değil.
Artık kendi yaşamı yazan bir yasacıyım.

İçimdeki eski insanı boğdum,
Çünkü o hep başkaları için nefes alıyordu.
Yeni ben -
Kendi fırtınasının rüzgârını soluyan bir zirve.
Kurtuluşu dışarıda aramayan,
Kendi uçurumuna bakıp gülümseyen bir varlık.

Bana "taş yüreklisin" desinler,
Varsın desinler - çünkü taş, toprağı şekillendirir.
Çünkü taş, kendini biçimlendirenin elidir.
Çünkü taş, ezilse bile dağ olmaya yeminlidir.

Ben artık ne iyileştiririm ne de ağlarım,
Çünkü acının doğasında bir bilgelik vardır
Ve o bilgeliği her ruh kendi içinde bulmalıdır.
Ben yalnızca tanık olurum -
Ama tanıklığım, bir tanrının kayıtsızlığı kadar kutsaldır.

Yalnızlık mı?
Hayır - bu bir yalnızlık değil, bir taçtır.
Çünkü yalnız kalan, nihayet kendi yankısını duyar.
Çünkü yalnız yürüyen, nihayet yol olur.

Ve eğer biri sorarsa kim olduğumu,
Şöyle derim:
Ne kurtarıcı, ne kurban...
Küllerinden doğan bir iradeyim ben -
Ve dünya, artık beni anlamak zorunda değil.

Sabit Süreyya Sirer

Kendi Yolum

Bir yol var önümde, belirsiz, sisli,
Ne pusula çalışır, ne yıldız işli.
Dünümde yankı, kırık bir düş var,
Bugünüm savaş, geleceğim sabır.

Her sabah içimde bir ağırlıkla doğar,
Ama her gece umutla kapanır yar.
Gözlerim korkuyu da bilir, ferî de,
Yüreğim alıştı hem küle hem seher'e.

Bir yanım çekilir sessiz bir limana,
Bir yanım fırtınada kürek çeker yana yana.
Her seçim, bir vazgeçişin çığlığı,
Her adım, bir dağın kalbini kırığı.

Düşsem de yere, kalkmayı bilirim,
Kendi gölgemle bile savaş veririm.
Çünkü inandım: her yara bir nişan,
Yaşamak, kabullenmekten daha cesur bir plan.

Benim yolum, haritada yok belki,
Ama ayakta kalmak, işte en büyük gerçeklik.
Bir ben var içimde, hâlâ dimdik duran,
Her fırtınadan sonra yeniden kuran.

Sabit Süreyya Sirer

Kendi Yolunda

Bir sabah uyanırsın, sessizce,
Kimse bilmez içindeki yangını.
Bir hedef belirler kalbin,
Ne çok uzağındadır, ne de hemen yanında.

Bir hayal kurarsın,
Küçük bir tohum gibi başlar içinde,
Kimi güler, kimi inanmaz sana,
Ama sen bilirsin: bu yol senin kaderinle yazılı.

İlk adım hep zor gelir,
Sanki dünya sırtına yaslanmış gibi.
Dizlerin titrer, yüreğin ürker,
Ama bir ses fısıldar içeriden: "Devam et."

Zamanla öğrenirsin düşmeyi,
Sonra da ayağa kalkmayı,
Kendinle yüzleşmeyi, affetmeyi,
Ve en çok da sabretmeyi...

Geceler olur, tek başına kalırsın,
Sadece duvarlar tanıktır gözyaşına.
Ama sabah olur, gözlerini silersin,
Ve bir kez daha başlarsın sıfırdan.

Kitaplar dost olur, yollar öğretmen.
Her başarısızlık bir derstir sana.
Kendini tanırırsın aynalarda,
Güçlü yanını da, zayıfını da severek.

Zihin büyür, ruh olgunlaşır,
Artık hedef sadece bir nokta değil;
Bir yön, bir duruş, bir yaşam biçimidir.
Ve sen yürümeye devam edersin, adım adım.

Kimse bilmez içten içe neyle savaştığını,
Görmezler arkandaki dağları,
Ama sen taşırsın hepsini sessizce,
Ve gün gelir, zirveye varırsın kendi ellerinle.

O an anlarsın:
Başarı, bir sonuç değilmiş aslında;
Yolda gelişen bir insanın,
Kendine verdiği sözleri tutma biçimiymiş.

Sen kazandın, çünkü vazgeçmedin.
Sen büyüdün, çünkü kendini yendin.
Sen başardın, çünkü kendin oldun.
Ve en önemlisi, hep kendi yolunda kaldın.

Sabit Süreyya Sirer

Kendime Doğru

Bir yol var önümde, puslu ve uzun,
Ne başı belli, ne sonu durgun.
Kimi zaman yürürüm, taşlara inat,
Kimi zaman susarım, içimde fırtına.

Bir yanımlı "dayan" der, dimdik ve sert,
Bir yanımlı "dön geri" der, içimden söküp bert.
Ne geçmiş tutar elimden, ne gelecek çağırır,
Ama umut... o hep bir köşede ağır ağır.

Geceler konuşur bazen, gündüz susar,
Hayat bir sınav gibi, ne sorar ne kusar.
Kendimle savaştayım, dostum da düşmanım da ben,
Ama her yara, yeni bir sabaha denk.

Yalpalasam da düşmesem de tam,
Bir adım ileri, iki belki tamam.
Yine de yürürüm, çünkü bilirim içten,
Umuda çıkan her yol geçer kendi içinden.

Sabit Süreyya Sirer

Kentin Uzun Hikayesi

I – Başlangıç: Taş ve Umut

Önce bir ses yankılandı bozkırda:
"Buraya bir şehir kuracağız."
Çekiç sesleriyle karıştı dualar,
küçük eller taş taşıdı, büyük eller hayal.
Bir sokak çizildi yere,
ardından bir ev, ardından bir meydan,
ardından bir gelecek...

Çocuklar "bizim şehrimiz" dediler sevinçle,
her duvarında bir düşün büyüttüler.
Sular tertemiz akardı çeşmelerden,
kimse korkmazdı geceden,
ve insanlar birbirinin kapısını çalmadan girerdi içeri.

O zamanlar şehir,
bir haritadan çok bir kalpti:
atardamarları dostluk,
toprağı adalet,
gökyüzü ise umuttu.

II – Büyüme: Kalabalıklar ve Kırıklar

Zaman geçti...
Kervanlar geçti, tüccarlar, fikirler,
her adımda şehir biraz daha büyüdü.
Binalar yükseldikçe insanlar birbirini daha az gördü,
duvarlar çoğaldıkça sözler eksildi.
Yine de umut hâlâ bir sokak lambası gibi yanardı,
karanlığa inat, titrek ama inatçı.

Sonra yollar genişledi,
ama yürekler daraldı.
İnsanlar çok konuştu ama az anlaştı.
Birbirine selam veren eller şimdi dosya taşır oldu,
çünkü dostluk yerini "içe" bıraktı.

Kentin ortasında pazarlar kuruldu,
alışveriş sesleri duaları bastırdı.
Ve biz fark etmeden,
sevdiğimiz şehir - bizi tanımamaya başladı.

III – Yozlaşma: Beton ve Yalnızlık

Sonra bir gün...
Şehir, kurucularının hayal ettiği şehir olmaktan çıktı.
Parklar yıkıldı, yerine kuleler dikildi.
Çocuk sesleri sustu, yerine motor gürültüsü doldu.
Çünkü artık burada "mutluluk" değil,

“mülkiyet” büyütölüyordu.

İnsanlar, birbirine selam vermeyi unuttu.
Her kapı bir kilit, her yüz bir maskeydi.
İyilik artık reklamlarda satılıyordu,
ve vicdan - çoktan terk etmişti bu sokakları.

Bir zamanlar meydanda toplanan halk,
şimdi ekran başında yalnızlığını seyrediyordu.
Bir zamanlar taşla, umutla örülen şehir
şimdi çelikle ve korkuyla büyüyordu.

IV – Çöküş: Gürültünün Sessizliği

Ve sonra sessizlik geldi.
Ama o eski huzurlu sessizlik değil -
her şey söylendiği için susulan bir sessizlik.

İnsanlar birbirinin gözlerine bakamaz oldu.
Çünkü orada vicdanı, orada pişmanlığı,
oradaki eski kendilerini görürlerdi.

Şehir büyüdü,
ama insan küçüldü.
Cadde genişledi,
ama yollar bir yere çıkmaz oldu.
Kuleler yükseldi,
ama umut yerin dibine gömüldü.

Ve bir gün anladık ki:
Biz bu şehri inşa etmedik,
o bizi inşa etti.
Bizi kendine benzetti -
soğuk, hızlı, hesaplı, yalnız...

V – Son: Geriye Kalan

Şimdi bu şehir,
artık kimsenin evi değil.
Bir yabancıнын cebinde kaybolmuş adres gibi,
bir çocuğun unuttuğu şarkı gibi...

Ama yine de bazen,
bir köşede eski bir taş duvar görürüm.
Üstünde çocukların kazıdığı isimler,
bir zamanlar “biz” dediğimiz o ilk harfler.

Ve bilirim ki şehir hâlâ orada bir yerde,
henüz betonun altında tamamen boğulmamış bir ses gibi.
Belki bir gün,

birileri yeniden taş taşır, umut taşır, kalp taşır -
ve bu şehir, bir haritadan çok bir kalp olur yeniden.

Sabit Süreyya Sirer

Keşke Vicdanları da Gösteren Aynalar Olsaydı

Bir aynaya bakarsın...
Saçını düzeltirsin, yakanı kontrol edersin belki.
Gözlerinin altındaki uykusuzluğu, dudaklarının kenarındaki yorgunluğu görürsün.
Ama ya içindeki çatlağı?
Ya bir çocuğun gözyaşında saklı kalmış sessizliğini?
Ya da yürüyüp geçtiğin o kaldırımda, senden bir parça bırakıp giden hüznünü?

Keşke vicdanları da gösteren aynalar olsaydı.
İçimizi öylece karşımıza koyan, saklanacak yer bırakmayan aynalar.
Bir çocuğa yüksek sesle bağırdığında kırılan bir şeyleri...
Bir insanı yok saydığında senden eksilenleri...
Görseydin, gözlerinle.
Kendi içinin soğuk taşlarını fark edebilseydin.
Ve belki bir an durup "Ben ne yapıyorum?" diyebilseydin.

Ah, ne çok şey değişirdi.
Bir tokat gibi çarpardı belki bazı yansımalar yüzümüze.
"Ben böyle biri miyim gerçekten?"
diye sorardık içimize, korkarak ama kaçamayarak.

Keşke olsaydı o aynalar.
Yalanın, kibirin, inkârın yüzümüze vurduğu,
Bir anne duasını hiçe sayan oğlun gözlerine bakamadığı...
Bir dost ihanetiyle yaşamaya devam edemediği aynalar.

Çünkü biz içimizi süslemeyi unuttuk.
Kalbimizi makyajlamayı bilmiyoruz,
ama yüzümüz hep pürüzsüz.
Dilimiz incitiyor, ellerimiz kırıyor,
ama aynalar hep susuyor.

Şair der ki:
"Bir gün, kendini aramaktan vazgeçtiğinde başkalarının suretinde kaybolursun."
Belki de biz, çoktan başkalarının suretinde kaybolduk.
Ve kendimizi unuttuk.
Vicdanını yitirmiş bir çağda,
parlak ekranların ardında,
sessizce tükeniyoruz.

Keşke...
Vicdanları da gösteren aynalar olsaydı.
Bakıp da içimizi temizlemeye cesaret edebilseydik.

Sabit Süreyya Sirer

Kırık Bir Kentin Hafızası

I

Bir şehir uyanır sabaha,
künyesinde paslı demir, duvarlarında unutulmuş çocuk sesleri...
Sokaklar - birbirini tanımayan insanların ayak izleriyle dolu,
her adımda biraz daha silinir izler,
her adımda biraz daha unutulur insan.

Camların ardında konuşmayan yüzler oturur,
çaylar ılımış, umutlar soğumuştur.
Bir kadın pencereye bakar,
dünü düşünür ama "yarını unuttur."
Çünkü bu şehirde takvim yaprakları değil,
hayatlar yırtılır sessizce.

II

Bu şehir...
bir zamanlar inandığımız sözlerin üstüne kurulmuştu,
"eşitlik" dediler, beton döktüler;
"özgürlük" dediler, turnikeler kurdular;
"adalet" dediler, tabelasını astılar -
ama kapısından sadece seçilmişler geçti.

İnsanlar sıraya girdi umut için,
herkesin cebinde bir düş, ama kimsenin cebinde yol parası yoktu.
Çocuklar, oyuncak yerine borç defterleri ezberledi,
büyükler dua ederken faturaları düşündü.
Ve biz, hâlâ "her şey düzelecek" masalını birbirimize anlattık,
uyumak için değil, uyanmamayı öğrenmek için.

III

Kentin ortasında bir park vardı eskiden,
şimdi orada devasa bir alışveriş merkezi yükseliyor.
Çocukların koştuğu yerlerde artık tüketim koşuyor,
kuşların indiği dallarda şimdi neon ışıkları yanıyor.
Ve biz hâlâ "gelişme" diyoruz buna,
hâlbuki büyüyen tek şey yalnızlığımız.

Bir bankta oturan ihtiyar var mesela,
her gün aynı saatte gelir, hiçbir yere gitmez.
Belki bekler, belki hatırlar, belki de sadece var olur.
Ama kimse sormaz ona,
çünkü bu şehirde herkes bir diğerinin hikâyesine sahiptir.

IV

Ve akşam olur,
gökyüzü bir sigara dumanı gibi yayılır kentin üstüne.
İnsanlar evlerine döner - daha doğrusu hücrelerine.
Televizyonlar açılır, düşünceler kapanır.

Bir sessizlik çöker...
Fakat o sessizlik huzur değil,
bastırılmış bir çığlığın kabuğudur.

Ben de yürürüm kaldırımlarda,
bir taşın üstünde duran bir karıncayı seyrederim uzun uzun.
O bile bir yere varır,
biz hâlâ başladığımız yerde sayarız.

V

Ey şehir...
Bizi büyüttün, ama bize yer açmadın.
Bize yollar sundun, ama yönümüzü çaldın.
İsimlerimizi kaydettin nüfusuna,
ama sesimizi hiç duymadın.

Ve ey insan...
Belki de sorun şehirde değil,
belki de biz çoktan unuttuk insan kalmayı.
Birbirimize bakmayı, anlamayı, beklemeyi...
Belki de en büyük yıkım binalarda değil,
birbirimize kurduğumuz mesafelerde.

Sabit Süreyya Sirer

Kırık Yankılar

Seslenince dönmüyor ses, tutunca boşluk...
Zamanın kırık aynasında siluetleri var,
Ne tam gidiyorlar, ne tam kalıyorlar.

Bir ismin yankısı belki,
Bir rüyanın ucunda beliren gülüş...
Kimi zaman bir şarkının içinde,
Kimi zaman gökyüzüne baka kalışta.

Nasıl bulunacak?
Kalbin tam ortasında bir iz:
Unutulmamış, ama dokunulamayan.
Dualarda saklı,
Geçmişin kıyısında,
Gözler kapandığında bazen orada.

Özlediklerim bulunmaz belki...

Ama özleyen hâlâ arıyorsa,
Onlar da kaybolmamıştır aslında.

Sabit Süreyya Sirer

Kibir ve Halkın Büyüklüğü

I.
kibirli adam!
sen,
öğle güneşinde ayağının bastığı gölgeyi bile hor gören,
küçümseyen,
hiç sayan...

sanıyorsun ki dünya senin elinde dönüyor,
senin gözlerinle açılıyor sabah,
senin nefesinle yürüyor rüzgâr.

o taht, o masa, o koltuk,
sana ait değil!
o gök, o toprak, o su,
hiçbiri senin değil!

sen yalnızca bir gölgesin,
ve kendi gölgede bile küçülüyorsun.

II.
kibir ve inat!
iki kara taş gibi,
birleşir, çarpar, kıvılcım çıkarır.

o kıvılcım
önce seni yakar,
sonra etrafını küle çevirir.

önce "ben mükemmelim" dersin,
sonra ayna paramparça olur.
görürsün yüzünü,
görürsün çöküşünü.

dünya senin etrafında dönmüyor,
dünya halkın avuçlarında dönüyor.

senin tahtın,
halkın öfkesiyle sallanıyor.
bir gün devrilecek,
bir gün yıkılacak!

III.
büyük görünmek kolaydır,
bir kürsüye çık,
bir alkış topla,
bir şatafatlı unvan giyin,
işte, büyüksün!

ama sahte bir büyüklük bu.
gerçek büyüklük,
kırık bir kalbi onarmaktır,

yaralı bir eli sarmaktır,
ekmeği paylaşmaktır.

bir lokmayı ikiye bölmek,
bir çocuğun gözyaşını silmek,
bir işçinin alın terini kutsamak...
işte büyüklük budur!

IV.
unutma,
meyve veren dal eğilir.
insan da,
öğrendikçe eğilir,
öğrendikçe susar,
öğrendikçe büyür.

ilimle dolan baş
kibirle değil,
tevazuyla taçlanır.

ama sen, kibirli adam,
öğrenmekten korkarsın.
çünkü bilirisin,
öğrendikçe halkı göreceksin,
öğrendikçe gerçeği duyacaksın.

sen bilmemek istersin,
sen sağır kalmak istersin,
sen kör kalmak istersin.

ama halk öğreniyor!
işçi, öğrenci, köylü, kadın, genç,
hepsi öğreniyor!
ve öğrenen halk
bir gün senin tahtını yıkacak!

V.
çünkü kibir ateştir,
önce seni yakar.
tevazu sudur,
önce seni serinletir,
sonra da hayat taşır.

kibir, halkı hor görür,
ama halkın sabrı sınırsızdır.
biriktirir, bekler,
ve bir gün gelir:
kibirli olanları tarihin çöplüğüne fırlatır.

unutma kibirli adam,
tarih senin gibi nice adam gördü.
tahtları vardı,

orduları vardı,
bayrakları vardı.

ama şimdi?
isimleri bile yok,
gölgeleri bile yok.
çünkü halk onları unuttu,
çünkü tarih onları sildi.

VI.
ama halk,
tevazu ile büyüyenleri unutmaz!
halk,
kendini halktan büyük görmeyeni yüceltir!
çünkü gerçek büyüklük,
halkın yanında olmaktır.

senin kibirli gölgen
bir taşın dibinde kaybolur.
ama halkın mütevazı nefesi
dağlara çıkar,
göklere çıkar,
çağlara yayılır.

ve sen kibirli adam!
bil ki o gün geldiğinde,
halk seni değil,
halk kendi gücünü görecektir!

ve sen,
kendi gölgende bile kaybolacaksın

Sabit Süreyya Sirer

Kibir ve Tevazu

Kibirli insan, gölgesine bile hor bakar,
Ögle vaktinde bastığı çizgiye dahi dar bakar.
Zanneder ki dünya onun nefesiyle döner,
Oysa ilk rüzgârla devrilir, akıbeti söner.

İnatla birleşirse o zehirli gurur,
Kendi elleriyle yazar sonunu, uğur.
Sanır ki dağdır; fakat içi boş bir kaya,
Bir taşla yıkılır, paramparça, kolayca.

Büyük görünmek hevesiyle yürüyen nice kişi,
Bir aynada kaybolur, silinir iz düşüşü.
Oysa büyüklük başka: kalpte merhamet taşır,
İyilikle yoğrulan insan ebediyen yaşar.

Gerçek yücelik, makamla, şöhretle değil,
Bir gönül kazanmakla, kırık kalbi onarmakla bilinir.
İyinin adı göğe yazılır kalemle,
Kötünün varlığı silinir bir nefesle.

Oku, öğren, dinle; ilimle büyür insan,
Ne kadar dolarsa o kadar eğilir baştan.
Dal, meyve verince eğilmez mi yere?
İnsan da böyledir, alçaldıkça yücelere.

Kibirle yürüyen yolun sonu uçurum,
Tevazuyla yürüyen adım adım bulur huzurunu.
Bir bilge der ki: "Bildiğin arttıkça sus,
Sus ki gönlün ışınsın, gözlerinde nur olsun."

O halde ey insan, unutma şunu sakın:
Kibir ateştir, yakar hem kendini hem yakın.
Tevazu sudur; serinletir kalpleri,
İyilikle büyütür en çorak tarlaları.

Sabit Süreyya Sirer

Kökler ve Umut

Kökleri güçlü bir ağaç,
fırtınalara rağmen ayakta kalır.
Rüzgâr ne kadar sert eserse essin,
dalları sarsılır ama kırılmaz.

Umut, dallarına hayat veren sudur.
Görünmez ama varlığı hissedilir,
Sessiz ama yaşamı taşır.
Vazgeçmediğin her an,
çiçek açmaya bir adım daha yakınsındır.

Belki uzun süren kışlar gelir,
belki yapraklar dökülür...
Ama köklerin derinlerdeyse,
her bahar yeniden filizlenirsin.

Direnç, sessiz bir zaferdir;
umut, her zaman bir mucizedir.
Ve insan, tıpkı ağaç gibi,
köklerine sarıldığında
fırtınalara meydan okur,
kendi baharını yaratır.

Sabit Süreyya Sirer

Kutsal Zaferin Adı Mustafa Kemal

Karanlığın en koyu anında doğdu bir ışık,
Sönmüş ocakların küllerinden yükseldi umut.
Bir millet, başı dik durmayı unutturken,
O geldi ve dedi ki: "Bağımsızlık benim karakterimdir!"

Toprak yorgun, analar yaşlı,
Çocuklar suskun, türküler yaralı.
Her köyde bir çığlık, her dağda bir isyan,
Ama bir yürek vardı: Türk'ün kaderini yazan.

Ankara'nın bozkırında bir düşün filizlendi,
"Milletin efendisi millettir!" diye haykırdı sesler.
O ses, yalnızca bir komutanın değil,
Bir ulusun alın yazısının yankısıydı.

Ve 30 Ağustos...
Top sesleri sustu, süngüler göğe kalktı,
Bayrak, hür rüzgârda gururla dalgalandı.
Dumlupınar'da tarih eğildi önünde,
Çünkü o gün yalnızca düşman değil,
Zincirler de kırıldı milletin bileğinde.

Atını süren bir nefer değil,
Bir milletin ruhu, iradesi, hayaliydi o.
Göğsünde ateşten iman, dilinde tek söz:
"Ya istiklâl, ya ölüm!"

Bugün biz özgürüz,
Çünkü sen vardın, Mustafa Kemal.
Toprağın üstünde dalgalanan her bayrak,
Senin gözlerindeki mavi ufkun hediyesi.

Ey sonsuzluğun askeri,
Ey tarihin en sessiz, en büyük kahramanı...
Biz, bıraktığın izden yürürken,
Her 30 Ağustos'ta yeniden doğar adın:
Mustafa Kemal Atatürk!

Sabit Süreyya Sirer

Kuzey Yıldızım --dayıma, Babama ve Sivas'a Özlemle

Çocukluğumun sesi, kırdan esen yel,
Adım attığım her yol sende bir iz bel.
Ne zaman yönümü şaşırsa yüreğim,
Sen ordaydın, dayım, yıldız gibiydin.

Bir omuz değil sadece, bir dağdın bana,
Konuşmasan da bilirdin, içimi anlardın ama...
Sivas'ın taşına yazılmış kaderim,
Seninle öğrendim ben adam gibi durmayı derin.

Sıla kokan türkülerle büyüdü hayalim,
Her notasında sen vardın, dayı, canım, ayalım.
Babamın yokluğunda susan her sözüm,
Seninle tamamlandı, sustuğu yerden çözüm.

Ah Sivas... taş evlerin serin duvarı,
Hatıralarla dolu her köşe, her karı.
Babamın sesi hâlâ yankı olur gece,
Seninle dindi özlem, yandım içten içe.

Bir soba başında anlattığın hikâyeler,
Kimi zaman güldürür, kimi zaman içimi deler.
Seninle öğrendim gururu, sabrı, mertliği,
Her sözünde bir dağ vardı, bir yürek yüklü bilgeliği.

Her gelişim memlekete bir veda gibi,
Arkamdan salladığın el, içten bir dua gibi.
Gözlerinden okudum bin sözcük suskun,
"Yanıdayım evlat" dedin, dünyam durgun...

Babam da senin gibiydi, bilirim derinden,
Aynı duruş, aynı bakış, aynı sessiz sevecenlikten.
Belki yok şimdi başımda eli,
Ama sen tamamladın onun eksik yeri...

Kimi zaman yıldızlara bakarım gece,
Ararım bir ışığı, kaybolmuşken hece hece.
Şen doğarsın gökyüzünde, yönümü bulurum,
İyi ki varsın dayım, hep senle dururum.

Sensiz ne olurdu bu yollar, bu mevsimler,
Kırılırdı içimde nice hevesler, gizli sesler.
Ama sen vardın ya, bir ömür yeter,
Dayım... seninle güç bulur her düşen şehir.

Sabit Süreyya Sirer

Kül Oldu Orman ve Bursa'nın yüreği

Bir sabah sessizliğe uyandı Gürsu,
Çamlar ürperdi, dağ sustu.
Alevin dili değdi dallara,
Yandı umut, yandı toprağın duası.

Harmancık'ta rüzgâr ateşle döndü,
Kurtlar kaçtı, ayılar şaşırdı.
Tilkinin yuvaya dönüş yolu
Külle kaplandı, umut kayboldu.

Gökyüzü gri, kuşlar sessiz,
Serçenin şarkısı yarım kaldı.
Ceylanlar dağdan ovaya indi,
Yanmış bir çam gövdesine yaslandı.

Kirpinin sırtında yanık bir iz,
Sincap ağacını artık tanımaz.
Menekşe, kekik, dağ lalesi...
Hepsi duman oldu, döndü hiçliğe.

Gürsu'nun yeşili karaya döndü,
Harmancık ağladı yıldızsız gecede.
Her kıvılcımda bir hayat söndü,
Her duman parçası bir canın vedasıydı.

İnsan!
Bu yangın senin imtihanın,
Bu orman, sadece ağaç değil;
Yuva, nefes, umut, gelecekti...

Ey Bursa'nın yüreği,
Birlik ol şimdi, sar yarayı.
Yeşerir elbet bir gün toprak yeniden,
Ama unutma: Her ağaç, bir hayat demekti.

Sabit Süreyya Sirer

Ne Güzel Anılar Sığdırdık

Bir şehirden diğetine aktık,
tren camlarında yüzümüzün silik yansımalarıyla,
gecenin içinden geçen ince bir yol gibi
biz de birbirimizin içinden geçtik.

Otobüs duraklarında rüzgârı bekledik,
otogarların yalnızlığında
kahverengi bavullarımıza anılar doldurduk,
isimlerimizi yazmadığımız biletler gibi,
hep bir yarım kalmışlığa varıyordu yolculuklarımız.

İstanbul'un puslu sabahlarında sustuk,
Ankara'nın gri akşamlarında unuttuk,
İzmir'in sıcak gecelerinde hatırladık:
Bir şehirden diğetine kaçtıkça
adlarımızı aradık bir duvar yazısında,
bir vapur bileti kenarında,
bir otel defterinin solgun sayfasında.

Ve mektuplar...
Ah, o yarım kalmış mektuplar,
zarfları hiç yırtılmamış, pulları hiç öpülmemiş,
hangi şehre gideceğini bilmeyen adresler gibi
suskun kaldılar çekmecelerin karanlığında.
Her kelimesi seni çağırıyordu aslında,
ama postaneler bile unuttu bizi.

Biliyorum, hiçbir yol bizi tamamlamadı,
hiçbir şehir bizi saklamadı,
ama yine de sığdırdık bu kısa ömre
tren istasyonlarının uğultusunu,
otogar kahvelerinin buğusunu,
ve en çok da yarım kalmış cümlelerin
bitmeyen hikâyesini.

Ne güzel anılar sığdırdık
kırık dökük zamanlara,
şimdi hangi şehre baksam
gözlerin geçiyor içinden,
hangi mektubu açsam
adın düşüyor ilk satıra.

Sabit Süreyya Sirer

Ne Güzel Sandık

Bir gün biri iyilik yaptı bana,
Ne güzel sandım.
Gülümsedi,
"Canım dostum" dedi,
Bir çay içtik beraber.

Sonra,
O iyiliğin kokusu başka çıktı.
Bir hesap defteri gibi,
Her sayfasında adım yazılı,
Her satırında bir borç.

Ben sandım ki iyilik bedava,
Hani şu gökyüzü gibi,
Deniz gibi,
Annemin gülüşü gibi.

Meğer öyle değilmiş.
Bazı iyilikler var,
Bir demir kapı gibi kapanır üstüne.
Bir zincir olur,
Bir ömür sürüklenirsin.

O yüzden,
Şimdi biri iyilik yapınca bana,
Önce gözlerine bakarım:
Temiz mi,
Yoksa içinde bir tuzak mı var?

Sabit Süreyya Sirer

O Memleket Sizden Bıktı

Yarınları bize bırakın be efendiler,
Zaten dününüzle yeterince kirlettiniz ortalığı.
Her köşeye bir yalan diktiniz,
Her sokağa bir tabela: "Biz biliriz, siz susun!"
İyi de, ne bildiniz şimdiye kadar?
Kırıntısını bile düşünmediğiniz bir geleceğe
Şimdi utanmadan ortak olmaya kalkıyorsunuz.

Çekilin kenara...
Biz sizden ne sadaka isteriz,
Ne de arkanızdan atılan kemik kırıntıları.
Biz, alınının teriyle doymak isteyenlerin çocuğuyuz.
Biz, "bir gün" diyerek sabrını yutan halkız.
Siz, kendinizi vazgeçilmez sandınız,
Oysa biz sizi çoktan gözden çıkardık!

Şimdi de utanmadan umutlarımıza musallat olmuşsunuz,
Hadi oradan!
Ne geleceği siz kuracaksınız, ne de yarını siz yazacaksınız.
Çünkü siz -
Her seçimde yeni bir masal anlatan eski meddahlar gibisiniz:
Aynı hikâyeyi kırk yıldır anlatır,
Her defasında sonunda "alkış bekler" gibi bakarsınız.

Ama bu sefer alkış yok!
Çünkü biz uyandık,
Ve o çok korktuğunuz cümleyi kuruyoruz:
Artık size ihtiyacımız yok.

Çekin ellerinizi umutlarımızdan,
Çünkü o eller, yoksulun sofrasından aş çaldı.
Çekin gözlerinizi çocuklarımızdan,
Çünkü o gözler, geleceğimizi kararttı.
Çekin sesinizi, sözünüzü...
Çünkü biz artık kendi sözümüzü söyleyeceğiz!

Ve bilmiş olun:
Siz ne kadar sahip çıkarsanız çıkın bu memlekete,
O memleket sizden bıktı, usandı, tiksindi.
Yarınlar artık sizin değil be efendiler...
Yarınlar, tam karşısında dimdik duranların olacak!

Sabit Süreyya Sirer

Reenkarnasyon

Uzayan gecelerimde tanıdım
Senin sevginle var olan bedenimin esaretini
Seni sevince anladım
Yalnızlığın ne denli zor ve acı olduğunu
Bitmek tükenmek bilmeyen kayıpların
Senin var olmanla kaybolmasını
Artık yalnızlık kavramının
Hayatımda hayatımızda olmadığını fark ettim...
Seni sevince...
Evet seni sevince anladım;
Yeniden var olduğumu...

06.01.1995

Sabit Süreyya Sirer

Rollerimiz Çok, Sahnemiz Hazır

Rollerimiz çok, sahnemiz hazır,
Perdeler ağır, kadife, kan kırmızı...
Bir an duruyor zaman,
Salonda nefesini tutmuş bir kalabalık gibi,
Kendi içimizde bizden başka kimse yokken bile.

Işık çok güzel,
Öyle güzel ki, insan kendi gölgesini alkışlamak istiyor.
Ama biliyorum, ışık dediğin şey
Bir yüzü ortaya çıkarırken,
Diğerini unutturur.

Bugün kim olacağız?
İlk repliğini unutan bir figüran mı,
Yoksa hikâyeyi taşıyan başkahraman mı?
Kim bilir, belki de ikisi de...
Çünkü bu sahnede herkes aynı anda
Hem başrol, hem de hiç kimse.

Kostümlerimizi giydik,
Cümlelerimizi ütüledik,
Sahnede tek bir kırıksıklık kalmasın diye.
Ama içimizdeki kırıksıklıklar?
Onları hangi ütü düzleştirir?
Hangi replik siler yılların çizdiği derin suskunluğu?

Perde açılmadan önce bir sessizlik olur ya,
İşte orada gizlidir bütün sırlar.
Kuliste, aynaların karşısında,
Kendi yüzümüze bakarken bile inanamayız bize.
Bir çift göz, başka bir hayata aitmiş gibi bakar
Kendi gözlerimizden.
O an bilirim, sahne sadece tahtadan değil,
Hafızadan, acıdan, düşlerden yapılır.

Bir alkış duyulacak az sonra,
Ve biz, bize ait olmayan bir zaferin
Gürültüsüne sarılacağız.
Birileri "Harikaydı!" diyecek,
Ama biz içimizden soracağız:
"Kimin hayatını oynadık az önce?"

Işık çok güzel,
Ama ışığın olmadığı bir yer var sahnede:
Perdelerin arkası.
Orada kimse alkışlamaz,
Orada kimse beklemez.
Orası bizim en çıplak hâlimizdir:
Rolleri çıkarıp, replikleri unutup,
Kendi adımızı sessizce fısıldadığımız yer.

Bir gün roller bitecek, biliyorum,

Perde kapanacak,
Koltuklar boşalacak,
Salonda bir tek bizim ayak izlerimiz kalacak.
Ve işte o zaman anlayacağız:
Bütün hayat, sonsuz bir sahneydi,
Biz hep başkasının gözünde oynadık.

Belki bir gece, ışıklar sönünce,
Sahnenin ortasında tek başıma kalırım,
Adımı hatırlarım ilk kez.
Ve kim bilir, belki de o an
İlk defa kendim olurum,
Hiçbir replik olmadan,
Sadece kendi sesimle:
"Perde kapandı... Ama oyun bitti mi?"

Sabit Süreyya Sirer

Rüzgarın Kitabı

I. Bölüm – Otogarın Sessizliği

Bir otogar düşün,
Gece yarısı lambaları titriyor,
Çay ocaklarından gelen buharın içinden
Eskimiş sesler geçiyor.
Rüzgar, bavulların arasında dolaşüyor sessizce,
Kim bilir hangi gidenin eteğine dolanmış
Hangi kalanla vedalaşmayı unutmuş.

Otobüslerin motorunda hâlâ bir yol kokusu var,
Dizlerinde sızısı olan anneler,
Çiçekli mendillerine yaslanmış yüzler,
Yarım kalmış bir gülüş
Koltuk aralarında düşmüş bir bilet parçası...
Hepsinin hikâyesini biliyor rüzgar,
Ama kimseye anlatmıyor.

II. Bölüm – Tren İstasyonunda Bir Gölge

Bir istasyonun bankında oturuyorsun,
Gidip gelmiş trenlerin raylarda bıraktığı
O uzun, ince yalnızlık var gözlerinde.
Yolcuların ayak sesleri yankılanıyor hâlâ,
Sıcak simit kokusu,
Ve boş bir gazetenin ucunda savrulan rüzgar.

Eski bir hoparlörden cızırtılı bir anons yükseliyor:

“Tren, bir başka şehre varmak üzere...”
Oysa sen hâlâ buradasın,
Bir elinde eski bir bavul,
Diğer elinde, gönderilmemiş bir mektup.
Kağıdın ucunda silinmiş bir isim,
Ve rüzgar
O ismi yeniden yazmak için esiyor avuçlarına.

III. Bölüm – Sinema Afişlerinin Gölgesinde

Şehrin eski bir sokağında yürüyorum,
Duvarda solmuş afişler:
Siyah-beyaz yüzlerde donmuş aşklar,
Kırık harflerle yazılmış filmlerin adları,
Hepsi bir zamanlar parlaktı,
Şimdi rüzgar onların da renklerini alıp götürmüştü.

Bir köşe başında bir plakçı,
İçeriden yükselen cızırtılı bir şarkı,
Sanki rüzgarın sesiyle yarışıyor.
Kapının önünde,
Bir zamanlar çiçekli elbiseler giyen kadınlar durmuştu,
Şimdi sadece hatıraları kaldı.

IV. Bölüm – Çiçekli Mendiller ve Yarım Kalmış Mektuplar

Bir çiçekli mendil çıkıyor cebimden,
Senin gözyaşlarını saklayan renkler hâlâ canlı,

Ama kokusu gitmiş çoktan.
Bir de yarım kalmış mektup var elimde,
"Sevgilim..." diye başlayan,
Ama asla bitmeyen cümleleriyle
Bir ömrü susmuş kağıt.

Rüzgar,
O mektubun kenarlarını okşuyor,
Sanki bitmemiş sözcükleri tamamlamaya çalışıyor.
Ama kelimeler direniyor,
Çünkü bazı şeyler yarım kalmak için yazılır.

V. Bölüm – Rüzgarın Kitabı
Bütün şehirleri dolaşmış rüzgar,
Otogarların yalnızlığını,
Trenlerin telaşını,
Afişlerin sararmış renklerini,
Ve mendillerin sakladığı gözyaşlarını toplamış.

Şimdi önümde açıyor sayfalarını:
Bir sayfada sen varsın,
Bir sayfada ben.
İkimiz de eksik cümleler gibiyiz,
Ama rüzgar hâlâ yazmaya devam ediyor,
Bir gün tamamlanır umuduyla...

Ve ben biliyorum:
Ne kadar şehir dolaşsam,
Ne kadar istasyon beklesem,
Ne kadar mektup yarım kalsa,
Her şeyin sonunda,
Rüzgar yine aynı sesi fısıldayacak kulağıma:
"Bazı yollar hiçbir zaman varmaz."

Sabit Süreyya Sirer

Saat 23.59

Saat 23:59
Günlerden perşembe...
Takvimden bir yaprak daha düşüyor usulca,
Ben yine sensizim,
Ama içimde bir inanç var,
Ne kadar uzak olursan ol,
Bir gün bu yollar seni bana getirecek...

Yalnızlık var evet,
Ama bu yalnızlık karanlık değil,
Çünkü biliyorum,
Bir yerlerde sen de gökyüzüne bakıyorsun belki,
Ve belki aynı yıldızı seçiyoruz ikimiz de,
Aynı dileği diliyoruz içimizden:
"Bir gün..."

Gözlerimi kapatıyorum,
Hayalin geliyor yanıma,
Sana dokunamıyorum belki,
Ama gülüşün doluyor odamın sessizliğine,
Ve o gülüş,
Kış gecemin ortasında açan bir bahar çiçeği gibi,
Ruhumu ısıtıyor.

Bir gün olacak sevgilim,
Bir gün bir parkta buluşacağız,
Erguvanların altında yürüyeceğiz yan yana,
Saçların rüzgârla dans ederken
Ben usulca tutacağım ellerini,
Sessiz bir şarkı söyleyecek rüzgâr ikimize,
Ve biz,
O an anlayacağız,
Tüm bekleyişler buna değerdi...

Bir gün olacak,
Bir masada oturacağız,
Sıcak çayın buharında yansıyacak gözlerin,
Ben bakarken sana,
Zaman utanacak akmaya,
Saatler, dakikalar, hepsi bize boyun eğecek...

Bir gün olacak,
Yağmur yağacak şehrin üzerine,
Seninle ıslanacağız bile isteye,
Kimse görmeyecek ikimizi,
Çünkü dünya küçülecek o an,
Sadece biz kalacağız içinde,
Ve biz ıslanırken,
Kalplerimiz yanacak aynı ateşte...

Bir gün olacak sevgilim,
Ne mesafeler olacak aramızda

Ne de sessiz geceler,
Bir gün bu bekleyiş bitecek,
Ve biz,
Birbirimizin gözlerinde kaybolacağız,
Tıpkı düşlerimizde kaybolduğumuz gibi...

Saat 23:59...
Gecenin en koyu anı,
Ama ben biliyorum,
Karanlığın en siyahı,
Sabahın en yakın olduğu andır...
Ve sabah doğacak,
Seninle doğacak,
Güneş senin gözlerinden doğacak sevgilim,
Ben o sabaha inatla, inançla yürüyorum...

Bugün perşembe,
Yarın cuma,
Sonraki günler belki çok uzak,
Ama biliyorum,
Bir gün takvimler susacak,
Saatler duracak,
Ve biz konuşacağız sadece,
İki kalp, tek nefes,
Aynı gökyüzünün altında...

O gün gelene kadar,
Ben buradayım sevgilim,
Düşlerimde seni,
Kalbimde umudu,
Gözlerimde hiç sönmeyen o ışığı taşıyarak...

Sabit Süreyya Sirer

Saatler Boyunca Başka Saatleri Beklerken

I. Kuyu

Bir kuyunun içinde gibi zaman.
Ne kadar eğilirsem,
kendi yüzümden başka bir şey görmüyorum suda.
Kendi yüzüm,
kendi bekleyişim,
kendi derinliğim...
Bir kuyunun sesi kadar derin suskunluk var içimde.
Her yankı, benden çıkıyor;
bana dönüyor,
beni vuruyor.
Saatler,
yavaş yavaş örülen bir duvar gibi kapanıyor etrafımda.
Ben,
daha geniş bir gökyüzü sanarken bekleyişi,
daha dar bir hücreye sıkışıyorum her saniyede.

Saatler boyunca bekliyorum.
Bir saatin ardında bir başka saati,
bir dakikanın içinde başka dakikaları,
bütün bir ömrün içinde saklı kalan o tek anı...
Beklemek,
bir kuyunun dibinde gökyüzü umudu taşıyan gözler gibi.
Ne kadar yukarı bakarsan bak,
gökyüzü hep bir parmak kadar.
Genişlemez.
Yaklaşmaz.
Ve sen,
o daracık maviye bütün hayalini sığdırmaya çalışırsın.

II. Gölgele

Odanın içinde dolaşüyor gölgeler.
Benim gölgem,
duvarın kenarına yaslanmış, bana bakıyor.
Sanki soruyor:
"Daha ne kadar bekleyeceksin?"
Bir gölgeye bile cevap veremiyorum artık.
Çünkü beklemek,
cevapları tüketen bir sessizliktir.
Soruların kabuk bağladığı,
kelimelerin kuruduğu bir susuzluk.

Gölgele,
kendi karanlıklarını taşıy bileklerime.
Birbirine eklenmiş saatler gibi uzuyor odanın içinde.
Her köşede bir başka zaman pusuda bekliyor.
Bir koltuğun altında dün,
bir masanın kenarında yarın,
ama hiçbir yerde bugün yok.
Bugün,

hep eksik bir cümle gibi yarım duruyor dudaklarımda.

III. Çark

Saatin çarklarını dinliyorum.
Bir makinenin soğuk dişlileri gibi dönüyorlar içimde.
Tık, tak...
Tık, tak...
O kadar düzenli ki bu ses,
hayatımın bütün düzensizliklerini yüzüme vuruyor.
Her ses,
zamanın sabrını,
benim sabırsızlığımı hatırlatıyor.
Ve ben fark ediyorum:
Beklemek, sabırsızların sabrıdır.
Hiç bitmeyen bir yorgunluk.
Hiç gelmeyen bir ferahlık.

Bazen saat,
bir dil gibi konuşuyor benimle.
Ama hep aynı cümleyi tekrarlıyor:
"Daha değil..."
"Henüz değil..."
"Biraz daha..."
Ve ben,
o üç kelimeyle ömrümü geçiriyorum.

IV. Kapan

Bir kapan kurmuş zaman,
ben içindeyim.
Ne kadar kırırdasam,
ipler daha çok dolanıyor bileklerime.
Bütün hareketlerim,
kendi tutsaklığımı büyütüyor.
Bir adım atıyorum,
o adım beni daha da derine çekiyor.
Bir söz söylüyorum,
o söz beni daha çok susturuyor.
Çünkü bekleyiş,
konuşukça çoğalan bir sessizliktir.
Sustukça büyüyen bir gürültü.

Ve biliyorum,
zamanın kapısında nöbet tutuyorum.
Ama kapının ardında ne var,
bilmiyorum.
Bir bahar mı saklı orada,
bir ölüm mü,
bir aşk mı,
bir hiçlik mi?
Kimse söylemiyor.

Saatler,
suskun bekçiler gibi duruyor önünde o kapının.
Ve ben,
onların gölgesinde bekleyen bir göçebe.

V. Çürüme

Beklemek çürür,
bilir misin?
Sabrın kabuğu çatlar,
içinden küflü zaman çıkar.
O koku doldurur odanı,
sana bile ağır gelir kendi bekleyişin.
Ve bir gün,
aynaya bakarsın:
Gözlerinde solmuş umutlar,
ellerinde kırık dakikalar.
O kadar çok beklemişsindir ki
artık hiçbir şey gelmese bile şaşırırmazsın.
Çünkü beklemenin sonu,
beklemenin kendisidir.
Bir varış yoktur burada.
Bir geliş yok.
Sadece ertelemeler,
sadece ötelenmiş anlar.

VI. Şarkı

İçimde bir şarkı var.
Adını bilmediğim,
sözlerini yarım hatırladığım bir şarkı.
Belki bir gün tamamlanacak,
belki hiç...
Ama tamamlanmayan her şarkı gibi
bu şarkı da bana yakışıyor.
Çünkü yarım kalmak,
bütün bekleyişlerin ortak yazgısıdır.
Ve ben,
yarımlarla dolu bir hayatta
tam bir sessizlik taşıyorum içimde.

VII. Sonrası

Bir gün,
bütün saatler sustuğunda
ben hâlâ bekliyor olacağım.
Çünkü beklemek,
bir zaman meselesi değil.
Bir varlık biçimi.
Bir kimlik.
Ben, bekleyenin adıyım.
Ben, bekleyişin sesi.

Ve ne kadar sussam da
kendi içimde çalan saatleri durduramıyorum.

Bir gün,
bütün ibreler kırıldığında
belki o zaman anlayacağım:
Beklemek, zamanın değil, insanın icadıydı.
Ve ben,
o icada tapmış bir köleydim.
Bütün saatler boyunca
başka saatleri bekleyerek
bir ömrü kaybettim.

Ama şimdi bile,
bütün bunları bilerek,
bir sonraki saatin kapısını çalıyorum.
Ve biliyorum:
Kimse açmayacak.

Sabit Süreyya Sirer

Sahnenin Kalbi

Perde aralanır, sessizlik yankılanır,
Bir ışık vurur, umutlar aydınlanır.
Seyirci bekler, nefesler tutulur,
Bir tek replik... akıldan kaybolur.

Eyvah deme! Uсталık doğar o anda,
Doğaçlama bir nehir, akar sahnede kanda.
Tirad değil belki, ama ruhun var orda,
Gerçek olan budur; sahneyle bağ kuranda.

Nice roller giydin, nice maskeler taktın,
Ama kuliste hep kendini aradın, baktın.
Bir seyirci yetmez, dünya dolusu ister,
Çünkü bu oyun, akılla delilikten besler.

Işıklar söner mi? Söner... sorun değil,
Gerçek ışık içindedir, sönmeyen bir dil.
Perde kapanır, alkış da diner bir gün,
Ama sahnen sensin - sonsuz bir oyun.

Sabit Süreyya Sirer

Satırdan Yükselen İnsan

Bir kitap açılır sessiz bir gecede,
Sözler usulca dökülür ruhun penceresine.
Bir harfle başlar değişim,
Bir cümleyle sarsılır eski benlik,
Her paragraf bir adım daha yaklaştırır
İnsanı kendine, içindeki bilgeye.

Dışarısı gürültülü, zaman hep aceleci,
Ama iç dünyada bir sükûnet hüküm sürer.
Sayfalarda kaybolmaz insan,
Tam tersine
Orada kendini bulur,
Bilinmeyen sorgular, bilinenle yetinmez.

Okumak bir kaçış değildir,
Bir varoluş biçimidir.
Kitaplar sadece bilgi taşımaz,
Bir bakış, bir umut, bir kıvılcım saklıdır
Her satırın ardında.

Bir yazarın kalbinden çıkan düşünce,
Başka birinin zihninde yıldız olur.
Bir çağın izleri,
Başka bir çağda yol gösterir.
Zihin büyür, ruh genişler,
Ve insan, kendi derinliğine şaşar.

Kimi zaman bir filozof fısıldar kulağına,
Kimi zaman bir şairin sessiz çılgılığı sarar sayfaları.
Bir düşünceyle kırılır zincirler,
Bir kelimeyle onarılır yaralar.

Bu yol uzun,
Ama her adımda yenilenen bir ben var.
Okudukça büyüyen,
Gördükçe daha çok merak eden,
Anladıkça daha çok öğrenmek isteyen
Bir insan.

Kendini geliştirmek bir sonuç değil,
Bitmeyen bir başlangıçtır aslında.
Ve her kitap,
Bu başlangıcın sonsuz bir durağıdır...

Sabit Süreyya Sirer

Satırlardan Yükselen İnsan

Bir kitap açılır sessiz bir gecede,
Sözler usulca dökülür ruhun penceresine.
Bir harfle başlar değişim,
Bir cümleyle sarsılır eski benlik,
Her paragraf bir adım daha yaklaştırır
İnsanı kendine, içindeki bilgeye.

Dışarısı gürültülü, zaman hep aceleci,
Ama iç dünyada bir sükûnet hüküm sürer.
Sayfalarda kaybolmaz insan,
Tam tersine
Orada kendini bulur,
Bilinmeyen sorgular, bilinenle yetinmez.

Okumak bir kaçış değildir,
Bir varoluş biçimidir.
Kitaplar sadece bilgi taşımaz,
Bir bakış, bir umut, bir kıvılcım saklıdır
Her satırın ardında.

Bir yazarın kalbinden çıkan düşünce,
Başka birinin zihninde yıldız olur.
Bir çağın izleri,
Başka bir çağda yol gösterir.
Zihin büyür, ruh genişler,
Ve insan, kendi derinliğine şaşar.

Kimi zaman bir filozof fısıldar kulağına,
Kimi zaman bir şairin sessiz çığlığı sarar sayfaları.
Bir düşünceyle kırılır zincirler,
Bir kelimeyle onarılır yaralar.

Bu yol uzun,
Ama her adımda yenilenen bir ben var.
Okudukça büyüyen,
Gördükçe daha çok merak eden,
Anladıkça daha çok öğrenmek isteyen
Bir insan.

Kendini geliştirmek bir sonuç değil,
Bitmeyen bir başlangıçtır aslında.
Ve her kitap,
Bu başlangıcın sonsuz bir durağıdır...

Sabit Süreyya Sirer

Satırlardan Yükselen İnsan.

Bir kitap açılır sessiz bir gecede,
Sözler usulca dökülür ruhun penceresine.
Bir harfle başlar değişim,
Bir cümleyle sarsılır eski benlik,
Her paragraf bir adım daha yaklaştırır
İnsanı kendine, içindeki bilgeye.

Dışarısı gürültülü, zaman hep aceleci,
Ama iç dünyada bir sükûnet hüküm sürer.
Sayfalarda kaybolmaz insan,
Tam tersine
Orada kendini bulur,
Bilinmeyen sorgular, bilinenle yetinmez.

Okumak bir kaçış değildir,
Bir varoluş biçimidir.
Kitaplar sadece bilgi taşımaz,
Bir bakış, bir umut, bir kıvılcım saklıdır
Her satırın ardında.

Bir yazarın kalbinden çıkan düşünce,
Başka birinin zihninde yıldız olur.
Bir çağın izleri,
Başka bir çağda yol gösterir.
Zihin büyür, ruh genişler,
Ve insan, kendi derinliğine şaşar.

Kimi zaman bir filozof fısıldar kulağına,
Kimi zaman bir şairin sessiz çığlığı sarar sayfaları.
Bir düşünceyle kırılır zincirler,
Bir kelimeyle onarılır yaralar.

Bu yol uzun,
Ama her adımda yenilenen bir ben var.
Okudukça büyüyen,
Gördükçe daha çok merak eden,
Anladıkça daha çok öğrenmek isteyen
Bir insan.

Kendini geliştirmek bir sonuç değil,
Bitmeyen bir başlangıçtır aslında.
Ve her kitap,
Bu başlangıcın sonsuz bir durağıdır...

Sabit Süreyya Sirer

Savaşçı Ruhun Destanı

Özgürdü yurdumun sonsuz dağları,
Bir çocuk gibi uykusuz, bir ana gibi uyanık.
Gökleri yarıp geçen kartallar gibiydi halkımın sesi,
Ve ben - ey sevda! - yüreğimi bu sese bağladım.

Kalbimin en derin yerinde bir sancı vardı,
Ne aşkla söner, ne silahla...
Çünkü ben sevdim bu toprağı
Ve sevdam, zırhımdan keskin, süngümden sertti.

Bir sancı gibi büyüdü içimde savaşçı ruhum,
Ne yere düşer, ne diz çökerdi.
Bir damla kan düştü toprağa -
Ve o damlada büyüdü binlerce umut fidanı.

Kardeşimin gözlerinde açan çiçekle baktım hayata,
Düşmanımın çocuklarında da aynı çiçek vardı.
Anladım ki mesele, kanı kanla almak değil,
Bir damla sevgiyi deryaya çevirmektir mesele.

Hey gökleri delen dağlar,
Hey rüzgâr gibi esen yurt toprakları!
Biz yürüdük ateşin içinden
Ama elimiz yine merhametle uzandı insana.

Çünkü savaş sadece kurşunla olmaz,
Bazen bir kelime, bir bakış, bir dokunuş
Daha çok parçalar zırhı,
Ve sevgi, baruttan daha derin bir iz bırakır.

Ey kanla sulanmış kırmızı toprak,
Sen ki her adımda geçmişi fısıldarsın bana,
Bilir misin, her damla gözyaşı
Bir gün barışın nehirlerine karışır.

Ben yürüdüm çamurun, ateşin, kinin içinden
Ama içimde hep sevdanın yanan meşalesi vardı.
Savaştım çünkü sevdim,
Ve sevdim çünkü inanmak gerekiyordu bir şeye.

İnandım...
Bu gök kubbenin altında insana,
Bu taşın, bu toprağın hatırasına...
İnandım, çünkü yıkmak kolaydı
Ama yeniden kurmak gerekiyordu bir dünyayı.

Şimdi bak,
Çocuklar oynuyor en sert savaşların geçtiği sokaklarda.
Toprağın altında yatanlar sessiz,
Ama onların düşleri çiçek gibi açıyor gökyüzünde.

Biliyorum, ruhum yorulmaz, yorulamaz.

Çünkü onların duası ile beslenir damarlarım.
Her sabah doğan güneş gibi
Yeniden doğarım, yeniden yürürüm yollara.

Ey sevgili yurt!
Sana olan sevdam ne kurşunla eksilir, ne ölümle.
Çünkü senin için dökülen her damla kan,
Bir intikam değil - bir hatıradır, bir yemindir, bir umuttur.

Ve ben o umudun nöbetçisiyim:
Kılıcım kalemim, siperim sevgim,
Ve ne düşman silahı ne kinli söz
Söndüremez içimdeki aydınlığı.

Sabit Süreyya Sirer

Sen ve Ben

Yeni doğmuş bebeğin masumluluğu var aşkımızın saf duygularında
Sonsuz olmak isterdim seninle
El ele, yürek yüreğe yalnızca sen ve ben
Mutlu yıllara emin adımlarla yürümek isterdim,
İnat edercesine tüm kötülere meydan okurduk,
Ne kadar mücadele edersek o kadar da mutlu olurduk...

09 Mart 1995 Pazartesi 22:30

Sabit Süreyya Sirer

Seni Seviyorum

Yılların ağırlığı çökmüş omuzlarıma
Anlatamadığım dertlerimle baş başayım
Seni seviyorum diyorum bozuk plak gibi saatlerce
Evet...
Bunu sana defalarca haykırıyorum,
Meğer hayat ne kadar da güzelmiş diyorum
İnan hiç farkında olmamışım
Neden? Diye sormuyorum;
Sadece seni seviyorum diyorum...

10 Ocak 1995 Salı 19:05

Sabit Süreyya Sirer

Senin için

Duyulan sevgi
Hissedilen mutluluk
Artık olmayan yalnızlığım
Ve en önemlisi sen...
İşte hayatıma yön veren duygular
Sel sel oluyor içimde
Çağlıyor yankılanıyor adeta
Uçsuz bucaksız çöllerde
Fırtınalar kopuyor sanki yüreğimde
Haykırıslara dönüşen çığlıklarım
Her şeyi sustururcasına sürerken
Sen aklıma geliyorsun birden
İşte o an Dünya duruyor sanki
Kendimi kaptırıyorum güneşi bile kısılandıran güzelliğin karşısında
Mutlu oluyorum,
Güven duyuyorum temiz duygularına
Yaşamımın ayrılmaz parçası olan varlığını vurguluyorum.
Seni canım seni çok ama çok özleyorum...

15.06.1997 – 03:31

Sabit Süreyya Sirer

Senin İzinde

Gözlerin ufka bakan bir deniz,
Dalga dalga umutla dolu,
Bir milletin yüreğinde yanan ateş,
Senin adınla tutuştu ulu.

Dağlar gibi dimdik duruşun,
Rüzgârda bile eğilmeyen başın,
Bize özgürlüğü armağan eden,
Koca yürekli komutan, Ata'm.

Her adımında cesaret vardı,
Her sözünde bir ışık, bir yol,
Sen yürüdün biz izinden,
Karanlık geceleri gündüz kıldın.

Şimdi biz, senin izinde,
Yüreğimizde taşıyoruz seni,
Cumhuriyetin sonsuz nefesiyle,
Sana minnetle, sevgiyle, ebediyen...

Sabit Süreyya Sirer

Senle Geçen Zaman

Bir zamanlar yokluğunla dolan kalbim,
Şimdi senin varlığınla taşmakta...
Yıldızlar bile sönük kalır gülüşünün yanında,
Gecem, gündüzüm seninle bir başka.

Dokunuşunla başlar her sabah,
Şesinde bulurum huzurun en saf halini.
İçimi ısıtan bir gülümseyişin var ya,
İşte o, tüm fırtınaları dindiren yeminim gibi.

Sen geldin, yalnızlık çekip gitti.
Gönlümde açtı rengârenk baharlar.
Artık her şeyde sen varsın
Bir bakışınla çoğalan umutlar.

Göz göze geldiğimiz her an,
Zaman duruyor sanki yeniden.
Sana bakarken geçmiş değil,
Gelecek büyüyor içimde sevinçle, sessizce.

Sen...
Sadece bir "sen" değil,
Benim her halimle tam olduğum yer,
Kalbimin yuvası, dualarımın cevabı.

Seni hâlâ,
Ve her geçen gün biraz daha
Özlüyor, seviyor,
Ve hep kalbimde taşıyorum...

Sabit Süreyya Sirer

Sensizliğimin Şafağında

Ümidim okyanuslara gömüldü
Alacakaranlığında seherin
Fırtınaların rehaveti sona erdi
Gönlüm isyanlarda artık
Deli boranlar esiyor
Sensizliğimin şafağında
O kadar zor ki birtanem seni sensiz yaşamak
Ölümlerle özdeş
Anlatımı güç, mana bulamıyorum
Acı doluyum birtanem...
Kalbim bu acıya dayanır mı bilmem,
İsyan etmek istiyorum;
Edemiyorum.
Teselli istemiyorum birtanem
Yalnızca seni seviyor ve istiyorum...

19 Mart 1995 12:00

Sabit Süreyya Sirer

Sensizliğin Harflerinde

Seni sana sordum,
yalın gecelerin en sessiz yerinde.
Telaş ve şüphe oturdu karşıma,
ama ben,
kendi içimdeki karanlığı yakıp
ışık aradım.

Ürperdim, evet,
ama korku yalnızca
geçici bir gölgedir,
ben güneşi hep içimde taşıdım.

Yargıladım sensizliğin boyutlarını.
Ama artık biliyorum;
hiçbir yokluk
benden büyük değil,
hiçbir gece
beni sabaha varmaktan alıkoyamaz.

Her sessizlikte
kendi sesimi buldum,
her yarada
kendi gücümü.
Çünkü yokluğun öğretir insana
var olmanın değerini,
ve ben varım,
daha dimdik, daha canlı,
daha kendim olarak.

Bir şehrin sabahına benziyorum şimdi;
tükenmiş gecelerden çıkıp
kendi ışığını bulan bir sokak gibi.
Karanlık bittiğinde
gölgeler bile bana teşekkür edecek,
çünkü ben inandım,
çünkü ben direndim.

Ve biliyorum;
hayat,
kaybedenleri değil
yeniden başlayanları sever.
Ben yeniden başlıyorum,
hem de senden kalan eksiklerle değil,
kendimden taşan fazlalıklarla.

Şimdi yol önümde,
rüzgâr arkamda,
ve adını anmasam da
gelecek beni çağırıyor.
Sensizlik bir durak,
ama ben yolcuyum,
gidecek çok yerim var.

Ve bil ki,
güneş bende doğuyor artık.

Sabit Süreyya Sirer

Serzeniş

Bomboş bir yaşıamdı şanki..
Çaresizliğimin yalnızlığa dönüşen dakikaları,
saniyelerle ölçülen saatlerin sonu gelmez,
hep devam eder yılmadan, ömrünü harcar
ölesiye yıpranmış yüreğiyle.
Kaybedilen umutların çılgılığı derinlerden gelirken,
sesini kaybeden bir tenorun isyanına eş bezginliğim..
Kararsız isyanların yorgunluğu,
yüreğimi sarsarken
yine yalnızlığıma, yine sensizliğime gömüldü kaderim...

22 Aġustos 1997

Sabit Süreyya Sirer

Sesimin yankıları

Sesimin yankıları gecenin derinliklerinde,
Ansızın kulağındaysa eğer, neden diye sorma...
İnanmalı, inanmalısın gerçeklerin doğruluğuna,
Yalnızca paylaşılanlar aşar engelleri korkusuzca.

Bir zamanlar gökyüzü maviydi burada,
Rüzgâr özgür eserdi dağlar arasında.
Şimdi ise sis var, yüreklerde buz,
Sokak lambaları gibi solgun umutlar uzakta...

Konuşmak zor, çünkü dinleyen az,
Güvenmek zor, çünkü yaralayan çok.
Bir yandan çocuklar büyüyor gözlerimizin önünde,
Bir yandan hayaller küçülüyor içimizde...

Bu ülke bizimdi, hâlâ da bizim,
Ama bir şeyler eksildi içten içe.
Ya vicdanlar sustu ya da korkular büyüdü,
Kimse duymuyor artık, ne ağlayanları ne gülteni.

Ben sadece huzur istiyorum,
Bir sabah uyanıp içimin sessiz olmasını...
Ne başkasının acısını duymadan geçmek,
Ne de kendi acımı bağırarak anlatmak zorunda kalmak...

Gözüm uzaklara kayıyor,
Yeni bir başlangıcın hayaliyle...
Ailemle birlikte, başka bir ülkede belki,
Gözlerimizi kapatıp yeniden açtığımız bir yer...

Ama biliyorum, vatan sadece bir toprak değil,
Bir çocukluk, bir geçmiş, bir iz...
O yüzden bu kararsızlık, bu içe gömülme hali,
Gitmek isteğiyle kalmak zorunluluğu arasında bir çizgi...

Sesimin yankıları geceye karışsa da,
Bir gün sabaha çıkacak bu sessizlik de...
Ve kim bilir, belki yine inanacağım,
İnsanların iyiliğine, güneşin doğacağına...

26.05.2025 - Bursa

Sabit Süreyya Sirer

Sessiz Bir Gidişin İçinde

Düşüncelerim bu devirden,
bu şehirden,
bu boğucu betonun arasına sıkışmış insandan çok uzakta.
Bir dağın yamacında unutulmuş bir taş köyde belki,
bir çocuk gülüşünün yankısı kadar uzak.
Bir akşamüstü rüzgârında sararan yaprak gibi,
sessiz, habersiz, ama kendinden emin bir gidişin izinde.

Ne zamandır saatlerin sesi içimi ürkütüyor,
gecenin ortasında bile alışveriş merkezleri var rüyamda,
bir banka reklamı gibi konuşuyor insanlar,
her cümlelerinde bir kampanya gizli.
Sevgi bile taksit taksit artık -
"12 ay vade farksız", diyor gözleri.
Ben oysa,
kederin bile nakitini özlüyorum.

Ben buraya ait değilim,
ne bu caddeye, ne bu dijital gürültüye.
Aklım bir mektup gibi kalmış postanede,
alıcı bilinmiyor.
Bir tren garında sarhoş adamın cebinde ezilmiş hayallerim,
bir kadın camdan dışarı bakıyor,
ve ben onun iç çekişinde duyuyorum kendi kalbimin ritmini.

Eskiden her şey bir tütün dumanı kadar ağır ve gerçektir,
şimdi her şey ışık hızıyla geçiyor gözümün önünden.
Ağaçları özlüyorum - sadece gölge olsun diye değil,
birinin altında saatlerce susmak için.
Bir dalga sesi olsun istiyorum
hiç kimsenin yorum yapmadığı.

Ve aşk...
Aşk artık tanımadığımdır.
Bir bakışta başlar ve biter,
ekran kararır başka bir hikâyeye geçilirken.
Ben oysa,
bir şiirin ortasında unutulmak istiyorum,
adımı bile sormasınlar.

Gidiyorum...
Ama ayaklarım değil giden,
zihnim, ruhum, belleğim.
Kök saldığımdan değil,
kırıldığıım her yerden filizleniyorum.
Bir çınar gibi değil belki,
ama inatçı bir sarmaşık gibi,
duvarları aşmaya niyetli.

Aklım,
bu devirden değil artık —
ne zamandan olduğunu ben de bilmiyorum.

Ama biliyorum:
bir yer var,
henüz kirlenmemiş bir anlamın saklandığı.
Belki bir şiirin içinde,
belki sadece seninle susabileceğim bir andır o.
Ve ben oraya gidiyorum.

Sabit Süreyya Sirer

Sessizliğin haritası

Gözlerinle başladım
dünyanın etrafını çizmeye.
Bir ışık vardı
her köşesi suskun bir haritada
ve ben o ışığın kıyısında
kendimi arıyordum -
bir zamanlar insandım, şimdi iz.

Kalabalıklar geçip gidiyor içimden,
bir çöl gibi -
boş, suskun,
ama her ayak sesi bir yankı,
her yankı
kirli bir hatıra gibi
duvarlara çarpıyor.

Ben bazen bir kuyu
bazen kuyuya taş atan çocuğum.
Bakıyorum:
gökyüzü kırıkmış
ellerimde.

İnsanlar geçiyor,
omuzlarında taş gibi
yorgunluklar...
Kimi sevdaya tutunmuş
kimi yalnızlığa.
Hepsi biraz eksik,
hepsi biraz ucube bir masalın içinde
kendine yer arıyor.

Zayıf omuzlarla
taşınmaz bu kadar kırgınlık.
Ama taşıyorlar işte -
bir umut taşı gibi
yaşamın çatlamış avuçlarında.

Yürüdüm.
Adımlarım benden habersizdi,
kararsız,
belki de kasıtlı -
bir karanlığa doğru sürüklerken beni
tek bir ışığı aradım:
kendimi.

Ama kendim
bir çığlık kadar uzakta
ve bir fısıltı kadar sessizdim.
Kimse duymadı.
Kimse "ben buradayım" demedi
benim yerime.

Gelecek mi?
Kimin umrunda.
Biz geçmişin enkazından
yeni bir umut kuranlardanız.

Sessizce.
Belki gülümseyerek.
Belki de
bir çığlığı içimize saklayarak.

Ve sonra,
bir yelken açıldı içimde -
bilinmeze değil
bildiğim her acıya karşı.

Rüzgâr,
senin sesine benziyordu.
Ve ben,
yine de
kendimi o rüzgâra bıraktım.
Çünkü bazen
tek umut
hiç konuşmayan bir sessizliğin
bizi anlayacak kadar susmasıdır.

Sabit Süreyya Sirer

Sessizliğin Haritasında

Aydınlık gözlerin çevrelediği bir dünya bu,
Belki bir çocuk gülüşünün yankısıdır hâlâ,
belki bir pencere perdesinin ardına sinmiş
unutulmuş bir hatıradır.

Yaşıyorum - evet, adını bilmediğim bir sınırın içinde,
çizilmemiş bir haritanın ortasında,
ne doğuya ne batıya ait bir ülkede.

Kalabalıklar geçiyor önümden,
her biri bir öykü taşıyor sırtında
ama hiçbiri bana ait değil.
İçimde büyüyen sessizliğin çölünde
yankılanan seslerin bıraktığı kirli izler var hâlâ,
bir duvarın çatlağında unutulmuş çocukluk gibi
veya bir mezar taşına dokunan rüzgâr kadar kırılgan.

Yaşamım - detaylı bir yalnızlık,
bir ucubenin bile giyemeyeceği kadar dar bir elbise.
İnsanlar...
zayıf, tutunamayan,
yine de göğüslemeye çalışan bir şeyleri
kendilerinden habersiz.

Ve ben...
kararsız adımların götürdüğü bir karanlığa bakıyorum,
her dönüşte biraz daha büyüyen bir geceye.
Her sokak köşesi bir başka ihtimal,
her nefes, belki de sonrasızlığa atılmış bir çılgılık.
Ve umut - ah umut -
yine aynı benle yola çıkan,
aynı benle küsen,
yine aynı benle barışan sessiz bir yelken.

Bir sabah uyanıyorum,
dünyayı yeniden kurmak ister gibi
bir parça ışığı alıyorum ellerime.
Bir akşam, karanlığın en derin yerinde
bir çocuğun gözlerindeki şaşkınlığı hatırlıyorum.
Her şey bir döngü aslında:
yanılgılar, düşler, yaralar,
ve hepsinin altında yatan çıplak bir gerçek
ben hâlâ buradayım.
Sessizim.
Ama yürüyorum.

Çünkü yaşamak, bazen sadece
bir boşluğun içinden geçip gitmektir.
Ve umut, belki de
yürüdüğünü fark etmediğin bir yoldur...

Sabit Süreyya Sirer

Sevgi Sancıları

Arıyorum seni yıkılıp gitmiş olan benliklerde arıyorum,
Sevgimizi acımasız kalplerde arıyorum,
Geçmiş yazdığım günlüklerde arıyorum senle geçen günleri.
Bir ince hayal kemirecek bakışlarını,
Gülüşlerine saplanacak sızılar,
Sana bakan gözlerimi arayacaksın, çaresizliğimi düşünüp titreyeceksin.
Dünya bensiz çok acı anlayacaksın,
Seni hala beklediğimi düşünerek;
Sevinçle ismimi haykırıp aramaya koyulacaksın.
Ne yazık ki beni bulamayacaksın.
Düşlerinde olacağım her gece,
Anılarından silemediğin gibi;
Kalbinden de çıkaramayacaksın.
Buruk bir hüznün çökecek içine,
Ama hiçbir şeyi unutamayacaksın.
Sevgi sancıları;
Akşamın son bulan ufkunda güneş damla damla erirken,
Hayatta lakayt kalan ruhumla;
Sana yalnız iki kelime söylüyorum;
"Beni unutma"...!

Sabit Süreyya Sirer

Sevgiliye

Sen gökyüzünden olanca ihtişamınla
bir yağmur damlası gibi yağarken,
ben yokolan benliğimle başbaşa
sensizliğin içinde seni arıyorum.
Sen ki bir sevgi parçası
kırılan kalbimi onaran,
içimde hasret rüzgarları estiren,
o sevdalı ve derin gözlerinle yeniden
Sevebilir misin, sevdirebilir misin yine derinden...

Sabit Süreyya Sirer

Sivas'a hasret, Babama hasret

Sabit Süreyya Sirer düşer yola,
Anadolu'nun bağına, Sivas'a doğru,
Her adımda bir türkü, bir hüznün,
İlmek ilmek işler özlemi yüreğine.

Sivas'ın sert havası vurur yüzüne,
Ama bu rüzgar değil, hasrettir eser,
Çocukluğumun sokakları, taş evler,
İçimde büyür, yankı bulur her köşede.

Yukarı Tekke'de babam yatıyor artık,
17 Kasım, gece yarısı,
O an dünya durdu benim için,
Veda ettim ona, gözlerim yaşlı.

Kangal köpeklerinin sesi uzaktan gelir,
Divriği'nin taşları tarih gibi konuşur,
Kızılırmak akar, sabırla yontar toprağı,
Ve Sirer'in kalbi ilmek ilmek Sivas'a dolanır.

Anadolu'nun her köşesi bir hatıra,
Bir hasret türküsü sarar dört bir yanı,
Bozkırda açan her çiçek, her diken,
İlmek ilmek işler Sabit Süreyya'nın şiirine.

Sivas'ın yolları uzun, taşlı,
Ama her adımda bir sevda gizli,
Gözlerim babamın ebedi istirahatgahına döner,
Yüreğimle sararım Sivas'ın bağına, sessizce.

Dağların göğsünde yankılanır sesi,
Her mısrada bir özlem, bir sevda,
Babamla buluşur hasretin derin yankısı,
İlmek ilmek örür vuslatın hayalini, sabırla.

Sivas'ın yollarında yürürken usulca,
Bir selam çakarım babama, Yukarı Tekke'ye,
Her taş, her ağaç, her köşe bilir,
Sabit Süreyya ve babam, ilmek ilmek burada dirilir.

Sabit Süreyya Sirer

Sivas'ın türküsü

Sivas, sabahları sisle uyanır,
Dağlar başında beyaz bir hüzün,
Yollarında esen rüzgar serttir,
Ama yüreklerde sınımsız bir düğün.

Kış soğuktur, kar diz boyu iner,
Ama seveda, dağ gibi büyür içerde,
Yiğitlerin adıdır burada onur,
Her sokakta mertlikle çarpar yürekler.

Sivas'ın türküsü kulaktan kalbe akar,
Kangal köpekleri bekler sadakatle,
Çarşısında tarih kokan hanlar,
Her köşesinde başka bir hayat saklar.

Çam ormanlarının serinliği vurur yüzüne,
Kızılırmak akarken kucaklar memleketi,
Sivas'ın insanı sert gibi görünse de,
Gözlerinde saklıdır sevginin en derini.

Sivas, mavisıyla gökyüzü kadar derin,
Toprağıyla kadim, geçmişe eğilir,
Ne rüzgar savurur ne de zaman ezer,
Sivas, her daim ayakta dimdik bekler.

Sabit Süreyya Sirer

Sabit Süreyya Sirer

Sivas'ın yüreği

Havası sert, dağlar kadar vakur,
Yüce gönüllü, merttir insanı,
Kış gelir, rüzgar deler bağrı,
Ama eğilmez başı, dik durur.

Bozkırın sessiz türküsü yankılanır,
Yiğitlik destanı Sivas'ta yazılır,
Taşına, toprağına düşen her adım,
Bir anı bırakır, hatıralarda kalır.

Hafik gölü serin serin nefes alır,
Divriği'nin taşında tarih dile gelir,
Her köşe, her sokak bir başka hikâye,
Sivas, yüreğinde nice sır taşır.

Yiğido'lar yola düştü mü bir kez,
Geri dönmez, sözü demir gibi keskin,
Sivas'ın insanı merttir, sözü haktır,
Bir kez güvenirsen, gönülden bağlanır.

Sivas, yiğitlerin otağı,
Duruğu sağlam, gönlü geniş,
Havası sert olsa da,
İnsanı sıcacık bir gülüş.

Sabit Süreyya Sirer

Sabit Süreyya Sirer

Sivas'a Sevdam ve Babam

Sivas'a Sevdam ve Babam

Soğuk kış günlerini seviyorum,
Dağların beyaz örtüsünü,
Tipinin savurduğu türküleri,
Sobanın başında ısınan elleri,
Çatlayan dudaklardaki sabrı...
Seviyorum seni Sivas!

Kuru, katıksız yazını seviyorum,
Kızgın güneşin altında sararan ekinleri,
Köy yollarında yankılanan çocuk seslerini,
Göge sevdalı kırlangıçların müjdesini,
Ve dağlara uzanan yorgun patikaları...
Seviyorum seni Sivas!

Ilık ilkbaharını seviyorum,
Kar sularıya coşan derelerini,
Mor menekşelerini, sarı çiğdemlerini,
Toprağın bereket kokan uyanışını,
Yeşilin en saf halini...
Seviyorum seni Sivas!

Sürgün sonbaharını seviyorum,
Kızıl yaprakların yavaşça savruluşunu,
Bir annenin gurbete uğurladığı evladın gözyaşını,
Hüzün kokan rüzgarlarını,
Sessiz köy odalarında tüten soba dumanını...
Seviyorum seni Sivas!

Ey Sivas!
Senin taşında tarih var,
Gökmedrese'nin kubbesinde dua,
Divriği'nin kapısında sabır...
Sen ki Anadolu'nun kalbisin,
Türkünün, destanın, sazın yurdusun!

Ve bil ki;
Senin yollarından Pir Sultan geçti,
Senin dağlarında Aşık Veysel'in nefesi esti,
Her telinde bir gurbet, bir sevda yankılandı.

Ama ey Sivas, benim için bir anlamın daha var...
Senin kucağında bir mezar var,
Yukarı Tekke'nin sessizliğinde bir adım var...
Orada babam yatıyor,
Rahmet kokan toprağında, gökyüzüne yakın...

Her gelişimde rüzgar kulağıma fısıldar:
"Hoş geldin evlat..." der sanki,
Toprakta bir huzur, gökyüzünde bir nur,
Baban orada ebedi uykusunda,

Senin her adımıını dua gibi dinler.

Yukarı Tekke'de kuşlar babamın omuzuna konar,
Rüzgar onun mezarında ninni söyler,
Ben diz çökerim taşına,
Elimi toprağına sürerim,
Ve bilirim ki:
Babam bu şehrin ruhuna karıştı artık,
Sivas'ın her türküsünde, her duasında var.

Ey Sivas!
Sen benim sevdam, babamın huzurusun,
Senin dağlarında hatırası var,
Senin göğünde babamın duası var.

Ve ben;
Soğuşunla, sıcığıyla,
Hasretinle, sevdanla,
Babama verdiğı huzurla,
Seni daha çok seviyorum Sivas!

Sabit Süreyya Sirer

Sivaslı'nın Gnl Geniş.

Bozkırda bir yel eser, adı Sivas'tır,
Gnl dağlar kadar engin, özü saf, paktır.
Aşık Veysel alar sağı, toprak dile gelir,
Her telde bir sevda yanar, yürek ata biner.

Kangal'ın bakışı yiğit, duruşu destandır,
Sürüye bekçi değil, vatana andandır.
Gecede uluyan ses, özgürlüğün nişanı,
Asaletin simgesidir, bozkırın harmanı.

Tarih akar Divriği'de taşta nakış gibi,
Selçuklu'dan iz kalmış her kubbe, her gibi.
Medreseler susmaz, ilimle yoğrulur söz,
Yiğit doğar bu toprakta, eğilmez hiçbir z.

Sivaslı'nın yüreği hem dost hem de mert olur,
Dşene el uzatır, zalime sert olur.
Sazını omza alır, derdini türkü yapar,
Aşık olur bir kere, ömür boyu yanar.

Karlar altında umut var, güneş doğar Erzincan'dan,
Kızılırmak coşar gider, geçer dağdan, oavadan.
Toprağında şehit yatar, duası dağ gibidir,
Yiğitlik bir soy değil, Sivas'ta bir gibidir.

Sivaslılar Günü geldi, toy kurulsun, saz çalsın,
Diller Veysel söylesin, gönüller hep hal alsın.
Birlik olsun, dirlik olsun, dostluk dolsun her yana,
Selam olsun Sivas'a, yüce dağın arslanına!

Sabit Süreyya Sirer

Sivas'ta Sevda

Karacağız soğuklarında,
İçimi ısıtan sevdanı seviyorum.
Nisan yağmurları yağarken,
Saçlarımdan süzülen,
Gözlerime düşen sonsuz sevgini seviyorum.
Soğuk kış günlerini
Sevda gibi kuru katıksız yazını,
Ilık ilkbaharını,
Sürgün sonbaharını,
Seviyorum seni Sivas.
Şeni sen olduğun için değil,
İçinde ailem olduğu için seviyorum seni Sivas.
Senli sevdalara seni senle yaşamaya,
Buz buğusu tutkuları sarmaya devam ediyorum sensiz...

14 Mart 2000 Salı

Sabit Süreyya Sirer

Sonbahar ve Ben

I. Gençlik

Bir zamanlar bahar kokardı bütün caddeler,
gözlerimde yeşeren ağaçlar,
ellerimde açan çiçekler vardı.
Koşardım hayata,
düşlerimden yapılmış ince bir köprüde
düşmekten korkmadan.

Bir kadının gülüşüyle başlardı günlerim,
bir bakışla dolardı kadehim.
Hangi sokakta yürüdüysen
arkamda bıraktığım izler
hep aşkın ayak sesleriydi.
Ve inanırdım:
Gençlik, bitmeyecek bir şarkı,
ölmeyecek bir rüzgârdı.

Oysa ne çabuk değişti takvim,
yapraklar birer birer düştü dallardan,
ve ben,
fark etmeden bir sonbahara sığıdım
bütün ömrümle.

II. Sonbahar

Sonbahar...
Bende hep hüznü çağırıştırır.
Sarı yaprakların sessizliği,
yağmurun ince sızısı
ve içimde ağır ağır büyüyen boşluk.

Şimdi penceremde solgun ışıklar,
odamda yorgun eşyalar var.
Gözlerimde bir zamanların puslu aynası,
ellerimde yılların yükü.

Hangi rüzgâr savurdu bizi buralara?
Hangi masal yarım kaldı?
Bilmiyorum...
Bildiğim tek şey,
baharların dönmeyeceği,
gençliğin artık bir fotoğraf kadar sessiz olduğu.

Ve ben,
ömrümün son çeyreğinde
gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum,
ama yıldızlar bile eskisi kadar yakın değil artık.

III. Hesaplaşma

Şimdi anlıyorum:

Hayat, kırık bir aynaymış meğer,
her parçasında başka bir ben.
Bir zamanlar aşkı kutsal sanan ben,
şimdi hüznü bile bir nimet gibi sarıyorum içime.

Sonbahar,
bir vedanın en sessiz hâli gibi duruyor karşımda.
Ben bir bankta oturmuş,
düşlerimden arta kalanları izliyorum.
Bir yaprak düşüyor önüme,
alıp öpüyorum,
çünkü onda da bir zamanlar ben vardım.

Bir defter açıyorum,
sayfaları sararmış.
İlk sayfasına yazıyorum büyük harflerle:
"Sevdim seni,
hem de ölesiye..."

Ama kimse duymuyor artık,
çünkü sesim,
yıllar önce sustu o ilkbahar akşamında.

Ve şimdi,
sonbahar rüzgârı yüzümü okşarken,
biliyorum:
Bu hayat, bir tren yolculuğu gibiydi,
ben en güzel manzaraları
pencereden bakarken kaçırdım.

Sabit Süreyya Sirer

Susuyorum

Susuyorum...
Kelimeler doğmasın diye,
Çünkü biliyorum,
Her kelime bir yara açacak içimde.
Ve her yara, yeni bir şiire dönüşecek sonunda...

Her sessizlik biraz daha büyüyor,
Bir çığ gibi yuvarlanıyor gecenin koynunda.
Kim bilir kaç sır taşıyor bu suskunluk?
Kaç hayalin gölgesi saklı bir nefeste?

Belki de en güzel cümleler,
Hiç kurulmamış olanlar...
Belki de en doğru sözler,
Hiç dudaklara değmeyenler.
Çünkü söylenince eksiliyor,
Çünkü söylenince inceliyor anlamı her şeyin.

Bir bakışta doğuyor içimde binlerce kelime,
Bir bakışta gömüyorum hepsini toprağa.
Çünkü bazı bakışlar vardır,
Bir ömrü harcar,
Bir ömrü mahveder,
Ama tek bir söze muhtaç etmez insanı.

Kimse bilmesin istiyorum!
Bilmesin ki bu yangın büyüsün içimde,
Bilmesin ki ben yanayım, ama sessiz,
Çünkü bazı yaralar açıklama istemez,
Bazı acılar sebep aramaz;
Onlar sadece kalır,
Kalır ve kanar,
Ve biz onlara şiir deriz yalnızca.

Bir şiir...
Kimi zaman geceye düşen bir yıldız,
Kimi zaman şehre inen bir yağmur,
Kimi zaman susuz bir çölün ortasında,
Bir yudum hayalin adı olur şiir.

Benim şiirim sensin belki de,
Gözlerinin kıyısında saklı bir sır,
Sesinin içinde uyuyan bir rüya...
Ellerinin değmediği,
Ama kalbime kazınmış bir dünya.

Ne kadar susarsam,
O kadar çoğalıyor içimde sözler.
Ne kadar konuşmazsam,
O kadar yaklaşıyor bana o sonsuz gerçek:
Bazı aşklar yaşanmaz,
Bazı aşklar sadece bekler,

Ve bekledikçe büyür,
Büyüdükçe öldürür insanı...

Ben bekliyorum...
Sana söyleyemediğim cümlelerin gölgesinde,
Adını anamadığım duaların içinde.
Bir gün gelir mi bilmem,
Bir gün dokunabilir mi ellerim sana?
Belki de bu şiir kadar uzak,
Belki de bu sessizlik kadar yakınsın bana.

Ama biliyorum...
Bir gün bu suskunluk da tükenir,
Bir gün bu kelimeler de taşar içimden,
Ve ben yine kaybederim seni,
Sana yazdığım her mısırda,
Sana anlattığım her satırda...

Çünkü şiir, hep kaybedenlerin dili,
Hep sevdası yarım kalanların kalemi.
Benim şiirim sensin,
Ama sen hiçbir zaman benim olmadın...
Benim olmadın...
Ve belki de bu yüzden
Hiçbir şiir tamamlanmadı bende.

Sabit Süreyya Sirer

Şehrin Karanlığında Işıklar

Şehir...
Bir suskun dev gibi uzanır ufka,
Çelik damarlarında hayat akar durmadan.
Her köşe bir hikâye, her pencere bir yalnızlık,
Ve her adımda yankılanır, unutulmuş bir çağrının sesi.

Işıklar yanar birer birer,
Karanlığın kucağında ürkek yıldızlar gibi.
Kimisi bir umudu büyütür soğuk bir camın ardında,
Kimisi bir vedayı anlatır, sararmış bir perdenin gerisinde.

Gökyüzü ağlar yavaşça,
Yağmur taneleri usulca iner taş kaldırımlara.
Sokak lambalarının altında dans eder her damla,
Kırık bir melodinin ritminde, sonsuz bir geceye.

Sessizlik...
Gürültünün en kalabalık olduğu yerde saklıdır aslında.
Bir çocuğun uyuyan yüzünde,
Bir kadının elinde titreyen sigarada,
Bir adamın gözünde birikmiş hatıralarda...

Şehir nefes alır, ağır ağır,
Sokağın köşesinde bir kedi ürperir yağmurdan,
Paslı bir banka yaslanmış adam,
Kendine değil, belki bir hayaline gülümser.

Karanlık bastıkça büyür,
Binalar daha da yalnız, yollar daha da uzun olur.
Işıklar göz kırpar uzaklarda - bir umut gibi,
Belki sabaha, belki hiç gelmeyecek birine.

Ve ben yürürüm bu şehrin damarlarında,
Islak kaldırımların serinliğinde ararım kendimi.
Yağmur ıslatır saçlarımı,
Karanlık örter adımlarımı,
Sessizlik sarar içimi...

Şehir konuşmaz.
O suskunluğuyla anlatır her şeyi:
Kayboluşu, hatırayı, özlemi,
Ve hep yarım kalan o cümleyi.

Belki bir gün,
Bu ışıkların altında yeniden bulurum seni.
Ya da yağmurun ardından doğan sabah,
Unutturur karanlığın içindeki beni.

Ama bu gece - evet, bu gece -
Şehirle baş başayım yine.
Karanlığın kalbinde ışık arar gözlerim,
Ve sessizliğin içinden yükselir yağmurun şarkısı

Sabit Süreyya Sirer

Tabu

Karanlıkları yırtan bir ıglık belirdi
Ansızın düşlerini düşüncelerin içinden,
Düşüncelere daldığım yoğun günlerimden biriydi
Kalbimin sesi duyulacak diye korktuğum,
Ama kimselere hissettirmeden de bağıra çağıra karşı koyduğum;
Hislerime yeniliyorum galiba.
İşte aynı anda acıyı ve sevinci yaşatan...
Ne? Ne büyük güç ki karşı konulamıyor.
Tanrım;
Hayatımda hiçbir ilki bir arada yaşamadım...
Bunları bana yaşatan güzel insana...

07.04.1998 - Şarkışla

Sabit Süreyya Sirer

Tanrıdan Hep Mutluluk Dilemiştim

Tanrıdan hep mutluluk dilemiştim,
ne para ne de pul...
Yalnızca
omuzlarımda gezinen gölgeleri silmek,
içimdeki susuz çöllere bir damla yağmur indirmek için...

Bir dilek tutmuştum,
çocukluğumun avuç içlerinde,
annemin dizlerine yaslanmış bir yaz öğlesinde;
orada hâlâ serinleyen bir göl var sanırdım,
ve ben hep o gölün kıyısında
sana benzeyen yüzler arardım.

Biliyor musun?
Mutluluk, bir başkasının ellerinde değil,
yine de hep başkalarının parmak uçlarında aradım.
Bir gülüşe gizlenmişti belki,
belki bir vedanın kanayan harflerinde...
Kim bilir?

Tanrıdan mutluluk isterken
bir şey unuttuğumu fark ettim yıllar sonra:
Mutluluk, Tanrı'nın bile
senin için yazmadığı bir şiir olabilir bazen.
Ve sen,
dudaklarının kıyısında kalmış bir dua ile
gökyüzüne bakarsın,
ama cevap yeryüzündedir;
bir kaldırım taşının çatlağında
sana inat açan bir ot kadar sessiz.

Ben derdimi dökmüştüm sadece...
Ama her sözüm,
bir ağacın gövdesinde saklı eski bir yara gibi
kanadı yıllarca.
Her sevinç denemesi,
çocukken yanlışlıkla kırdığım bir bilye kavanozu gibiydi;
renkleri döküldü hayatın üzerine,
ama hep eksik kaldı bütünlüğü.

Bir şarkının içindeydin bazen,
hangi melodiydi hatırlamıyorum.
Yarım kalmış bir notada gizlendim,
tam orada sustu dudaklarım.
Çünkü bilirsin,
mutluluğu en çok isteyenler,
şarkının en kederli nakaratını ezberler önce.

Tanrıdan hep mutluluk dilemiştim,
ama hayat bana
sükûnun bin tonunu öğretti;
yalnızlığın kaç farklı dilde ağladığını,

ve insanın kendine bile yabancı kalabileceğini...

Şimdi
ne paranın hükmü var içimde,
ne pulun albenisi...
Ben hâlâ o ilk duamın kıyısında oturuyorum,
ellerimde yalnızlık kokan bir kitap,
sayfaları çevirdikçe
hep aynı cümle çıkıyor karşıma:
"Tanrıdan mutluluk istemiştin,
o da sana şiiri verdi..."

Sabit Süreyya Sirer

Tek umut

Çünkü bazen
tek umut,
hiç konuşmayan bir sessizliğin
bizi anlayacak kadar susmasıdır.

Gürültüler arasında kaybolur insan,
binlerce kelimenin,
yüzlerce sesin ortasında
ruhu hep suskun kalır.
Kimse duyamaz içimizdeki kırıkları,
kimse göremez gözlerimizin
derinlerine sakladığımız fırtınayı.

Oysa sessizlik,
görünmez bir dost gibi
yanımıza oturur.
Ne soru sorar,
ne cevap bekler.
Sadece oradadır;
yorgun omuzlarımızı
bir bulut gibi sarar.

Bir bakarsın,
gözyaşların bile sessizliğin içinde
daha anlamlı akar.
Çünkü gözyaşını yargılamaz,
çünkü kalbini suçlamaz.
O sadece bekler;
seninle aynı anda susar,
seninle aynı anda derinleşir.

Bazen bir insanın yapamadığını
bir anlık sessizlik yapar.
Ne nasihat verir,
ne yol gösterir.
Ama içindeki karanlığı
bir parça aydınlığa çevirir.

Bir yıldız gibi parlar suskunluk,
gözle görünmez ama hissedilir.
Bir gece göğünün en uzak köşesinden
kalbine düşen
bir umut kıvılcımı gibidir.

Ve o anda anlarsın:
Sessizlik aslında yokluk değil,
varlığın en saf hâlidir.
Çünkü sessizlik
yalnızlığını paylaşan
tek dostundur.

Bazen tek umut odur:

Ne bir cümleye ihtiyaç duyar,
ne de açıklamaya.
O susarken
senin kalbin konuşur.
O dinler,
sen anlatırsın,
hiçbir kelimeye dökülmeden.

Ve işte o vakit,
hayatın bütün fırtınaları
bir anlığına diner.
Sessizliğin içinde bulursun kendini,
kırıklarını onaracak
görünmez bir güç gibi.

Çünkü bazen
tek umut,
hiç konuşmayan bir sessizliğin
bizi anlayacak kadar susmasıdır

Sabit Süreyya Sirer

Tengri'ye Yürüyen Umut

Bir sabah, doğunun solgun ışığında,
Göğün en yüksek katında uyanır umut.
Güneş, altın gibi süzülür Tengri'nin katından,
Ve bir ses yankılanır rüzgârın kanadında:
"İnsanoğlu, yürü... çaban kutsaldır."

Toprak sessizdir ilkin,
Ama her adımda dile gelir,
Her alın terinde can bulur taş,
Her emekte yeşerir kurumuş dal.
Tengri bakar gökten, susar ama duyar.

Bir çocuk doğar,
Yüreğinde bilinmez bir ateş,
Ellerinde boş ama gözlerinde çağlar var.
Umut olur bu ateş,
Ve çaba olur onu taşıyan el.

Tengri der ki:
"İnancı olan yorulmaz,
Çalışkan olan yolunu bulur.
Özveriyle yürüyen,
Göğün katlarına adını yazdırır."

Gölgesiz bir yoldur bu,
Ne herkes bilir, ne herkes dayanır.
Yol, dikenlidir;
Ama çalışmakla, emekle döşenir
Ve adımlarını tanır gök kubbe.

Yorgun düşer beden,
Ama ruh direnir,
Çünkü bilir:
Her ter damlası,
Tengri'ye sunulan sessiz bir duadır.

Yalnız kalırsın belki bazen,
Ama rüzgâr bile konuşur o an seninle.
"Yılma," der, "bu da geçer."
Ve ağaçlar eğilir selamlar gibi,
Tengri'nin rızasını taşıyanlara.

Özveri...
Kendini unutup
Bir başkası için güneş olmaktır.
Bir damla suyu paylaşmaktır çölde,
Gecenin ayazında
Bir avuç ateşi büyütmehtir sabırla.

Ve inanç...
Yalnızca kelimeler değildir,
Bir diriliştir içten içe.

Tengri'nin sessiz hükmüne güvenmektir,
Görmediğinle yol bulmaktır.

Bir kartal süzülür gökte,
Kanatları yeryüzünü tarar.
O da bilir,
Umutsuz kanat çırpılmaz.
Ve Tengri,
En çok düşe kalka yürüyene bakar.

Emekle yoğrulmuş eller,
Dua gibidir göğe doğru uzandığında.
Çünkü çaba,
Yalnız dünyaya değil,
Göğe de iz bırakır.

Ve sen,
Bu yolda yavaş ama kararlı yürürsün.
Ayak izlerin çamurda silinse de,
Tengri katında kalır izlerin.

Her sabah yeniden başlarsın,
Her gün yeniden doğar içinde umut.
Çünkü bilirsin:
Kutsal olan yalnız varmak değil,
İnandığın yolda yorulmadan yürümektir.

Ve umut, Tengri'ye adanmış bir yaşamdır;
Sessizce, sabırla, şükürle ilerleyen...

Sabit Süreyya Sirer

Topraktan Vazgeçmeyen

Bir gün,
Ayazın ortasında üşüyen dallar,
Güneşi hatırlar...
Ve kökler,
Toprağın derinliklerinde dua eder
Yağmur için,
Baharı getiren rüzgâr için.

Bilir misin?
Vazgeçmeyen kökler,
Her kıştan sonra yeniden gül açar.
Her sabır,
Bir çiçeğe döner sonunda,
Her inat,
Bir renge...

Sen yeter ki
Toprağını terk etme,
Çünkü bahar,
Hep vazgeçmeyenlerin kapısında
Şarkı söyleyerek gelir.

Sabit Süreyya Sirer

Türük Bodun

Türük bodun, sözüm erti,
İlini sakın, elin tut.
Yer-Su kutsal, atalar izi,
Kutlu yurt, erinçli ot.

Kök Tengri yarlıkadı,
Yurt üçün küç bolsun.
Er yiğit, küçin ber,
Ulus yaşar, il tutsun.

Taş yarlıg, yazu kalır,
Türük ili erinç kılur.
Atam sözi unutulmaz,
İl sakınsa budun kalır.

Küçlü er, süngü tik,
Yad eli basmasın yer.
Kan içre kızıl ırmak,
Türk budun için erer.

Kurt ulur, boz yel eser,
At koşa, yaya yürür.
Yurt için ölmek kutlu,
Türk eren ança bilir.

Kutlug il, tigin orun,
Bilge kagan sözün tut.
Yalnız değil Türk bodun,
Kök Tengri yarlıkadut.

Dağ başında ateş yanar,
Erler anda toy kılur.
Vatan için baş verenler,
Kökde Tengriye ulur.

Atlı ordu sapa durur,
Ok yağar, yay eğilir.
İl için can adayan er,
Adı sonsuzda bilinir.

Atam kanı, anam sütü,
İl üçün tirig erti.
Türük bodun unutma sözüm,
Kutlu yurtsa, erinçti.

Ötüken yışı erinç kalsun,
Yer-Su kutsal basılmasun.
Türk bodun, yurtu saklasun,
Kök Tengri adın taşlasun!

Sabit Süreyya Sirer

Umut

Bir düş düştü yüreğime,
Ne sessizdi, ne de kolay.
Yol taşıydı, rüzgâr sert,
Ama yürek dedik: "Durma, yol al!"

Bir hayal kurdum, göğ'e uzanan,
Ne uçurumlar gördü gözüm,
Ne susuşlar büyüdü içimde...
Yine de yıldızlara sordum:
"Olur mu?"
Dediler: "Yeter ki inan, olur!"

Geceler boyu bir adım daha,
Ter, gözyaşı, belki biraz da hüsrân.
Ama her düşüşte bir sebep vardı:
Daha güçlü kalkmak için...

Ve öğrendim:
Hayal, sadece düşlemek değilmiş,
Alın teriyle yoğrulunca
Gerçek olurmuş sessizce.

Şimdi her sabah yeni bir umut,
Her adım bir hedefe doğru.
Biliyorum;
Emek verince en uzak bile yakın,
Yeter ki inansın insan,
Yeter ki sevsin yolda olmayı...

Sabit Süreyya Sirer

Umut Senden Yana

Bir kök vardır,
Toprağı hiç bırakmaz...
Rüzgârla konuşur,
Ayazla kavga eder,
Ama hep der ki:
"Ben buradayım."

Dalların titrer,
Kırılacak sınırlar,
Oysa sen bilirsin,
Her kırık, yeniden doğurur bir filizi.

Tomurcuklar açar,
Hiçbir kış sonsuza dek sürmez;
Direncin gizlidir köklerinde,
Umutun, çiçeklerinde.

Ve sen,
Bir ağaç gibi,
Sessizce büyürsün,
Göğe karşı...

Sabit Süreyya Sirer

Unutmuşum

Hayallerimle sözleşme yapmayı unutmuşum.
Onlar koşmuş,
Ben arkalarından bakmışım.

Bir madde vardı belki,
“Umutlar tükenirse
Hayaller de gider” diye...
Ben okumamışım.

Kalem elimdeydi aslında,
Ama imzamı erteledim,
“Zaman var” dedim...
Meğ er en hızlı tüketen şey
Zamandı.

şimdi hayallerim uzak,
Ben hâlâ buradayım.
Onlar bana kırıgın,
Ben kendime.

Sabit Süreyya Sirer

Uzak

Saat 23:59
Günlerden perşembe
ve ben yine sensiz,
Yine yapayalnızım
Düşlerim yakın,
düşüncelerim uzak...

Sabit Süreyya Sirer

Ürkek Güven

Bir sessizlik var,
Adını koyamadığım...
Sanki kelimeler ürker,
Benim içimde saklanır.

Güveniyorum sana,
Sonsuz bir deniz gibi.
Ama bir dalga gelir,
Kıyımı titretir gizli.

Bilmekten korkmam ben,
Bilmezden gelmek değil bu.
Sadece içimdeki ürkeklik,
Sevmenin en kırılgan yanı bu.

Bir yanım cesur,
Diğer yanım sır.
İkisi birleşince,
Sen oluyorsun şiir.

Sabit Süreyya Sirer

Veda

Sözler,
Tozlu raflarda bekleyen;
Yıllanan sözler.
Kilit vurulan,
Anlatamayan, anlaşılamayan sessiz sedasız haykırışlar...
Karanlık, karamsar ve yıldıın bakışlar.
İşte hayatın bana getirdikleri;
Öğrettikleri,
Ama asla uygulatabadıkları garip değerdendirmeler.
Anlayamayan ben miyim?
Yoksa anlatamayan onlar mı?
Bilemiyorum...!
Arkama bakmadan çekip gidiyorum...!

9 Eylül 2004 - İZMİR

Sabit Süreyya Sirer

Yarınlar Bizim Olacak

Yeter artık!
Geçmiş çaldığınız yetmedi mi?
Şimdi gözlerinizi geleceğimize diktiniz,
Kirli ellerinizle dokunmayın umutlarımıza.
Biz sizden ne adalet isteriz,
Ne de lütuf...
Yalnızca hakkımız olanı isteriz:
Karanlıktan arınmış bir sabahı!

Yüzyıllardır aynı yalanlarla uyuttunuz bu halkı,
Kürsülerde sözleriniz bal gibi görünür ama zehir taşır.
Halkın alın terinden saraylar kurdunuz,
Bir lokma ekmeği bile çok gördünüz çocuklara.
Ve hâlâ diyorsunuz ki: "Biz olmadan olmaz!"
Oysa sizle böyle olmaması gerektiğini
Çoktan öğrendik!

Korkmuyoruz artık!
Çünkü biz;
Ekmek kuyruğunda umut bekleyen babaların öfkesiyiz,
Toprak kokan elleriyle evlat büyüten anaların sabrıyız.
Biz, sokak lambası altında kitap okuyan gençlerin hayaliyiz.
Siz ne kadar unutturmak isterseniz isteyin
Biz hafızayız, biz direnişiz, biz hesap günüyüz!

Bırakın yakamızı artık!
Yorgunuz; yalanlarınıza, tehditlerinize, sahte vaatlerinize.
Ne korkunuz caydırır bizi ne de baskınız susturur.
Çünkü biliyoruz:
Bu ülkenin dağlarında hâlâ özgürlük yankılanır,
Bu toprağın damarlarında hâlâ isyan dolaşır!

Bir gün gelecek,
O koltuklarınız sizi koruyamayacak.
O kürsülerde adınız değil,
Uğruna susturmaya çalıştığınız halkın sesi yankılanacak!
Ve işte o gün -
Geçmiş de, bugünü de, yarını da biz yazacağız.
Yarınlar artık size ait değil...
Yarınlar bizim olacak!

Sabit Süreyya Sirer

Yarınları Bize Bırakın

Yarınları bizlere bırakın...
Karanlık ahval içinde kör olmuş gözleriniz,
Geçmişî kirlettiğiniz gibi
Şimdi geleceğimizin üzerine de gölgenizi salıyorsunuz.
Bırakın yakamızı!
Biz sizden ne merhamet isteriz, ne de lütuf...
Sadece huzurlu bir hayat kurmak isteriz,
Sizin hayal bile edemeyeceğiniz kadar onurlu,
Sizin planlarınız kadar kirli olmayan bir dünya kurmak...

Koltuklarınızın ayakları mazlumun kanına basılı,
Kürsülerinizdeki sözler yalanla örülü.
Ve biz biliyoruz:
Bir elinizle geçmişî çaldınız,
Diğer elinizle geleceğimize uzanıyorsunuz.
Ama unutmayın...
Bir gün gelir, ellerinizi tutacak olan biziz,
O elleri tarihin çöplüğüne atacak olan biz!

Çünkü biz, susturulamayan bir halkız.
Yalnız değiliz;
Çocuklarımızın gözlerinde umut var,
Annelerimizin dualarında sabır,
Toprağımızda direnen kökler kadar inatçıyız!

Siz, karanlığı büyötmekten başka bir şey bilmediniz,
Bizse, o karanlığı yaran bir sabah olacağız.
Güzel günleri siz değil, biz yazacağız!
Çünkü yarınlar artık size ait değil...
Yarınlar, bizlere ait olacak!

Sabit Süreyya Sirer

Yaz I

Karanlıkla büyüdüm ben,
duvarları nemli odalarda,
gözlerim alıştı zifire,
alıştı beklemeye, susmaya,
alıştı geceyi sabırla taşımaya.

Ama gönlüm...
Gönlümün içinde yanıyordu bir ateş,
küçük bir kıvılcım,
bir çocuğun avucunda sakladığı
tek çiçek gibi.

Ve o kıvılcım,
hiç sormadan,
hiç izin istemeden
taştı içimden,
benliğimden fırladı göklere.

Artık yalnız değildi karanlık,
çünkü ışık vardı!
Artık suskun değildi dilim,
çünkü şarkı vardı!
Artık zincir değildi yollarım,
çünkü umut vardı!

Ey ışık!
Sen, bana kendi gökyüzümü kurduran,
sen, toprağıma sabahı getiren,
sen, karanlığın gövdesini yaran
koca bir yıldırınsın!

Ve bilirim:
o yıldız yalnız benim değil,
çalışan ellerin,
düş gören çocukların,
aç kalmış sofraların,
kardeşliğe susamış halkların yıldızı...

Benim içimden doğdun sen,
ama binlerce yürekten
aynı anda yükseliyorsun şimdi.

Karanlık çekilsin!
Yarının türküsü söylensin!
Gökyüzü bize açılsın!
Işığımız çoğalsın,
çoğaldıkça biz de büyüyelim,
biz büyüdükçe
karanlık küçülsün,
küçüldükçe
yeniden doğsun insanlık!

Sabit Süreyya Sirer

Yeniden Doğan Günler İçin

Kararsız adımların yorgunluğu
daha da ağırlaştı omuzlarımda,
ama biliyorum,
her yorgunluk bir dirilişin işaretidir.

Yalnızlığımı sorgularken
kendi içimde saklı kalmış ışığı buldum.
Sensizliğin ortasında öğrendim ki,
kendi gölgem bile bana yoldaş olur
yeter ki yürümekten vazgeçmeyeyim.

Beklemek...
Adını umuda yazmaktır aslında.
Her saniye bir isyan,
her nefes bir inanç,
her gün yeniden kurulan bir şehir gibi
düşlerimi inşa ediyorum içimde.

Özlemek...
Evet, hâlâ özlüyorum seni,
ama özlem acı değil artık;
bir davet, bir çağrı gibi
yarınlara sesleniyor:
"Gelecek olan güzellikler için sabret!"

Bil ki,
bu şehirde gökyüzü hâlâ mavi,
ağaçlar hâlâ büyüyor köklerinden,
ve ben hâlâ ayakta,
bütün kırılmalarıma rağmen.
Çünkü kırılan yerlerimden filizleniyorum,
yeniden, yeniden...

Bir gün,
yollar bize çıkarsa,
seni kollarımla değil,
tüm varlığımla saracağım.
O güne kadar
adımlarımda umut,
gözlerimde meydan okuyan bir ateş taşıyacağım.

Çünkü bekleyiş,
yıkılmayı değil, güçlenmeyi öğretir.
Ve ben biliyorum:
Kendi yolunu bulana,
kendi gökyüzünü inşa edene
kader bile boyun eğer.

Geleceğim,
ne seni bekleyerek kaybolacak,
ne sensiz tükenerek.
Ben var olacağım,

ve bir gün,
hangi rüzgâr getirirse seni bana,
göreceksin:
Ben, en çok kendime d nd   m yerde
sana yeniden var olacağım.

Sabit Süreyya Sirer

Yeryüzünün Tanığı

Bir çocuk ağlar toprağın sesinde,
Bir kuş ürperir yanan bir kentte.
İnsan, insanı unuttur bazen,
Oysa aynı göğün altında titrer beden.

Ağaç susar, orman içine ağlar,
Kurdu, ceylanı; hepsi dertli dağlar.
Bir damla suya hasret kalmış nehir,
İnsan bakmaz, çünkü gözleri zehir.

Hayvanlar suskun, gözlerinde hikâye,
Merhamet yitik, kalmamış rüyada bile.
Bir el dokunsa, bir yürek duysa,
Belki bu dünya yeniden doğsa...

Ama savaş çıkar gece vakti,
Silahlar konuşur, susar adaletin sesi.
Ve çocuklar uyurken çatılar iner,
Kimi taş olur, kimi mezar, kimi haber...

Ey insan!
Neyin efendisisin sen bu ölümlü yerde?
Ne toprağı anladın, ne göğü, ne de kendi derdini.
Yalnızca yıktın, böldün, yaktın...
Ve yine de "insanım" dedin utanmadan.

Ama hâlâ umut var bir solukta,
Bir anne duasında,
Bir sokak köpeğinin gözyaşında,
Ve bir çiçeğin sabaha direnişinde...

Sabit Süreyya Sirer

Yitik Zamanın Kapısında

Ayrılık diye bir masal yok aslında.
Bizim uydurduğumuz bir kelime sadece.
Asıl olan, sevmek var hâlâ,
içimizde kabaran özlem var,
ve bir köşede sabırla bekleyiş.
Şimdi hangi rüzgârda savruldun?
Hangi ışığın altında duruyorsun?

Güneş çoktan tırmandı göğe,
sen çoktan uyandın.
Belki aynaya bakarken geçti yüzüm aklından,
belki taradığın saçlarının arasında dolandı adım.
Eğer öyleyse, biz hâlâ kopmadık birbirimizden.
Sadece uzaklaştık biraz,
biraz özlem yükü taşıyoruz sırtımızda,
biraz da bekliyoruz usulca.

Zamanın sesini hatırlatan her şeye öfkeliyim.
En çok da beklemeye.
Çünkü insan ömrü, ya beklemekle ya bekletmekle geçiyor.
İkisi de aynı dar kapı,
ikisi de aynı kör kuyu yaşantımızda.

Önce bir bebek doğsun diye bekliyorlar,
sonra yürüsün, konuşsun, büyüsün diye.
Ardından okul yolları,
iş kapıları,
saygı gösterilsin kanunlara,
sevilsin insanlar,
ama aynı zamanda aldatılsın, aldanılsın...
Ve zaman, hep ileri doğru.
Sonra ölüm sırasını bekliyor insanoğlu.

Peki ya o?
O da boş değil,
dostluk bekliyor insanlardan,
sadakat bekliyor sevgilisinden,
çocuklarından saygı ve huzurun ufak bir parçasını.
Bekliyor hayattan mutluluk kırıntılarını.
Ama zaman yine akıyor,
ve bir gün kendisi de ölüme hazırlanıyor artık.
Çoğunu bulamamış aradıklarının,
çoğu gelmemiş beklediklerinin.
Bir ömür böyle sönüp gidiyor işte.

Hayat dediğin,
yaşarken beklemek,
beklerken yaşamak
ve sonunda ölümü bekleyerek ölmek.

Özleme gelince...
Hiçbir sözüm yok ona.

O, karanlıkta parlayan bir cam kırığı gibi,
bir ısıltı, bir umut kırıntısı.
O, soluk alışımız sevgimizin,
ellerimizin kavuşma ihtimali.
Beklemenin en güzel yanı belki de.

İnsanın bütün albenisi özleyişlerinde gizli.
Hayatın bütün dokusu,
özlemin iplikleriyle örülmüş aslında.
Acı bir tadı var özlemin,
hele sana duyduğum özlemin tadı başka.
Bir kokusu var ki,
bütün bahçeleri yakar geçer içimde.
Bir ışığı var, bir rengi var bu özlemin,
dili yok, kelimesi yok anlatmaya.

Ne kadar acı verdiyse bana,
dayanabiliyorsam hepsine,
sebebi sensin, özlemin sensin.
Beklemenin kara zehri öldürmüyorsa hâlâ,
çünkü seni bekliyorum hâlâ.
Yaşıyorsam,
içimde hâlâ bir umut kıvılcımı yanıyorsa,
yine senin özlemin yüzünden.

Çünkü bil ki,
seni bu kadar özlemeseydim,
bu kadar sevemezdim hiçbir zaman.

Sabit Süreyya Sirer

Yolun Adı Umut

Bir rüzgâr eser, dağların göğsünden,
Toprağın diliyle konuşur gece.
Gençlik bir yıldız gibi düşer kalbe,
İçinde bin kıvılcım, bin bilmece.

Bir yanda geçmişin solgun gölgesi,
Bir yanda gelecek: serin bir ırmak.
Her sabah umutla sil baştan başlar,
Kalbin kıyısında sabırla durmak.

Memleket bir şiiirdir gözümüzde,
Yaralı, yorgun ama hep bizden.
Bir çocuğun gülüşü gibi saf,
Bir annenin duası gibi derinden.

Ne varsa güzel, yarınlara ait,
Bir tutam cesaret, bir tutam hayal.
Yol uzun, yokuş çok, diken de olur
Ama her düş, yürümeye değer misal.

Hayat dediğin; bazen yük, bazen şarkı,
Gençlikse o şarkının en deli kıtası.
Ve biz, düşler kurduk yıldızlara dek,
Adım adım büyüttük içimizde baharı.

Ey zaman, ey dünya, ey yüreği geniş dost,
Bir umudun ardında biz de varız.
Gelecek sabit bir kader değil artık
Onu yazan kalem, bizde kalmış.

Sabit Süreyya Sirer

Yolun Var Daha

Bir gün kalktım...
Pencereyi açtım,
Gökyüzü masmavi,
Ve dedim ki:
"Günaydın dünya,
Ben geldim,
Biraz eksik, biraz yarım,
Ama umutla geldim."

Öğreneceğim daha,
İnsanlar var tanıyacak,
Kitaplar var dokunacak,
Bir kelimeyle devrilecek duvarlar var içimde.

Kendime döndüm sonra,
Aynaya baktım.
Ne gördüm biliyor musun?
Bir çocuk...
Koşarken düşmüş,
Dizleri yara, gözlerinde yaş,
Ama hâlâ gülümsüyor.
Dedim ki:
"Sev kendini!
Çünkü sensin bütün yolların başlangıcı."

Baktım ki öğrenmek,
Bir ağacın gölgesinde oturmak gibi,
Yapraklar kitap, rüzgâr cümle...
Her şey öğretiyor aslında,
Yeter ki dinle.

Bir gün bir çiçek gördüm kaldırımda,
Dikenlerin arasında açmış,
Hangi akılla hangi cesaretle?
Dedim ki:
"Umut bu işte!
Ne olursa olsun, açmaya devam etmek."

Hayvanlar var,
Küçük bir serçe,
Korkarak yaklaşıyor suya,
Sonra içiyor,
Ve anlıyorum ki,
Onlar da bizim kadar masum.
Kim bilir, belki bizden daha iyi.

Bir gün bir çocuk geçti önümden,
Elinde bir fidan,
Dedi ki:
"Bunu dikeceğim, büyüyecek!"
İşte o an,
Geleceğin kokusu geldi burnuma,

Toprak gibi, yağmur gibi...
Ve düşündüm:
"Ne olur, bırakma bu toprağı,
Bu suyu, bu gökyüzünü kirlenmiş ellerde."

Çünkü doğa,
Bir annenin kalbi gibi atıyor hâlâ,
Biz boğmayalım,
Biz öldürmeyelim.

Sonra gece oldu,
Bir yıldız kaydı gökyüzünden,
Dilek tuttum.
Dileğim ne mi?
"İnsanlar öğrensin, sevsin, korusun,
Ve unutmasın:
Gelecek ellerimizde!"

Biliyorum,
Dünya bazen bir cehennem gibi yanıyor,
İnsan bazen insana zarar veriyor,
Ama yine de inanıyorum,
Çünkü bir çocuk gülüyor bir köşede,
Çünkü bir kadın şiir yazıyor penceresinde,
Çünkü bir adam aç bir köpeğe ekmek veriyor.
İşte bu yüzden umut bitmiyor.

Ve ben diyorum ki kendime:
"Devam et!
Yolun var daha,
Öğrenecek, sevecek, koruyacak çok şey var,
Umut ekecek,
Geleceğe bir damla su verecek çok an var."

Bir gün belki,
Dünyanın en güzel şarkısını söyleyeceğiz birlikte,
Birlikte güleceğiz,
Birlikte ağlayacağız,
Ama asla vazgeçmeyeceğiz.

Çünkü insan dediğin,
Sevgiyle var olur,
Bilgiyle büyür,
Doğayla yaşar,
Ve umutla yürür.

Ve sen...
Evet, sen!
Unutma,
En büyük devrim,
Kendi içinde başlar.

Sabit Süreyya Sirer

Yorgunluğun Ontolojisi

Ülkemden, sevdiklerimden, anılarımdan -
Gitmek mi zor?
Yoksa kalmak mı bu çürüyen gerçekliğin içinde?
Belki de soru yanlış...
Belki de zor olan gitmek ya da kalmak değil,
Hiçbir anlamın kalmadığı bir dünyada
Hâlâ anlam aramak.

Kesin olan bir şey varsa,
O da şudur: tükeniş, artık varoluşun kendisi oldu.
Yorgun düşmedik biz...
Yorgunlukta yeniden doğduk.
Çünkü bu topraklarda nefes almak bile
Bir direniş biçimidir artık.

Adalet... Bir zamanlar yüce bir idealdir derlerdi.
Şimdi bir put gibi çökmüş önümüze -
Taşlaşmış, kırık, içi boş.
Kimin sesi daha yüksekse, hak onundur.
Kimin eli daha kanlıysa, yasa ondan yanadır.
Ve biz, sesimiz kısılana dek bağırarak,
Sadece sessizliğimiz yankılandı bize.

Liyakat... Bir zamanlar insan emeğinin anlamıydı.
Şimdi bir ironi.
Çünkü en vasıfsız eller taşıyor en ağır mühürleri.
Çünkü sadakat zekânın, bağlılık bilginin yerini aldı.
Çünkü değer, artık değersizliğin ölçüsüdür.
Ve biz, değersizliğin ortasında anlam arayan
Absürt varlıklarız artık.

Gelecek diye bir şey yok.
Sadece tekrarlanan bir şimdi var -
Her gün aynı yanlışların tekrarlandığı,
Her sabah bir önceki gecenin uzantısı gibi yaşandığı bir şimdi.
Plan yapamıyoruz; çünkü plan,
Henüz var olmayan bir geleceğe duyulan inançtır.
İnanç ise bizden çoktan alınmış bir lükstür.

Umutsuzluk...
Bir duygudan fazlası artık, bir varoluş tarzı.
Tıpkı nefes almak gibi, yemek yemek gibi, uyumak gibi
Umutsuzlukla yaşıyoruz.
Çünkü umut, insana verilmiş en zararlı uyuşturucudur.
Ve biz, ayık kalmanın acısıyla sarhoşuz artık.

İnsan hakları...
Bir metnin satır aralarında unutulmuş eski bir kelime.
Kendini ifade etmek?
O da artık bir suçun diğer adı.
Çünkü düşünmek ihanet,
Sorgulamak terör,

Susmamak delil sayılıyor.

Siyasi baskı -
O artık sadece bir yönetim biçimi değil;
Bir varoluş koşulu.
Çünkü bu topraklarda doğan her çocuk
İlk çığlığını korkuyla atar.
Ve korku, büyüdükçe kimliğe dönüşür.

Gitmek mi zor?
Evet. Çünkü gitmek, geçmişini inkâr etmektir.
Çünkü ardında bıraktığın sadece insanlar değil -
Bir kimliktir, bir dil, bir varlık sebebidir.
Ama kalmak...
Kalmak, her gün biraz daha yok olmaktır.
Kalmak, canlı bir mezar taşına dönüşmektir.

Belki de asıl trajedi burada saklı:
Gitmek ve kalmak arasında değil,
Gitse de ölecek, kalsa da ölecek bir ruhun çırpınısında.
Çünkü bu topraklar artık bir coğrafya değil,
Bir yara.
Ve biz, o yaranın içinde doğduk, büyüdük,
Ve sonunda yara olmaya mahkûm edildik.

Ama belki de mesele hiç bu kadar kişisel değildir.
Belki de sorun, sadece bu ülkenin değil -
Varoluşun ta kendisidir.
Çünkü her insan, bir anlam yanılsamasının peşinden koşar.
Ve her çağ, kendi boşluğunda boğulur.
Biz sadece bu çağın daha karanlık bir dip noktasına denk geldik.

Gitmekle kurtulamayız.
Çünkü nereye gidersek gidelim, taşıdığımız şey biziz.
Çünkü adaletsizliği içimize işlemişler,
Liyakatsizliği ruhumuzun dokusuna kadar kazımışlar.
Çünkü korku artık bir dış koşul değil -
Bir iç refleksi.

Ve yine de hâlâ buradayız.
Hâlâ düşünüyor, hâlâ acı çekiyor, hâlâ var olmaya çalışıyoruz.
Çünkü insan, en çok da umutsuzluğuyla insandır.
Çünkü anlam, ancak yokluğuyla hissedilir.
Ve belki de en büyük isyan,
Artık hiçbir şeye inanmamak ama yine de nefes almaktır.

İşte bu yüzden gitmek de kalmak da çözüm değil.
Çünkü biz artık sadece "gitmeyen" ve "kalmayan" değiliz.
Biz, hiçliğin ortasında "var olmaya çalışanız".
Ve belki de tam da bu yüzden,
Bizim varlığımız bir yenilgiden ibaret değil -
Bir direnişin ta kendisidir.

Sabit Süreyya Sirer

Yukarılara yazılmış bir hayat

Adımlarım yere değse de
hiçbir zaman bastığım yer olmadı yolum.
Geldiğim hiçbir sokakta
bir çocuğun sesi karşılamadı beni.

Bir sehpa köşesinde unutulmuş bardak gibiyim,
dolmuş muyum, boş mu - anlaşılmadan yaşıyor günler.
İnsan kalabalıklarında
bir hece gibi düşünüyorum sessizliğe.

Taşıdığım benlik, ağır gelmedi kimseye
ama sığmadı da hiçbir bedene.
Konuşacak çok şeyim vardı
ama kelimeler hep içime çevrildi.

Uzaklara baktım hep,
bir yerden sonra yön seçmedim.
Ne doğuya ait hissettim
ne batıya yasladım umudumu.
Bir rüzgarın peşinden
gitmeye razı oldum,
nereye sürüklerse - itirazsız.

Uyanmakla uyanık kalmak arasında
asılıydı bütün zamanlarım.
Dünyanın sesini duydum elbet,
ama içinde yer bulamadım kendime.

Yukarıya çevrildi gözlerim her seferinde,
çünkü aşağıda olan
hep kapalıydı bana.
Ne bir dağın eteği
ne bir ovada dinlenmek...

Bir işaret aradım:
başımın üstünde,
hayatımın dışında.
Ve bulduğum her parıltı
biraz daha uzaklaştırdı beni bu düzenden.

Belki de yanlış değilimdir.
Belki bazıları,
tutulmayan sözler gibi
havada kalmalıdır.
Ve belki de güzeldir
bir yere varmadan yürümek...

Sabit Süreyya Sirer

Yürürüm yolumda

Yürürüm yolumda,
rüzgâr alnımda değilse bile, yüreğimde eser.
Sabırla kazırım her adımı toprağa,
çünkü bilirim:
Zafer, bekleyenlerin değil, yürüyenlerindir.

Dün,
dizlerime çökmemi bekleyenler vardı.
Bugün,
o dizler dimdik, o baş göklerde.
Çünkü içimde bir ateş var,
yanmakla kalmaz,
aydınlatır da.

İnanç mı?
O benim pusulam.
Karanlıkta yönümü şaşırırsam,
bir dua gibi çıkar dudaklarımdan hedefimin adı.
Ben yolumu inançla çizerim,
kâğıt değil yürek kullanırım kalem yerine.

Bir lider gibi yürümek,
önce kendine söz vermek demektir.
"Yapacağım" demek yetmez,
"Yapmadan durmam!" diyebilmektir.
Ben durmam.
Gerekirse geceler boyu uykusuz kalırım,
ama bir adım geri atmam.

Çünkü bilirim:
Geriye bakmak geçmişin anmaktır,
ileriye bakmak geleceği kurmaktır.
Ben geleceği kuranlardanım.
Tuğla tuğla, düş düş, adım adım...

Kimse görmese de ben görürüm,
yüzümdeki çizgilerde geçen yolun izlerini.
Kolay mıydı sanıyorsun?
Bir hedefin olsun da,
bir bak bakalım dünya nasıl sınıarmış seni.
Ama ben yılmadım.
Bir hayal için değil,
bir amaç için yürürüm.

Amaçla atılan adımın yankısı
boşlukta kaybolmaz,
bir gün bir çocuğun düşüne umut olur,
bir gün bir yüreğe cesaret.

Yorgunluk mu?
Evet, oldu.
Ama bir liderin yorgunluğu,

bir askerinkine benzemez.
O, kalbinde taşır bütün savaşları,
ama yüzünde gülümsemeyi eksik etmez.

Sabırla ördüm kendimi,
iğneyle kuyu kazmak neyse,
ben de öyle kazıdım zamanı.
Bir hedef koydum göğ'e,
ulaşamasam da
ulaşmak için yaşadım.

Ve şimdi
yıl 2 bin bilmem kaç ne fark eder...
Ben hâlâ yürüyorum,
çünkü bu yol benim değil sadece,
bu yol, yürümeyi unutanların da yolu.

Benim adım...
Hedefin ardında ter damlası,
sabırla yoğrulmuş bir direniş,
ve içten bir liderliktir.

Yürürüm...
Ayağım taşa takılsa da yürürüm.
Sözler susta, gözler uykuda olsa da yürürüm.
Bir tek ben bilsem bile
neden yürüdüğümü...
Yine de yürürüm.

Çünkü ben,
bir amacı olanın,
dünyayı değiştirebileceğine inanırım.

Sabit Süreyya Sirer

Zaferin Sessiz Yankısı

Karanlık gecelerde yıldızlar titrerken,
Bir millet suskun, umutla beklerken...
Ufukta bir ışık doğdu ansızın,
Adı Mustafa Kemal'di, sesi vatanın.

Toprağın her zerresi yorgun,
Gözler uzaklara, bir yarın arar.
"Ya istiklâl, ya ölüm!" dedi bir ses,
Ve milletin yüreği ateşle dolar.

Dağlarda yankılandı özgürlük türküsü,
Bayrak bir daha inmemek üzere yükseldi.
Dumlupınar'da gökyüzü şahitti,
Bir ulusun destanı kanla yazıldı.

Zafer, yalnızca bir gün değil,
Bir ömrün bedeli, bir halkın hayaliydi.
O gün, güneş başka doğdu Anadolu'ya,
Her taş, her nefes Mustafa Kemal'di.

Bugün biz, özgür göklerin altında,
O büyük mirasın sessiz bekçileriyiz.
Başımız dik, yüreğimiz minnet dolu:
30 Ağustos, sonsuza dek milletin yoludur.

Sabit Süreyya Sirer

Zaman

Zaman ve uzaklığa sınır yok sevdamızda,
zaman saniyelerle, uzaklık santimlerle ölçölür gönlümüzde
beni hayata bağlayan yegane varlık,
duyuyor musun sesimi kaybolan yılların son çırpınışında,
dinliyor musun sevdamı yosun kokan o köhne, taş duvarlarda...

Sabit Süreyya Sirer

Zaman ve Uzaklığa Sınır Yok

Zamanı anlatmaya çalışıyorlar bize,
kimse anlamıyor.
Saatler, elleri kanayan bir duvar ustası gibi
hep yanlış bir duvara vuruyor çekicini.
Dakikalar, bizim için yok.
Çünkü biz, kendi içimizde bir takvime gömülmüş,
yırılmayan bir yapraktayız.

Ben biliyorum,
saniyeler göğsümde çırpınırken
senin adını söylüyor sessizce.
Bir çocuk ağlıyor uzak bir istasyonda,
ben seni düşünüyorum.
Bir tren düdüğü ölüyor geceye,
senin adınla birlikte.

Beni hayata bağlayan tek şeysin sen.
Bunu anlamazsan
şehirler düşer içimize,
düşlerimiz karanlık sokaklara saplanır.
O yüzden soruyorum sana:
Duyuyor musun sesimi,
kaybolan yılların son çırpınısında?

Belki bir rüzgârda duyarsın,
belki bir yosun kokusunda,
belki bir taş duvarda kalmış eski harflerde.
O taş duvarlar ki,
hangi mahpusun hangi sevdaya yazdığı
yarım kalmış cümleler gibi nemli,
her hecesinde biraz biz varız.

Dinliyor musun beni?
Çünkü ben, kendimi dinliyorum,
ve senin sesin geliyor derinlerden,
ama bilmiyorum, bu hangi zamanda oluyor.
Belki dün, belki yarın.
Çünkü biz, zamansız bir fotoğraf gibiyiz,
rengi solmuş, ama hâlâ bir gülüş saklayan.

Uzaklık mı?
Bir santim kadar acıtıyor bazen.
Bir santim, iki şehir.
Bir nefes, iki hayat.
Ve biz, hep aynı köprüden geçiyoruz,
ama karşılaşamıyoruz hiçbir sabah.

Biliyorum, bizim sevdamızda sınır yok,
ama sınırlar çiziliyor hep ellerimize.
Pasaportlar mühürleniyor,
trenler kalkıyor,
biz kalıyoruz.

Bir otogarın köhne kahvesinde
soğumuş bir çayın dibinde bile sen varsın.
Bir sigara dumanında kayboluyorsun,
ben sana yetişemiyorum.

Bazen düşünüyorum,
bir harita açsam önümüze,
hangi kıyıda dururduk biz?
Hangi boşlukta birbirimizi beklerdik?
Çünkü her şehir biraz bizim,
her yolculuk biraz daha uzağa götürüyor seni benden.
Ama git,
çünkü biliyorum,
sen gidince bile ben seni daha çok taşıyorum.

Şimdi konuşmuyorum.
Çünkü sözcükler büyüyor,
ben küçülüyorum onlara karşı.
Ve sen,
benim en uzun cümlemsin,
hiç bitmeyen.

Sabit Süreyya Sirer

Zaman-1

Sesimin yankıları gecenin derinliklerinde,
Ansızın kulağındaysa eğer, Neden diye sorma?
İnanmalı, inanmalısın gerçeklerin doğruluğuna,
Yalnızca paylaşılanlar aşar engelleri korkusuzca...!

26.06.1997

Sabit Süreyya Sirer

Zamana bırakarak

Seni sana sordum
yalın gecelerin bayağı keskinliğinde
bana korku sundular
telaş ve şüphe vardı içinde,
ürperdim ansızın...
Yargıladım sensizliğin boyutlarını,
hissettiğim duyguların masumluluğu geldi aklıma
o an seni düşündüm;
Seninle var olduğumu hissettim.
öylece kaldım;
Ve şunu düşündüm
belki de sen haklıydın
her şeyi zamana bırakarak..!

Sabit Süreyya Sirer

Zamanın Tanıklığında İnsan

Biz, gelip geçen gölgeleriz...
Dün dediğin, artık bir yankıdan ibaret;
Ne ellerinle tutabilirsin,
Ne de geri çağırabilirsin onu.
Ama oradadır hâlâ - bir iz gibi,
Zihnın kıvrımlarında saklı bir hakikat gibi.
Anılar...
İnsanın kendine söylediği en eski yalan da olabilir,
En gerçek aynası da.

Onlardır bizi biz yapan,
Bir çocuğun düşerken tuttuğumuz eli,
Bir yolculuğun sonundaki sessiz kavuşma.
Zaman ilerler, ama hafıza direnir;
Çünkü anlam, yaşananlarda saklıdır,
Ve insan hatırladıkça var olur.

Sonra sevgi gelir,
Kozmosun en karmaşık, en basit yasası.
Bir başka varlığın varlığıyla tamamlanır varoluş,
"Ben" ile "öteki" arasındaki çizgi silinir.
Sevmek, bir başkasında kendini tanımaktır,
Ve belki de ölümden kurtulmanın tek yoludur.
Çünkü sevdiğin insanda iz bırakır varlığın,
Ve o iz, sen gittikten sonra da yaşamaya devam eder.

Küçük mutluluklar...
İnsanın evrende sivrulmasını anlamlı kılan
o küçük sarsıntılar...
Bir sabah serinliğinde ciğerlerine dolan hava,
Sıradan bir bakışta gizlenen yakınlık,
Hiç düşünmeden paylaşılan bir ekmek...
Evrensel bir hakikattir bu:
Büyüklik, küçüklüğün içinde saklıdır.
Görmeyi bilmeyen göz için her şey sıradan,
Ama görebilen için her şey mucizedir.

Ve nihayet... hayat.
Tek bir defa yaşanan,
Tek bir çizgide ilerleyen,
Ve geri dönüşsüz olan.
Bize verilen bu zaman, ne az ne çok - yalnızca bir defalık.
Ne başlangıcında sözümüz vardır,
Ne de bitişinde.
Ama ortasında... evet, orası bize aittir.

İşte tam orada,
Anılarınla kök salarsın zamana,
Sevginle yankılanır sesin başka ruhlarda,
Ve küçük sevinçlerle kutsarsın geçiciliği.
Çünkü anlam, sonsuzlukta değil;
Geçiciliğin içinde saklıdır.

Ve hayat, bir daha yaşanmayacak kadar değerlidir...

Sabit Süreyya Sirer

Zamanın Üç Yüzü

I. Geçmiş — Sessiz Öğretmen

Bir zamanlar vardım, çocuk ellerimde güneş,
Ne fark ederdim neyi yitirip neyi biriktirmiş.
Sandım ki her yara geçer, her acı unuttur,
Meğer bazı izler, insanı içeriden büyütür.

Geçmiş...
Susmaz ama bağırılmaz, fısıltıyla konuşur,
Her seçim bir yoldur, her yol bir sonuç taşır.
Yanlışlar öğretmen olur, eksikler kalem,
Bazı kelimeler hâlâ boğazımda sessiz, derin, kederli ve gelen.

Ne zaman arkama baksam,
Bir ben var orada kırılmış ama ayağa kalkan.
Ne çok şey öğretti sustuklarım,
Ve ne çok yol çizdi, dönüp baktığım anılarım.

II. Bugün — İnce Bir Çizgi

Şimdi buradayım...
Bir adım ileri, bir adım geri.
Kalbimle aklım arasında,
İnce bir çizgide yürür gibi.

Kaygılar...
Bir çalar saat gibi sabahları uyandırır,
Düşünceler geceyi delik deşik bırakır.
Bugün, karar vermenin adı oldu.
Bugün, geçmişle yüzleşmenin sorusu.

İçimde bir ses: "Dayan, bitecek," der,
Bir diğeri fısıldar: "Ya hiçbir şey değişmezse?"
Bu sessiz savaşta, bazen bir nefeslik barış ararım,
Ama yine de, yaşadığım her anı içime kazıyarak devam ederim.

III. Gelecek — Işığın Ardındaki Yol

Ve sonra...
Gözüm uzaklara takılır, henüz yaşanmamış zamanlara.
Orada bir umut var, adı belli değil belki,
Ama sıcak, ama canlı ama bekleyen gibi.

Gelecek...
Henüz yazılmamış bir şiir gibi durur önümde.
Her hecesi, bugünkü çabamla şekillenir,
Her satırı, geçmişte bıraktığım gölgeleri siler.

Bir düşünürüm:
Daha iyi bir ben, daha huzurlu bir yarın,
Daha az pişmanlık, daha çok anlam.
Ve içimde bir ses daha belirir:

"Yolun uzun, evet... ama sen yürümeye devam et,
Çünkü yol, yürüyenindir."

Son

Zamanın üç yüzüyle yaşarım:
Geçmiş bir ders kitabı gibi arkamda,
Bugün bir sınav gibi önümde,
Gelecekse, gözümde bir ışık her şeye rağmen umutla.

Ve ben,
Sabit Süreyya Sirer,
Her gün biraz daha tamamlarım kendimi,
Düşe kalka ama umudu hiç bırakmadan,
Zamanın içinden geçerek,
Zamana kendimi yazarak...

Sabit Süreyya Sirer